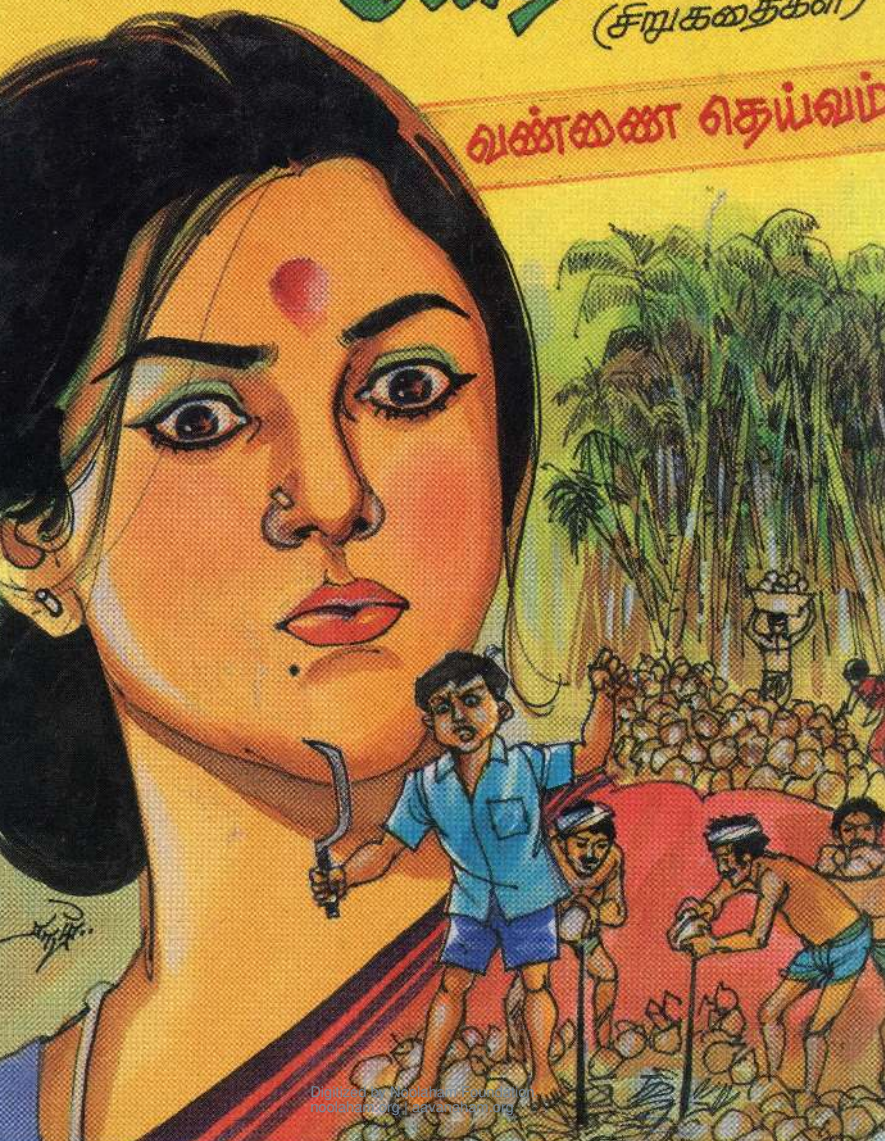

பெயர்லாத மண்தாங்கள்

(சமூககதைகள்)

வண்ண தெய்வம்

மொலலாத மல்தூகல்

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

மொலலாத மொலலாத

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

பொல்லாத மனிதர்கள்

ஆசிரியர் :
வண்ணை தெய்வம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447
7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர்,
சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 4342926
தொலைநகல் : 044-4346082

மின் அஞ்சல் : e-mail : Manimekalai@etn.net

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	➤ பொல்லாத மனிதர்கள்
ஆசிரியர்	➤ வண்ணை தெய்வம்
மொழி	➤ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	➤ 2000
பதிப்பு விபரம்	➤ முதல் பதிப்பு
உரிமை	➤ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	➤ 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	➤ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	➤ 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	➤ 172

நூலின் விலை ➤ ரூ. 33.00

அட்டைப்பட ஓவியம்	➤ திரு. ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	➤ கிறிஸ்ட் டி.டி.பி. சென்டர், சென்னை - 24.
அச்சிட்டோர்	➤ ஸ்கிரிப்ட் ஆப்ஸெட், சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	➤ தையல்
வெளியிட்டோர்	➤ மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.

சமர்ப்பணம்

- ▲ 15-05-2000 திங்கள் மாலை 7.00 மணி. சாலை விபத்தில் சிக்குண்டு வைத்திய மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டேன்.
- ▲ சத்திர சிகிச்சைக்காக அழைத்துச் சென்றார்கள். தனிமை! வேதனை! இவற்றுடன் ஒருவித பயமும் கூட! ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தேன். “வணக்கம்” என்றொரு குரல் என்னை ஆச்சரியத்துடன் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. கொச்சைத் தமிழ்தான்! ஆனால் கொஞ்சம் தமிழ் என்பார்களே? அந்தத் தமிழில் ஒரு குரல்! பெயர் இல்ஸ்பெத், சத்திர சிகிச்சை செய்யும் உதவி வைத்தியர்களில் ஒருவர்.
- ▲ “பயப்படவேண்டாம்! கெதியா சுகம் வரும்” என தனது செல்லத் தமிழில் எனக்கு ஆறுதல் கூறினார்.
- ▲ 1983ஆம் ஆண்டு முதல் 1985ஆம் ஆண்டுவரை யாழ்ப்பாணம் வைத்திய சாலையிலும், பருத்தித்துறை வைத்திய சாலையிலும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினருடன் இணைந்து பணிபுரிந்தவராம்.
- ▲ ஐந்து மணித்துளிகளே அவருடன் உரையாட முடிந்தாலும் தமிழில் கூறிய அந்த ஆறுதல் வார்த்தைகள் எனது வேதனையில் பாதியைக் குறைத்தது.
- ▲ மலசலம் கழிப்பதற்குக்கூட எழுந்து செல்ல முடியாத நிலை. படுக்கையில் இருந்தபடி நான் கழித்த மலத்தைக் கழுவி சுத்தம் செய்வதற்கு எனது மனைவியே அருவருப்படைந்த அந்த நேரத்தில், தாய்போல வந்து அப்படியான எனது தேவைகளை! தங்கள் சேவைகளாகச் செய்த அந்த இளம் தாதிமார்கள்.
- ▲ மிகக் கவனமாக சத்திர சிகிச்சை செய்ததுடன், தினம்தினம் வந்து என்னைக் கண்காணித்து ஒரு நண்பனைப்போல என்னுடன் உரையாடி என் கால்களைக் குணப்படுத்திய டாக்டர் Marcel Stimsco அவர்கள், ஐம்பதாவது வயதில் மீண்டும் எனக்கு நடை பழக்கிய அந்த இருபது வயது மதிக்கத்தக்க இளம் தாதி கிறிஸ்தீர்ரினா,
- ▲ நான் எழுத்தாளன் என்பதை அறிந்ததும், என்மேல் மதிப்பு வைத்து அதிக கௌரவம் தந்த வைத்திய சாலையில் பணிபுரியும் அனைத்து இதயங்களும் எனது மனதில் பதிந்திருக்கிறார்கள்..
- ▲ “பொல்லாத மனிதர்கள்” என்னும் இச்சிறு கதைத் தொகுப்பு இந்த ‘நல்ல மனிதர்களுக்கெல்லாம்’ சமர்ப்பணமாகின்றது.

அன்புடன்

வண்ணை தெய்வம்.

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
1.	பொல்லாத மனிதர்கள் -----	39
2.	முகம் தெரியாத தாத்தாவின் மரணம் .	58
3.	வீடு -----	67
4.	தண்டிக்க முடியாத குற்றவாளிகள் -----	73
5.	புரட்சி -----	84
6.	அன்பு என்பது இதுதானா? -----	96
7.	இரு கோடுகள் -----	103
8.	எனக்குக் கல்யாணம் -----	106
9.	சொர்ணம்மா -----	119
10.	எல்லாமே பணத்தில்தான் -----	126
11.	முகங்கள் -----	131
12.	நாங்கள் திருந்தமாட்டோம்! -----	138
13.	உயிர்கள் -----	145
14.	இலட்சியங்கள் அழிவதில்லை! -----	151
15.	சகுனம் -----	160
16.	இவர்கள் திருந்தமாட்டார்கள்! -----	165
17.	வெளிநாட்டுப் பெண்கள் -----	169

அணிந்துரை

அணிந்துரை என்ற பெயரில் நீட்டோலை எழுதி நந்தியாக நிற்க நான் விரும்பவில்லை.

நான் முற்றாகப் படித்து முடித்த இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பதினொரு சிறுகதைகளை ஒரு விமரிசனக் கண்ணோட்டத்துடன் உங்கள் முன்னால் வைக்க விரும்புகிறேன். இடம் போதாமை காரணமாக ஏனைய சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. இங்கு ஆராயப்படும் சிறுகதைகளுக்கு எந்த விதத்திலும் சளைத்தவை அல்ல அவை என்று ஆரம்பத்திலேயே சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன்.

பொல்லாத மனிதர்கள் : முருகன் ஜாதியில் குறைந்தவன், ஏழை; ஆனால் பலசாலி. தனக்கு அன்னமிடுகின்ற வேலுப்பிள்ளை என்ற பண்பலம், அரசியல் பலம் உள்ள ஒரு உயர் ஜாதிக்காரருக்காக தனது உயிரையே இழக்கத் தயாராகிறான். ஆனால் அவரோ அவனைப் பாவித்துவிட்டு, சூப்பிய மாங்கொட்டை போல வீசிவிடுகிறார். முருகனின் மகன் (புதிய தலைமுறை) கத்தியைக் கையிலேந்துகிறான். டானியல், அகஸ்தியர் பாணியில் ஒரு சிறுகதை.

முகம் தெரியாத தாத்தாவின் மரணம் : தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஒரு இளைஞன் ஈழத்தில் உள்ள தனது முகம் தெரியாத பெயர் தெரியாத உடன் பிறப்புகளுக்காக தனது ஒரு வாரத்து வீண்செலவுகளைத் தியாகம் செய்கிறான். அவ்வாறே செய்ய தனது நண்பர்களையும்

ஊக்குவிக்கிறான். ஆனால் பாரிசிலுள்ள புலம்பெயர்ந்த சில ஈழத்து இளைஞர்களோ, தமது தாயகத்தில் தவிக்கும் உடன்பிறப்புகளை மறந்துவிட்டு, பாரிசிலுள்ள இரு அழகிய தமிழ்ச் சகோதரர்கள் மீது மலர் அம்புகளை எய்யும் நோக்கத்துடன் பணத்தை வாரி இறைக்கிறார்கள். அந்தப் பெண்களுக்கே “முகம் தெரியாத ஒரு தாத்தா” ஏதோ ஒரு நாட்டில் இறந்துவிட்டதற்காகக் குடம் குடமாகக் கண்ணீர் விடுகிறார்கள்; நாலு பேர் சாப்பிட நாற்பது உணவுப் பொட்டலங்களைக் கொண்டுவந்து குவிக்கிறார்கள். புலம் பெயர்ந்த நடிப்புச் சுதேசிகளைச் சாடுகிறார் ஆசிரியர்.

எனக்குக் கல்யாணம் : அக்காளுக்கோ தாயகத்தில் கல்யாணம். பெற்றோர், உற்றார், உறவினர் ஓடியாடி அலுவல்களைப் பார்க்க, தாலிக்குக் கழுத்தை நீட்டும் வேலை மட்டும் தான் அக்காளுக்கு. தங்கைக்கு பாரிஸில் கல்யாணம். கல்யாண ஒழுங்குகள் அனைத்தையும் செக்கிழுத்த மாடுபோல் தானே செய்து, அலுத்துக் களைத்து, மனம் புழுங்கி நிற்கும் நிலை. புலம் பெயர்ந்த வாழ்வின் சுமை நிறைந்த தன்மையைத் தத்ருபமாக விளக்குகிறார் வண்ணை தெய்வம்.

சொர்ணம்மா : யாழ்ப்பாணம் சிங்கள இராணுவத்தின் கைகளில் வீழ்ந்த போது, அங்குள்ள பல இலட்சம் குடிமக்கள் தமது வீடு, வாசல், சொத்துக்களைத் துறந்து, கால்கடுக்கச் சில நாட்கள் நடந்து, விடுதலைப் புலிகளின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட வன்னிப் பிரதேசத்தில் குடியேறி, அங்கே மர நிழல்களில் ஓலைக் குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். அப்போது, உயர்ந்த ஜாதி - தாழ்ந்த ஜாதி, ஏழை-பணக்காரன் என்ற வர்க்க ரீதியான வேறுபாடுகள் சடசடவெனச் சரிந்த யதார்த்தத்திற்கும், சரிந்தும் சரியாமல் நின்ற வக்கரிப்புகளுக்கும் உயிர் கொடுக்கிறார் கதாசிரியர்.

இரு கோடுகள் : அன்று முதல் இன்று வரை ஒரு பெண்ணின் புற அழகிற்கு ஆணுலகம் மயங்கத் தவறியதில்லை. இது, அவலட்சணம் முதல் அழகு வரையான பல கட்டங்களில் உள்ள பெண்களை மனரீதியாக எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்று ஒரு மேலோட்டமான கண்ணோட்டத்தைத் தருகிறார் கதாசிரியர்.

தண்டிக்க முடியாத குற்றவாளிகள் : புலம் பெயர்ந்த நாடுகளின் சட்ட திட்டங்களை - வாழ்க்கை நெறிகளை முதலாவது தலைமுறையும் இரண்டாவது தலைமுறையும் அணுகும் வேறுபட்ட முறைகளை ஆராய்ந்து, அவை இரண்டாம் தலைமுறையின் மனங்களில் ஏற்படுத்தும் சலனத்தையும் சுட்டிக்காட்டி, புலம்பெயர் வாழ்வின் முரண்பாடுகளைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார் கதாசிரியர்.

புரட்சி : இலங்கையில் புரட்சி என்பது, ஆயுதத்தையே கண்ணால் காணாத இடதுசாரிக் கட்சிகளின் உதடுகளிலும் பேனாக்களிலும் தான் அமைந்துள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள கந்தசாமி என்ற அப்பாவுக்கு தனது வாழ்க்கையின் இருபது வருடங்களை வீணாக்க வேண்டி வந்தது. புரட்சியைத் தேடி ஏமாந்த கந்தசாமி தனது மகனுக்குப் புரட்சிதரன் என்று பெயர் சூட்டினார். அவனோ, ஒரு அரசியல் கட்சியாகத் தன்னைப் பதிவே செய்துகொள்ளாத ஒரு ஆயுதம் தாங்கிய இனவிடுதலைப் போராட்டக் குழுவுடன் இணைந்து போரிடத் தனது தந்தையிடம் அனுமதி கேட்டு வந்த போது நடைபெறும் சம்பாஷணை சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது.

அன்பு என்பது இதுதானா? : கொழும்பில் வசிக்கும் சுமணாவதி என்ற இளம் சிங்களப் பெண் தன் எதிர்வீட்டில்

வாடகைக்கு வசித்த கிருபாகரன் என்ற தமிழ் இளைஞனைத் தினமும் காண்பான். ஆனால் அவன் அவனோடு ஒரு நாளும் பேசியதில்லை. கிருபாகரன் இருந்த வீட்டில் ஒரு இளம் தமிழ்த் தம்பதிகளும் வாழ்ந்து வந்தனர். திடீரென்று ஒரு நாள் அந்தத் தமிழ்ப் பெண் ஒரு மனித வெடிகுண்டாக மாறுகிறாள். பெரிய உயிர்ச் சேதம். மற்றைய இருவரும் மறைந்துவிடுகின்றனர். கிருபாகரன் எங்கே, அவனுக்கு ஏதும் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாதே என்று ஏங்கித் தவிக்கும் சுமணாவதியின் மூலம் “அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்” என்ற கம்பரின் நயனவழிக் காதலை இலங்கை என்ற கலங்கிய குட்டையிலும் இங்கிதமாக மலர வைக்கிறார் கதாசிரியர்.

எல்லாமே பணத்தில் தான் : என்னைப் பிரதம ஆசிரியராகக் கொண்ட “மேகம்” சஞ்சிகைக்காக எழுதப்பட்ட சிறுகதை இது. “குத்தியன்” “தண்டச் சோறு” “விறுமசத்தி” “கட்டறுத்த மாடு” போன்ற வார்த்தைகளால் தாம் அபிஷேகம் செய்த மகனை அவனது பெற்றோர்கள் ஈழத்திலிருந்து புகலிடம் தேடி மேற்கு நாடுகளுக்கு அனுப்பிவிடுகிறார்கள். பாரிசின் சிற்றுண்டிச்சாலைகளில் அவன் எச்சிற் கோப்பைகள் கழுவித் தன் குடும்பத்திற்கு அனுப்பும் பணத்தை, ஏதோ பாரிஸில் உள்ள ஒரு காசு மரத்தில் பிடுங்கி அனுப்பப்பட்ட பணம் என நினைத்து, அவனை ஒரு குடும்பத் தலைவன் என்ற அந்தஸ்திற்கு இரவோடிரவாக உயர்த்தி, “உன் சம்மதமின்றி இக்குடும்பத்தில் அணுவும் அசையாது” என்று அவனது உச்சியைக் குளிரவைத்து, மேலும் மேலும் அவனிடம் பணம் கேட்டு அவனைக் கசக்கிப் பிழியும் அவனது குடும்பத்தை நகைச்சுவை கலந்த நாராசத்துடன் வர்ணிக்கிறார் வண்ணை தெய்வம்.

முகங்கள் : பல சிங்கள மக்கள் தமிழ் மக்களுடன், நேசத்துடனும் பரிதாபத்துடனும் பழகுகிறார்கள். இதைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்ட சில தமிழ்மக்களும், சிங்களவர்கள் இவ்வளவு தூரம் நல்லுறவுடன் பழகும்போது பகைமை எதற்கு, போர் எதற்கு என்று குழப்பம் அடைகிறார்கள். தமிழ்மக்கள் நியாயபூர்வமான தமது சுயநிர்ணய உரிமையைத்தான் கேட்கிறார்கள். அந்த உரிமையை மறுத்துக்கொண்டு, அதே வேளையில், தமிழ் மக்களைப் பரிதாபத்திற்குரிய பேதைகளாக நினைத்துக்கொண்டு, எந்த சிங்களக் குடிமகனும் காட்டும் நேசமும் பரிதாபமும் நிலையற்றவை என்று வலியுறுத்துகிறார் கதாசிரியர்.

உயிர்கள் : விடுதலை எடுக்கவே வசதியில்லாமல் இரண்டு வருடகாலமாகத் தமிழருக்கு எதிரான யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு சிங்கள இராணுவச் சிப்பாய், ஒரு வழியாக ஒரு மாத விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு தனது கிராமத்திற்குத் திரும்புகிறான். அங்கே அவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. போரில் அவன் இறந்துவிட்டதாகக் கிடைத்த தகவலை அடுத்து, அவனது அன்னையும் மனைவியும் அவனுக்குக் கருமதி செய்து ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது என்பதை அறிந்து, போரில் பலமுறை செத்துப்பிழைத்த அவன் கலங்கி விடுகிறான். தமிழருக்கு எதிரான யுத்தத்தில் போராடுவதற்கு ஊக்கமளிப்பதற்காக அரசு வழங்கிய கொழுத்த சம்பளம், சலுகைகளுக்காக மட்டும் ஆசைப்பட்டுப் பட்டாளத்தில் சேர்ந்த இந்தச் சிப்பாய் போன்ற ஏனைய கூலிப்படையினரின் அவலத்தைப் புட்டு வைக்கிறார் வண்ணை தெய்வம்.

காதலையும் கத்தரிக்காயையும் பற்றி எழுதி, “புதிய மொந்தையில் பழைய கள்” இலக்கியம் படைப்பவரல்ல

வண்ணை தெய்வம் என்பதற்கு இச்சிறுகதைகளே சான்று. காலத்தின் தேவைகளை ஒட்டிச் சிறுகதை இலக்கியம் படைப்பவர் அவர் என்பதை ஒவ்வொரு சிறுகதையும் பறைசாற்றி நிற்கிறது.

ஒரு சிறிய சிறுகதையிலும் அதன் பாத்திரத்தின் பண்புகளை ஆழமாக முத்திரை குத்திவிடுவது அவரது எழுத்தின் தனிச்சிறப்பு. அவர் சிறுகச் சொல்கிறார்; சிறப்பாகச் சொல்கிறார்.

அவரது சிறுகதைகளில் மனிதநேயம் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. வலிமையான சத்தியவீச்சு அமைந்துள்ளது. எமது சமூகத்தில் புரையோடியுள்ள குறைகளைக் கவித்துவம் குன்றாமல், அவரது பேனா கையாளுகிறது. நாகுக்கான நையாண்டிகளுக்கும் குறைவில்லை. ஒரு ஓவியனின் கையிலுள்ள தூரிகையைப் போல், ஒரு சிற்பியின் கையிலுள்ள உளியைப் போல், ஒரு அறுவைச் சிகிச்சை மருத்துவரின் கையிலுள்ள கத்தியைப் போல் அவரது பேனாவும் லாவகத்துடனும் எழிலுடனும் ஒரு கச்சிதமான பணியைச் செய்து முடித்துள்ளது.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் யாவும் சமூகப் பிரச்சனையுடன் படைக்கப்பட்டவை.

நல்ல ஒரு இலக்கியப் படைப்பைத் தந்த வண்ணை தெய்வத்திற்கு வாழ்த்துக் கூறி, அவருடைய சீரிய எழுத்துப் பணி தொடரவேண்டும் என்றும் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

டாக்டர் க. இந்திரகுமார்

(மனநல மருத்துவ வல்லுநர் - லண்டன்)

(இந்திய-இலங்கை அரசுகளின் விருது பெற்ற நூலாசிரியர்)

ஆசியுரை

எழுத்தாளர் வண்ணை தெய்வத்தை நான் ஒரு தடவைதான் சந்தித்திருக்கின்றேன். அவரின் படைப்புகள் எதையும் படித்ததில்லை. பிரான்ஸில் வாழ்ந்துவரும் மூத்த பத்திரிகையாளர் தமிழன் ஆசிரியர் என்.கே. காசிலிங்கம் அவர்களின் அறிமுகக் குறிப்பு ஒன்றுடன் லண்டனில் வைத்து என்னிடம் தனது சிறுகதைகளைத் தந்து எனது ஆசியுரையைக் கேட்டபோது அதிர்ந்து போனேன்.

மற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு ஆசிகொடுக்கும் அளவிற்கு நான் பெரிய எழுத்தாளி அல்ல என்ற தர்மசங்கட உணர்வுகளுக்கப்பால் அவர் தந்த சிறுகதைகளைப் படிக்கும் ஆவல் கூடியது. அதன் பிரதிபலிப்பே இந்த சில வார்த்தைகள்.

இரு பக்கங்களிலும், மூன்று பக்கங்களிலுமாகப் பதினேழு கதைகளை எழுதியிருக்கின்றார் வண்ணை தெய்வம்.

பதினேழு கதைகளில் பல கதைகள் குடும்பக்கதைகள், சில கதைகள் சமுதாய உணர்வு கொண்டவை, ஒன்றிரண்டு, தூரத்தில் நிற்குகொண்டு மூன்றாம் மனிதனைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பார்க்கும் யாரோ ஒரு மனிதனால் எழுதப்பட்ட நுண்ணிய உணர்வைக் கொண்டவை.

சாதாரணத்து யாழ்ப்பாணத்து வீடுகளில் நடத்தும் சாதாரண உரையாடல்கள், உணர்வுக்கோர்வைகள், கதைகளாக சாகாவரம் பெறுகின்றன.

மனித உறவுகள் அரசியற் பிரச்சனைகளால் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டுச் சிதறும்போது, அந்த உறவின அர்த்தங்களின் கோணங்கள் எப்படி உறுத்துகின்றன என்பதனை இவரின் பல கதைகளில் காணலாம்.

“நாங்கள் திருந்தமாட்டோம்” என்ற கதையில் தமக்கை தன் தம்பிகட்குக் கல்யாணம் பேசி முடிக்க எத்தனையோ சாக்குப்போக்குச் சொல்லுகின்றார். ஏனென்றால் அவன் திருமணம் செய்தால் தங்களுக்கு அவன் கொடுக்கும் உதவிகள் நின்றுபோகும் என்பதால். இந்தக் கதையில் உறவுக்கப்பால், ஒன்றாகப் பிறந்த தம்பியர் வாழ்வின் அபிலாசைகளுக்கப்பால் அக்காமாரின் வாழ்க்கையின் தேவைகள் முதன்மையாகின்றன.

இதேபோல் எத்தனையோ கதைகள் “உறவுகள்” என்ற பெயரில் நடக்கும் ஏமாற்று வித்தைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

‘வண்ணை தெய்வம்’ யாழ்ப்பாணத்துக் குடும்பங்களை எப்படி உன்னிப்பாக பார்த்திருக்கின்றார்! அல்லது எப்படி அந்த வாழ்க்கையின் காயங்கள் அவரின் உணர்வோடு ஊறிவிட்டன என்பதற்கு “முகம் தெரியாத தாத்தாவின் மரணம்”, “எல்லாமே பணத்தில்தான்”, “வீடு” போன்ற கதைகள் உதாரணமாக இருக்கின்றன.

எனது மனதைத் தொட்ட கதைகள், யாழ்ப்பாணத்துச் சாதிக்கொடுமைகளை விளக்கும் கதைகளான “பொல்லா மனிதர்கள்” “சொர்ணம்மா” போன்ற கதைகளாகும். எல்லாம் இழந்து அகதிகளாக நின்றபோதும் “தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள்” என்ற உணர்வுடன் திமிராக நடக்கும் பெரிய சாதியினரை அப்படியே பட்டம் பிடித்துக்காட்டுகின்றார்.

“புரட்சி” என்ற கதை பேப்பரில் புரட்சி செய்யும் போலி முற்போக்குவாதிகளைக் கிண்டலடிக்கும் கதை. மக்களின் வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்படாத போலி சுலோகங்களைக் கத்துபவர்களை மிக, மிக, கிண்டலான நடையில் எழுதியது மிகவும் நன்றாக இருக்கின்றது.

தமிழர், சிங்களவர், மத்தியில் உறவுகள், பிணக்குகள், பேதங்கள், பொறாமைகள், இனவெறி என்பவை பற்றி சில கதைகள் கூறுகின்றன.

இவர் பாரிஸில் வாழும் தமிழர், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர், கொழும்பில் வாழும் தமிழர், என்று பலவிதமான தமிழர்களை எங்களுக்குக் காட்டுகின்றார். ஒவ்வொருவரும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் எப்படி மாறுகின்றார்கள்? வாழ்கின்றார்கள்! மிகச்சாதாரண நடையில் தெளிவாக்கியிருக்கின்றார்.

இலக்கியத் தரம் என்று கூப்பாடு போடுபவர்கள் இவரின் நடையற்றி என்ன சொல்வார்களோ தெரியாது!

உருவகம், உள்ளடக்கம், பற்றிய விவாதங்கள் கடந்த பல ஆண்டுகளாக இலங்கை இலக்கிய அரங்கில் நடந்துகொண்டு வருகின்றன.

வண்ணைத்தெய்வம் ஒன்றும் வசனங்களை வைத்து ஏதோ இல்லாததொன்றை இருப்பதாகக் காட்ட முனையவில்லை. உண்மையென்று நிகழ்பவைகளை யதார்த்தமாக எழுதியிருக்கின்றார்.

இவர் எழுத்துக்களில் மனித உறவுகளுக்கு “கௌரவம்” தேடும் தேடல் தென்படுகிறது.

இறுக்கமான குடும்ப அமைப்பிற்குள் உண்மையான, நேர்மையான, அன்பைத் தேடுகின்றார் இவர்.

இவர் கதைகளை நடத்திச்செல்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஆண்களாக இருக்கின்றார்கள். “இருகோடுகள்”, “எனக்குக் கல்யாணம்” என்பது போன்ற கதைகள் பெண்கள் பார்வையில் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யதார்த்தமானவை.

“சகுனம்” என்ற கதை எப்படி வாழ்ந்தாலும்! எங்கே வாழ்ந்தாலும்! இலங்கைத்தமிழன் பழம் கொள்கைகளை விடமாட்டான் என்பதைச் சுவையாகச் சொல்கிறது!

இவருக்கு ஆசி சொல்லுமளவிற்கு நான் இலக்கிய ஞானி அல்ல. சபாஷ் என்று தட்டிக்கொடுக்கும் அன்பு வந்தது. மிக, மிக ஊக்கமானவர் என்பது இவரது கதைகளிலிருந்து தெரிகிறது.

புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் இலக்கியம் என்ற பெயரில் ஒருத்தரை ஒருத்தர் தாக்கியோ? அல்லது தங்களுக்குப் பிடித்தமானவர்களை உயர்த்தியோ? எழுதி போட்டி போட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலத்தில் நியாயமான, யதார்த்தமான, இப்படியான எழுத்துக்கள் வருவது சந்தோசமான விடயமாகும்.

இன்னும் பல வருடங்களுக்கு இவரின் ஊக்கம் உண்மையைத்தேடும் ஆவல், சரியெனப்படுவதை எழுதும் துணிவு, என்பன தொடரட்டும் என்பது எனது ஆசியாகும்.

அன்புடன்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

லண்டன்.

வாழ்த்துரை

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பு பேணப்பட வேண்டிய ஒன்று. பேசப்பட வேண்டிய ஒன்று. எங்கள் புலம் பெயர்வு இங்கே பதியப்பட்டுள்ளது. இவை வெறும் கற்பனைச் சம்பவங்களாக மட்டுமல்லாமல் சமகாலச் சரித்திரமாகவும் இருக்கின்றன. வாழ்த்த எனக்கு வாய்ப்பளித்த வண்ணைக்கு என் நன்றிகள். ஒவ்வொரு கதையூடாகவும் வாழ்த்துப் பாவை வழி நடத்திச்செல்ல விழைகின்றேன்.

போர் கண்டு பேதம் காணும் இனங்களுக்குள்ளும் காதல் வேர் கண்டு மனிதம் காணும் மனங்களைக் கண்டேன்! அன்பு என்பது இது தானா? சிறுகதையில் அன்பை அளந்தேன்... வாழட்டும் நேசம். வளரட்டும் உறவு. அந்தக் கொழும்பிலே நீங்கள் கண்ட சுமனாக்கள் இன்னமும் உருவாகட்டும்.. அரியாசனங்களையும் அவர்கள் அர்த்தமாக்கட்டும்.... எங்கள் விடுதலைக்கும் வித்தாகட்டும்... வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க நேசம்!!!

இரண்டாம் இடத்திற்குக் கமலாவா? அவள் தனக்கு முதலாம் இடத்தைத் தானே தெரிவு செய்யத் தனிக்கோடாகாமல் மூன்றாம் இடத்தோடு கூட்டுச் சேர்ந்து கொள்கிறாள்.... இரு கோடுகள் என்ற பழைய தத்துவத்தைப்

பெண்களின் இயல்புகளுக்குள் வரைந்து காட்டிய வண்ணை நீர் வாழ்க!

தனக்குத் தானே கல்யாணத்தை ஒழுங்கு செய்யும் சுமதி பிரான்சு நகரில் தன்னைத் தானே மணமகளாய் நினைவுகளால் ஒப்பனை செய்கிறாள். இழந்துவிட்ட எல்லாவற்றையும் இதனால் ஈடு செய்யப்பார்க்கிறாளா என்ன?

புலம் விட்ட சுமதிகளில் வாழும் கல்யாணத் திருவிழாவை வரிகளில் அனுபவித்தேன். 'எனக்குக் கல்யாணம்' தனித்து விட்ட தமிழ்ப் பெண் மனப்பரப்பொன்றின் வாஞ்சைகளைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது.

எங்கள் பண்பாடுகள் பெண்களினால் பாரமாய்ச் சுமக்கப்பட்டாமல் சுவையாக அவர்களுக்குத் தித்திப்பது எக்காலம்?

விண்ணை நாடுகின்ற மேலை நாட்டுக்கு வந்ததும் மண்ணுக்குள் சகுனம் தோண்டி கண்ணில் சாத்திரச் சேறு பூசி தன் குழிக்குள் தானே விழும் மதியற்ற மாதவனைச் சிந்திக்கும் வகையில் சித்தரித்துள்ளீர். இத் தமிழரின் கண்கள் திறக்கப்படுவது என்று?

விடுதலை காண செந்நீர்ப் பரப்பில் தலைகளைத் தானம் செய்யும் சரித்திரக் காலகட்டம். வீதியில் வீணை தம் விதிகளைத் தொலைக்கும் வீணர் கண்டு சாட்டை செய்து சாகடித்திருக்கிறீர்... 'இவர்கள் திருந்தமாட்டார்கள்' உரையோவியத்தில்.

'உயிர்கள்' உயிரோவியத்தில் உருப்பெருக்கிக் காட்டியிருப்பது, சிங்களச் சிப்பாய்கள் இலக்கற்று எய்யப்பட்ட போரில் இலக்கமிடப்பட்ட வெறும் பொம்மைகள் என்றல்லவா? சிங்களச் சிப்பாய்கள் எப்போது மூச்சுவிடத் தொடங்குவார்கள் பேரின நாற்காலிகள் மனிதம் பேச....

புலம் பெயர்ந்தும் புனிதங்கள் பெயராத
தியாகங்களுக்குத் தயாரான மனித முகங்களை 'இலட்சியங்கள்
அழிவதில்லை' இலக்கணங்கள் வகுத்துச் சொல்லுகின்றது...
வாழ்ந்தும் அவர்கள்...

போர்ப்புயலில் அள்ளப்பட்டதெல்லாம் மனித சுகங்கள்
தான், மானிட தர்மங்களுமா? சொத்துக்கள் செத்தால்
சொந்தங்கள் சாகும். சொந்தங்கள் செத்தால் சொத்துக்கள்
எதற்கு? திருமணங்களைத் திருத்தி எழுதுகின்ற திருந்தாதவர்கள்..
பணத்தைப் பறிக்கப் புலத்தில் திருமணத்தை (பாவிக்கும்)
மாற்றும் உறவுகள்..

'நாங்கள் திருந்தமாட்டோம்' சீதனம் சீர்கெட்ட பண்பாடு.
இது போர்ப் புயலிலும் எங்கள் தமிழ் மனங்களில் இப்படி
மையங்கொள்ளுதே... வாசிக்கும்போதே அதிர்ந்துபோய்
விடுகின்றோம்.

'முகம் தெரியாத தாத்தாவின் மரணம்' முதிராதவர்கள்
முகங்களைக் காட்டுகின்றது. புலத்தின் பசியில் புலமற்ற வெறும்
வேஷங்கள்.. கூடும் கொண்டாட்டங்களில் கொட்டும்
பண்டங்கள்... வருந்தும் உறவைத் திரும்பிப் பார்க்காப்
போலிகள்..இது பாதுகாக்க வேண்டிய கதை மட்டுமல்ல
பாடமாக்கப்பட வேண்டியதும்.

'முகங்கள்' இதில் ஒரு முக்கிய ஈழ வரலாற்றை
வரைகின்ற உங்கள் பேனா அந்தச் சிங்களத் தேசிய வெறியின்
முகத் திரையைக் கிழித்திருக்கின்றது. எங்கள் விடுதலைப்
போராட்டம் தவிர்க்க முடியாதது. இது சிங்கள
இனவெறியர்களால் திணிக்கப்பட்ட ஒன்று என்ற முடிவுக்கு
இட்டுச் செல்லுகின்றது.

அகதியென்ற அடைமொழிக்குள் எல்லாவற்றையும் அடகு வைத்து பணம் என்ற ஒன்றை அவன் சம்பாதிக்கத் தொடங்கும்போது... வசைகளையியற்றியவர்கள் அவனிடம் ஆசிக்குக் காத்திருக்கின்றார்கள்.

‘எல்லாமே பணத்தில்தான்’ இதில் உருவாக்கப்பட்ட மோகன் பாத்திரம் வாழுகின்ற யதார்த்தம்.

‘பலாலியிலிருந்து ஆமி வெளிக்கிட்டு புத்தூர் வரை வந்திட்டுதாம்’ ஊர் இடமாறி உறவுகள் சிதறி உலகம் கசக்கின்றது. அவலம் தெருவை நிறைக்கின்றது. குந்த முடியவில்லை. இந்நிலையிலும் ‘சொர்ணம்மா’ வின் திமிர் அடங்கவில்லை. வறட்டுக் கௌரவம் வாழாது. வகைகள் வகுப்பதே பாவம். மனிதம் வாழும் பாத்திரம் முருகேசு வாழட்டும். கூனிய மனிதன் நிமிரட்டும். கூடட்டும் அவர் பின்னே வாழும் மனிதர்கள்.

‘வெளிநாட்டுப் பெண்கள்’ இங்கு நாம் காண்கின்ற கமலா தான் வந்து விட்ட அந்நிய தேசத்திலே வீண் பெருமை பேசி வேர் தேடி தன்னை இணைக்கப் பார்க்கிறாள். புளுகினால் தம் நிலையை உயர்த்திக் கற்பனை சுகம் தேடி அங்கலாய்க்கின்ற அவலமும் புலம் பெயர்ந்த எம்மில் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றது.

புலத்தில் சொத்தும் நில புலமும் உறவைவிட ஒருபடி மேலே தான் இருக்கின்றது. சமத்துவம் காண்பதும் அது புரிவதும் துரத்துண்ட வேளைகளில்தான். ‘வீடு’ என்ற கதையில் ஒரு இறுக்கமான சித்தப்பாவை அகதி வாழ்வு சிந்திக்க வைத்துள்ளது.

இத் தொகுப்பிலேயே நான் மனதார வாழ்த்தி மகிழ்ந்த மூன்று சிறுவர்களைத்தான் இனிமேல் சொல்லப் போகின்றேன்:

‘புரட்சி’ இங்கு புரட்சிதரன் புறப்படுகின்றான். அவன் சொல்வதைச் செயலாக்கப் போகின்றான்... இரத்தம் சிந்தி இனத்தைக் காக்க இராணுவ உடைக்குள் தன்னை இழக்கப் போகின்றான்.

இதோ அவனுக்குத் தன் இளமை சுகத்தைவிட இழந்துவிட்ட சுதந்திரம் உயிராக அவனை முன் தள்ளுகின்றது. சுதந்திரம் செய்ய அவன் தன்னை இழந்து தாவிச் செல்கின்றான்.. போர் விரைவாக முடிவுக்கு வரட்டும். புரட்சிதரன்களுக்கு எம் ஈழ மண் இளமைச் செட்டையைப் பூட்டட்டும் - நேச இதயம் வைக்கட்டும். இந்த உலகத்தின் உறவுகள் இனிக்கட்டும். வாழட்டும் இளசுகள் இணைந்தே... சமாதானப் புறாக்களாய் புறப்பட்டட்டும்.... என்று இந்தப் போர்க் கலாச்சாரம் போகும்? என்று சமத்துவ தீபம் மானிட சந்நிதிக்கு வரும்?

அப்பன் பொய் சொல்லச் சொன்னால்... குறுக்கு வழிக்குக் கூனச் சொன்னால்.... ஏனென்று கேளாமல் ஈனத் தனமாய் இழிவு செய்து வாழ்வதோ? இப்படியான வாழ்வும் வேண்டுமோ? சத்திய நாக்கோடு காந்தியாய்... ஹரிச்சந்திரனாய்.... அன்னிய மண்ணிலும் அசல் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் பாபுவைப் போல் எழட்டும். பெற்றோரே பிள்ளைகளைப் பேச விடுங்கள். வாழட்டும் அவர்களின் சுத்த சுதந்திரம். வளரட்டும் அவர்கள் உலக ஜோதிகளாய்... வண்ணையே பாபுவை வரைந்த உங்கள் பேனா வாளாகட்டும்.... இனித் தர்மயுத்தமே அவை செய்யட்டும்...

ஈழப்போர் நிகழ முன் ஊர்களில் வாக்கங்களின் போர் பல வடிவங்களில் நிகழ்ந்தது. ‘பொல்லாத மனிதர்கள்’ ஒரு கூட்டத்தை பொம்மையாக்கிப் பேசாத முடமாக்கி, கையாள்களாக்கி தம் நலத்திற்காக நரபலி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த அநாகரிகம் விஷ்வரூபம் எடுத்து மனிதத்தை விழுங்க வாயைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டேயிருந்தது. யார் யுத்தம் செய்வது? தொழிலாளர்கள் தோளில் ஏறி அவர்களைத் தூக்கு மரத்துக்கு நடத்திச் சென்ற கொடுமையை யார் வதம் செய்வது?

இங்கே வண்ணை ஒரு சிறு அரும்பைக் கத்தியேந்த வைத்திருக்கிறார். இங்கே கூட ஆயுதப்போர் ஒன்று அர்த்தப்படுத்தப்படுகின்றதே. பள்ளி செல்ல வேண்டியவன்... துள்ளி விளையாட வேண்டியவன்... சமூகக் கொடுமை அவனைச் சாகடித்து விட்டதே.... தொழிலாளர் வர்க்கம் வன்முறையாளர்களாக்கப்பட்டது இவ்வாறல்லவா...

வண்ணை அவர்களே வாழட்டும் உங்கள் சமூக நேசம். சின்ன அரும்புகள் இனிமேல் சித்திரங்களாய்ச் சிரிக்க எங்கள் உலகம் விழிக்கட்டும்... வாழ்க உங்கள் எழுத்துப் பணி....

அன்பன்

யாழ் அன்னை கலைக்கழகம்   யாழ் நடராசா கண்ணப்ப
Van Uvenweg 14
6707 BA Wageningen
The Netherlands
tel : 0031 (0) 317424044
email : ohmnl @ netscape. net

உறவுரை

எங்கள் தேசத்தின் தியாக தீபங்களுக்கே என்றும் என் தூய்மையான முதல் மரியாதைதனை சமர்ப்பணமாக்கி வணங்குகின்றேன்.

**“செயற்கரிய செய்வார் பெரியார், சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலாதார்.”**

செய்வதற்கரிய அரியவான செயல்களைச் செய்பவர்களே பெரியவர்கள், செய்வதற்கு அரியவான செயல்களை செய்ய முடியாதவர்கள் சிறியவர்கள் ஆவர் என இக்குறள் கூறும் தத்துவம் தனை நான் பெரிதும் மதிப்பதின் வெளிப்பாடே நான் எழுதும் உறவுரை கூறும் உண்மைகள்.

இவ்வுலகில் எண்ணத்தில் வருவதை வார்த்தையிலே மிகைப்படுத்திப்பேசி, தங்களை மட்டும் மேதாவிகளாக கற்பனை செய்து பகற்கனவு கண்டு கொண்டு ஒரு முட்டைபோட்டு விட்டு ஊரையே கூட்டும் கோழியைப்போன்ற மனிதர்களை பார்த்திருக்கின்றேன். அவர்களோடு பழகி வாழ்ந்த வாழ்க்கைதனையும் எண்ணத்தீராத வருத்தம்கொண்டும் இருக்கிறேன். அதே வேளையில் ஆமை போன்று அருகில் உள்ளவர்கள் கூட அறிந்திராவண்ணம் ஆயிரம் முட்டை போட்டுவிட்டு அமைதியாக வாழும் அன்புடையாளர்களையும் கண்டிருக்கிறேன். கை கோர்த்து வாழ்ந்தும் வருகின்றேன்.

அந்த வழியிலே வந்து என் இதயந்தனில் நிறைந்தவர்தான் திரு. நாகேந்திரம் தெய்வேந்திரம் எனும் வண்ணை தெய்வம். என் கலையுலக வழிகாட்டிகளில் ஒருவரான வவா அண்ணா. இவர்பற்றி இந்நேரம் கூற கணிந்து வந்த “கொந்தல் மாங்காய்”க்கு என் நன்றிகள் முதற்கண்

சிறுவயதினில் வானத்தைப்பார்த்து நிலா எவ்வளவு பிரகாசமாக, அழகாக இருக்கின்றது அதை அருகில் அழைத்து வர்ணித்து புகழாரம் சூடலர்மா? என ஆசைப்பட்டேன். என் அன்னையார், எனது கையிலே ஒரு முகக்கண்ணாடியைத் தந்து அதிலே நிலாவைக் காட்டி இப்போது நிலா உன் கையிலே இருக்கிறதே நீ ஆசைப்பட்டபடி புகழாரம் பாடு என்றார். என் ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அது அன்று வந்த நிலா....

இன்று வந்த நிலா மூன்றாம் பிறையாக கலையுலகில் வளரும் காலத்தில் நான் இவரின் பக்கத்து வீட்டு பையன். இவரைப் பெரியோர்கள் எம்.என். தெய்வேந்திரம் என்றார்கள் நான் இல்லை வவா அண்ணா என்றேன்.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் பிறந்த அந்த மண் வாசத்தை அவர் பெயருடன் ஒட்ட வைத்து பெருமை கொண்டவர். திரு. கிரகரி தங்கராஜா, திரு. பெஞ்சமின் இம்மனுவல், திரு. திருநெல் புலேந்திரன், திரு. மதிமுகராஜா ஆசிரியர் திரு. தர்மலிங்கம் போன்று இன்னும் பலர் அவரது கலையுலக காதலர்களாகும். வண்ணை தெய்வம் அண்ணா இலக்கிய உலகில் பிரவேசிக்கும் போது மூன்றாம் பிறையாக அவரைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன்! அதன்பின் இலக்கிய உலகம் முழு நிலாவாக இவரைக் கணிக்கின்றது என்பதை உணர்ந்து மகிழ்வு கொண்டேன். கொள்கின்றேன்.

அவ்வேளையில் இந்த நிலாவின் அருகில் இருந்து புகழ்பாட வாய்ப்புக் கிடைக்காதா? என்று என் மனம் ஏங்கியது. இந்நேரம் தான் என் ஏக்கம் தீர்க்க இப்பக்கம் முகக் கண்ணாடியாக அமைந்து தளம் தந்தது.

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தில் முன்தோன்றி மூத்தகுடி வளர்த்த “தமிழ்” நம் தமிழ். மூன்றெழுத்துக்கொண்ட இந்த மாபெரும் பொக்கிசத்திற்குள் சத்தான, முத்தான எத்தனையோ விசயங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நாம் எல்லோரும் நன்கு அறிவோம். அவற்றில் அதிகமான இடங்களில் “உறவு” என்னும் மூன்றெழுத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் நன்கு அறிவோம்.

உறவினிலே பெற்றோர்கள், பிள்ளைகள், கணவன், மனைவி, காதலன், காதலி, நண்பர்கள், நண்பிகள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் என சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இந்த வழியிலே என் அன்னை வழி வந்த உறவாக, என் கலை வாழ்வில் கண்ட உறவாக நான் பெரிதும் நேசிக்கும் திரு. வண்ணை தெய்வம் அவர்களின் “கொந்தல் மாங்காய்” நூல் வெளியீட்டு விழா நிகழ்விலே உறவுரைதனை அறிமுகப்படுத்தினேன். ஏன் இந்த உறவுரை...

புலம் பெயர் வாழ்வில் ஒவ்வொருவரும் அறிமுகமாக்கப்படவேண்டிய கட்டாயம் இருப்பதை கண்ணாடாக பல சந்தர்ப்பங்களில் கண்டிருக்கின்றேன். தாயகத்தில் ஒவ்வொரு பட்டினங்களிலும் நிகழ்வுகள் இடம்பெறும் போது அதே பட்டினத்தைச் சேர்ந்த முக்கியமான பெரியோர்கள், அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், பிரமுகர்கள் கலந்து கொள்வார்கள். இவர்கள் அதே பட்டின மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள். ஆகவே அங்கு நடக்கும் நிகழ்வுகளுக்கு உரிய

கருவாக கருதப்படுபவர் பற்றி விளக்கமாக (உறவுரை) சொல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் புலம் பெயர் வாழ்வில் தாயகத்தின் பல பட்டினங்களில் திக்குத்திக்காக வாழ்ந்த நாம் காலத்தின் பணிப்பினால் இங்கே கை கோர்த்து வாழும் வாய்ப்பு வந்திருக்கின்றது. ஏதோ வந்துவிட்டோம் வாழ்வோம் என்று வாழ்ந்து வந்த ஆரம்பகாலப் போக்குகள் மாறி தற்போது ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் தாகங்களை அரங்கேற்றும் பொன்னான வாய்ப்புகள் கனிந்த வண்ணம் இருக்கின்றது. இவ்வேளையில் ஏனோ? தானோ? யாரோ? நமக்கென்ன? என்று எண்ணி வந்து நிகழ்வுகளைப் பார்த்துவிட்டு விடிய விடிய ராமர் கதை விடிந்ததும் ராமர் சீதைக்கு என்னமுறை என்று நடந்துகொள்வது மிகவும் வேதனைக்குரியதாகக் கருதுகின்றேன். இந்நிலையில் தான் நம்மோடு உள்ளவர்கள் பற்றி நாமறிந்ததைப் போல் பிறரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கும் இவர் மேல் அன்பு மதிப்பு ஏற்படவேண்டும். ஆஹா இந்த அற்புதமான திறமைமிக்க மனிதனுடனா வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றோம் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் சூழவேண்டும், என்ற இந்த நல்லெண்ண ஆவலில் பிறந்த உரைதான் “உறவுரை” என்பதாகும்.

இவ்விடத்தில் அவசியமென்பதால் சிலவரிகள் “துயர்உரை”யாக!? தாங்கள் மட்டுமே மக்கள் மத்தியில் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்று! புரியாமல், தெரியாமல், அடுத்தவர்களைப் புண்படுத்தி மேதாவித்தனம் பேசி! கை கொடுத்து வாழ்ந்த உறவுகளையே முகவரி இல்லாமல் செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டம் போட்டு தோல்வி கண்டவர்களுக்கு இந்த உறவுரை ஒரு கேலிக் கூத்தாகவும் அமையலாம்! ஆனால் வெளிச்சத்தைப் புதைக்கமுடியாது என்பதற்கு இவர் ஒரு உதாரணம்.

கடலுக்குள் உள்ளே எவ்வளவோ இருக்கின்றது! முத்து விளகின்றது! மூலிகைகள் கிடைக்கின்றன! மருந்தாகும் உப்பும்! விருந்தாகும் எண்ணற்ற உயிரினங்கள்! இப்படி எத்தனை, எத்தனையோ!

வண்ணை அண்ணனிடமும் இப்படி பல திறமைகள் நிறைந்துகிடக்கின்றன. அவற்றை இந்த உறவுரை மூலமாக வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். அவ்வளவுதான்.

வளரும் கலைஞர்களை வையகத்தில் வளர்த்தெடுப்பதும், தன்போன்றவர்களின் முக்கிய பணி, என்பதனை 1972 ம் ஆண்டளவில் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் இவரின் நந்தினி கலைத்தென்றல் ‘கலையரசு சொர்ணலிங்கம்’ ஐயா அவர்களின் தலைமையில் மேடையேற்றிய “சாவுக்கு சவால்” நாடகமேடையின் இடைவேளையின் போது யாழ்நகரில் பலகுரல்களில் முதல், முதல், அறிவிப்பாளனாக விளங்கிய என்னை மேடையில் வைத்து பாராட்டி “கலையரசு சொர்ணலிங்கம்” ஐயா அவர்களால் அமுதக்குரலோன் என்னும் பட்டத்தை வழங்கி கௌரவித்ததன் மூலமாக தெரியவைத்துள்ளதனை இவ் இடத்தில் நன்றியுடன் உறவுரிமை உரிமை கொள்கின்றது.

கலைத்துறையிலும், அரசியல்துறையிலும், மக்களிடத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அன்பையும், அபிமானத்தையும் பெற்றுவந்த இவரின் பெருமைகளை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மதிப்பிற்குரியவராகத் திகழ்ந்த திரு. மு. கார்த்திகேசன் மாஸ்ற்றர் அவர்களிடம் எனக்காக ஒரு உதவி பெற்றுத்தர அழைத்துச் சென்றபோது நேரடியாகவே பார்த்தேன்.

வண்ணார் பண்ணை சுற்றாடலில் வண்ணை தெய்வம் அவர்களுக்கு இருந்த மக்கள் நேசத்தை ஒருமுறை இவர் யாழ்

மாநகர சபைத்தேர்வில் போட்டியிட்டபோது தெரிந்துகொண்டேன். அப்பொழுது தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி உச்சக்கட்டத்தில் இருந்த காலம்! அன்று கூட்டணியினால் மேயர் வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டிருந்த திரு விசுவநாதன் அவர்களை எதிர்த்து கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிட்டார். 73 வாக்குகள்தான் இவருக்குக் கிடைத்தது. என்றாலும்! அந்தக் காலகட்டத்தில் கூட்டணியினரே வியந்தார்கள்! 73 வாக்காளர்கள் எமக்கு எதிராக இருந்திருக்கின்றார்களே என்று! இந்தத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பாக போட்டியிட்ட போகேஸ்வரன் என்பவர் எவ்வளவோ பணத்தைச் செலவு செய்தும் 19 வாக்குகள்தான் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

1979ம் ஆண்டிற்குப்பின் ஆரம்பமான எனது புலம்பெயர் வாழ்வில் இவருடன் மீண்டும் கைகோர்த்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பு பாரிஸில் தோன்றியமைக்குக் காரணம்! பாரிஸ் முத்தமிழ் மன்றத்தின் தமிழீழ வானொலி சேவையென்றே சொல்லவேண்டும்.

பாரீஸில் முதல் தமிழ் வானொலியை ஆரம்பித்தவர் ரெயினியோன் தீவைச்சேர்ந்த தமிழரும், பாரிஸின் உலகத்தமிழர் பண்பாட்டுக்கழகத்தின் பொறுப்பாளருமான, திரு தேவகுமாரன் அவர்களே. அவர்களுடன் முதல் ஈழத்தமிழ்மகனாக வானொலியில் இணைந்து தலைமை அறிவிப்பாளனாக பணியாற்றி வந்த வேளையிலும். அதன் பின்பு திரு. ராமராஜ். (இன்றைய T.B.C. இயக்குனர்) திரு பேபிராஜன் (இன்றைய T.B.C. பாரீஸ் பொறுப்பாளர்) ஆகியோரினால் நடத்தப்பட்ட தமிழீழ வானொலி சேவையிலும் தலைமை அறிவிப்பாளனாக பணியாற்றிய வேளையிலும் திரு வண்ணை தெய்வம் அவர்களை எம்முடன் இணைத்துக்கொண்டோம். இவர் இசையும்கதை கவிதை, நாடகம், என்பதோடு அறிவிப்பாளராகவும் பணியாற்றினார்.

அவ்வேளையில் பாரீஸில் பல நாடகங்களிலும், வீடியோப் படங்களிலும், நெறிப்படுத்தியும் நடித்தும் வந்தார்.

ஐரோப்பாவின் முதன் தமிழ் வீடியோப்படத்தை திரு ஞானம் பீரிஸ் அவர்கள் “தனிப்புறா” என்னும் பெயரில் தயாரித்தபோது, அப்படத்திற்கு நானும் இணைந்து ஒளிப்பதிவாளனாக பணியாற்றி பெருமைகொண்டதையும் என்னால் மறக்கமுடியாது.

தொடர்ந்து ஐரோப்பாவின் இரண்டாவது தமிழ் வீடியோப்படமாக பிரியாலயம் சினி ஆட்ஸ் சார்பில் நான் திரைக்கதை வசனம் எழுதி இயக்கிய “நீதியின் சோதனை”யிலும் நடித்ததுடன் இயக்குனர் மேற்பார்வையாளராக பணியாற்றி பல அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினையும் தந்தார்.

தொடர்ந்து திரு மண்டலேஸ்வரன் அவர்களின் இசைக்குழுவிலும் அறிவிப்பாளராக பணியாற்றியதுடன் அவருடன் இணைந்து திரு வண்ணை தெய்வம் அவர்களும் நானும் பல நகைச்சுவை நாடகங்களையும் நடித்துள்ளோம்.

வானொலியில் ஈடுபட்டு வந்த காலத்தில் பாரிஸில் உதயமாகிய பத்திரிகைகளில் இவரின் எழுத்துக்கள் பிரகாசித்திருக்கின்றன. நான் ஆரம்பித்த சிரித்திரு பத்திரிகையிலும் இணை ஆசிரியராக பணியாற்றியது எனக்குக் கிடைத்த பெருமையென்றே கருதுகின்றேன்.

தொடர்ந்து பாரீஸ் தமிழ்க் கலைஞர் ஒன்றியத்தின் கலை நிகழ்வுகளிலும், வீடியோ வெளியீடுகளிலும், இவரது பங்களிப்புகள் கணிசமாக இருந்துள்ளது.

எனது இரண்டாவது தயாரிப்பான “ராஜாவின் ராகங்கள்” வீடியோ படத்தில் மேற்பார்வை இயக்குனராக பணியாற்றியதுடன் தனது புதல்வி ஜென்சியாவுடன் நடித்ததும் சிறப்புக்குரியதாகும்.

திரு கீழ்க்கரவை பொன்னையனின் “தீ மழை”யில் முக்கிய பாத்திரத்தில் நடித்திருக்கின்றார். திரு சின்னக்குட்டி ரி. தயாநிதி அவர்களின் பல நாடகங்களில் தனது புதல்வி தெய்சியாவும் இவரும் நடித்திருக்கின்றார்கள்.

T.R.T. தமிழ் ஒலியில் நான், இவர், ரி. தயாநிதி ஆகியோர் இணைந்து பிரான்ஸ் நேரம் நிகழ்ச்சியில் பணியாற்றியிருக்கின்றோம்.

இப்பொழுது சில புதிய முயற்சிகளுக்கு அத்திவாரம் இட்டுக்கொண்டு வருகின்றேன். அதற்காக இவரிடம் பல ஆலோசனைகளும் பெற்றுவருகின்றேன். அந்த அத்திவாரங்கள் கட்டடங்களாகும்போது என் உடன் இணைந்து அண்ணன் வண்ணை தெய்வம் அவர்களும் அங்கு பிரகாசிப்பார்.

இப்படியான சிறப்புக்கள் இந்த உறவுரையின் மூலமாக சூரிய உதயமாக பிரகாசிக்கின்றது.

வானத்து மேகமாக திரிகின்ற வண்ணக்கனவுகளை தரையில் மிதக்கும் தடாகங்களாக உருமாற்றிவிடுகின்ற எழுத்தாளர்களில்! காலத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்ற இவரின் எழுத்துக்கள் பலரும் அறிந்தவைதான். எழுத்தாளர்கள் சிந்தனையால் வேறுபட்டிருந்தாலும் இவரது உண்மைகளுக்கு உரம் போடும், பல சிறுகதைகள் இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

உருவங்களைக் கதைக்கவைத்து இவர் எழுதி ஏராளம் வாசகர்களால் பாராட்டப்பட்ட “கொந்தல் மாங்காய்” ஆங்கிலத்திலும், பிரெஞ்சு மொழியிலும், மொழிமாற்றம் செய்து நூலாக வெளியிடும் முயற்சியில் இறங்கியிருப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இவரது எழுத்துக்களை நூலாக்கி வெளியிடுவதில் அக்கறை காட்டிவரும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கு நன்றிகளை கூறிக்கொண்டு இந்த உறவுரையை இங்கு நிறைவு செய்து, எங்கள் உறவு வானத்தைப்போல விரிந்து வளர ஆண்டவனை வேண்டுகின்றேன்.

உறவுடனும் உரிமையுடனும்,

பிரியாலம் துரைஸ்

வண்ண வரிகள் - 1

கலைஞர்களே! 'பொல்லாத மனிதர்கள்' என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பைப் படித்து சுவைப்பதற்காக பக்கங்களைப் புரட்டவேண்டிய அவசரம் உங்களுக்கு. அதற்கு முன்னம் கொஞ்சம் நில்லுங்கள்! இந்த முன்னுரையை முதலில் படியுங்கள் அதன் பின்னர் கதைகளைச் சுவையுங்கள்.

முன்னுரையை நீங்கள் படிக்காவிட்டால் கதைகளைப் படித்ததின் அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விடும்.

இந்தத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள கதைகள், எந்தெந்த காலகட்டங்களில் எப்படியான சூழ்நிலையில் எழுதப்பட்டது. இக்கதைகள் உருவாவதற்கான கருக்கள் எந்தச் சூழ்நிலையில் உருவானது, என்பதனையெல்லாம் நீங்கள் புரிந்துகொண்டால் கதைகளைப் புரிந்துகொள்வதும் சுலபமாக இருக்கும்.

பசிக்குச் சாப்பிடுவது வேறு! ருசிக்குச் சாப்பிடுவது வேறு! கடும் பசியில் இருப்பவனுக்கு உப்பு போதுமா? உறைப்பு போதுமா? என்ற தேவையே இருப்பதில்லை! அவனுக்குப் பசி தீர்ந்தாலே போதுமானதாக இருக்கும். அதுவே அவனது அப்போதைய தேவை. இங்கே எனது வாசகர்கள் ருசித்துச் சாப்பிடவேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். ஆதலாலேயே மீண்டும் சொல்கின்றேன் கதைகளைப் படிப்பதற்கு முன்பாக இந்த வண்ணவரிகளை முழுமையாகப் படியுங்கள் என்று.

சிறு வயதில் இருந்தே சோஷலிச கொள்கையில் நாட்டம் கொண்டவனாக வளர்ந்ததால் எங்கெங்கு சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டுமோ இயன்றவரை அப்போதெல்லாம் நான் இறங்கியிருக்கின்றேன்.

இந்நூலில் என்னைப் பற்றிய அறிமுகத்தில் ஈழத்து பத்திரிகைத்துறை ஜாம்பவானான காசிலிங்கம் அண்ணன் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளது போல -நான் என் இளம் பிராயத்தில் இருந்தே கம்யூனிஷ் நெறி முறைகளில் ஊறியவன் என்பதால் எப்பொழுது, எங்கெங்கு எப்படி சாட்டையடி கொடுக்க வேண்டுமோ! அதனை நான் செய்திருக்கின்றேன். அக்காலத்தில் “சாட்டை” என்ற சஞ்சிகையை நடத்தி எம்மினத்தை நகக்கியவர்களைச் சாட்டையால் அடித்திருக்கின்றேன். இதன் தொடர்ச்சிதான் இந்தச் சிறுகதை நூல்.

புலம் பெயர் வாழ்வில் உள்ள ஈழத் தமிழர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் கீழ்மட்டத்தில் இருந்து வந்தவர்களே! அவ்விதமானவர்கள் பணக்கார வெள்ளைக்கார நாடுகளுக்கு அகதிகளாக வந்து, கூட்டித் துடைப்பதில் இருந்து, உணவகங்களில் கோப்பைகளைக் கழுவி கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிக்கும் நம்மவர்கள் நடத்தும் பிறந்ததினக் கொண்டாட்டங்கள், திருமண வைபவங்கள், சாவுவீட்டு இழவு நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றில் வெளியில் அனியாயமாக வீசப்படும் உணவு வகைகளின் சேதாரங்களையும் என்னால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அதிலிருந்து உதிர்த்த கதைதான் ‘முகம் தெரியாத தாத்தாவின் மரணம்’ என்ற சிறுகதை.

அகதி அந்தஸ்த்து பெற்றுக்கொள்ளும் ஒரே நோக்கத்திற்காக எத்தனையோ பொய்களைச் சொல்லும் நாங்கள், ஈழத்தில் நம்மவர்கள் படும் அவஸ்தையை நினைத்துக்கூட பார்க்காமல் வாழ்வதைக் கண்டிப்பதே ‘தண்டிக்க முடியாத குற்றவாளிகள்’ என்ற சிறுகதையின் நோக்கம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரே காலத்தில் (இப்போது இல்லை) வசதிபடைத்த உயர்சாதி என்று கூறப்படுபவர்கள் ஏழைகளைக் கையாட்களாக வைத்துக்கொண்டு எப்படி கபட நாடகம்

ஆடினார்கள் என்பதைச் சித்தரிக்கவே ‘பொல்லாத மனிதர்கள்’ என்ற சிறுகதை.

‘வீடு’ என்னும் பெயரில் இங்கு வரையப்பட்டிருக்கும் சிறுகதை ஊரில் எனது பக்கத்து வீட்டில் நடந்தது. இன்று அவர்கள் வாழ்ந்த வீடு இருந்ததற்கான அடையாளங்கள் கூட இல்லையாம்! எனது நெஞ்சத்தைத் தொட்ட அந்தச் சம்பவம் சிறுகதையாகி, “ஈழகேசரி” “இளைஞன்” ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளியானபோது பல மனிதங்களின் நெஞ்சங்களைத் தொட்டன என்பது அக்கதையைப் பற்றிய வாசகர்களின் கருத்துக்கள் மூலம் அறிந்துகொண்டேன்.

அன்பு என்பது இதுதானா? இந்தக் கதை முழுக்க, முழுக்க கற்பனைதான். ஆனால் இப்படியான உண்மைகளும் பல உண்டு. முக்கியமான கடிதத்தில் கவரில் தவறான முகவரியை எழுதிவிட்டு, எவ்வளவுதான் அளவிற்கு திகமக முத்திரைகளை ஒட்டினாலும்! அது உரிய இடத்திற்கு போய்ச் சேரப்போவதில்லை. எழுதியவர்களுக்கே திரும்பி வந்துவிடும். எனது கதைகள் உரிய இடத்திற்குச் சென்றடைய வேண்டும் என்பதற்காக சரியான முகவரிகள் எழுதி கவரில் இது போன்ற கதைகளையும் இணைத்துள்ளேன்.

இரவினிலே நான் சந்திரனாக இல்லாவிட்டாலும்!
நட்சத்திரமாகவாவது இருக்கவேண்டும் என்று
ஆசைப்படுகின்றேன்.

“சொர்ணம்மா” என்னும் கதை எங்கள் ஊரில் வாழ்ந்த “செல்லம்மா” என்பவரின் உண்மைக்கதை. வெறும் கதை மட்டுமல்ல “செல்லம்மா” போன்ற பலருக்குப் பாடமாகவும் இன்னும் சிலருக்குப் படிப்பினையாகவுங்கூட இருக்கலாம்.

இப்படியான கதைகளைப் பதிவு செய்வதில் மனதிற்குள் ஒரு திருப்தி ஏற்படுகின்றது. மழையைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியடையும் மரங்களின் வேர்களைப்போல சில உண்மைகளை அந்தந்தக் கால கட்டங்களிலேயே பதிவு செய்ததில் நான் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கின்றேன்.

சீறிக் கொண்ட விழுகின்ற மழைக்கும்! செருமிக் கொண்டே வீசுகின்ற காற்றுக்கும்! காரணம் இருக்கின்றது. காரணம் இல்லாமல் படைக்கப்படும் எவையும் காலத்தில் நிலைக்கப் போவதில்லை. எழுத்துக்களும் அவைகளில் அடங்கியவையே.

‘எனக்குக் கல்யாணம்’, ‘வெளிநாட்டுப் பெண்கள்’ என்னும் சிறுகதைகள் பிரான்ஸில் நான் நேரில் கண்ட காட்சிகள். கதைக்காக சிறிதுவாணம் பூசியிருக்கின்றேன் அவ்வளவுதான். “நாங்கள் திருந்தமாட்டோம்”, “இவர்கள் திருந்தமாட்டார்கள்” இந்தக் கதைகளுக்குக் கரு எடுப்பதற்காக நான் அதிகதூரம் அலையவில்லை. உண்மைகளுக்கு உரம் போட்டேன் அவ்வளவுதான்.

எனது எழுத்துக்கள் உப்புக்கற்களாக இல்லாமல் வைரக்கற்களாக இருக்கவேண்டும் என ஆசைப்படுகின்றேன். அதற்காக, உழவன் வயல்களை உழுது புது நிலமாக்குவது போல உண்மையான கருத்துக்களையும் கதையாக்கிய பின் பலமுறை திருத்தி, திருத்தி செதுக்கிய பின்பே சிலையாக்கியிருக்கின்றேன்.

இந்தச் சிறுகதைகள் எல்லாம் மழைநீரில் நனைந்த மண்கவரில் செருகிய ஆணிகள் அல்ல?! கருங்கல்லில் துளை போட்டு இறுக்கப்பட்ட ஆணிகள்.

இந்த தொகுப்பில் எனது சொந்தக்கதையும் ஒரு இடத்தில் வருகின்றது. அந்தக்கதைதான் சகுனம் இந்தக்கதையில் பாதிப்பகுதி என்னுடையதுதான்! எட்டு, பதினேழு, இருபத்தி ஆறு இப்படி கூட்டுத்தொகையிலும் எட்டு இலக்கம் வரும் நாட்கள் என்னை நிம்மதியாக விட்டுவைப்பதில்லை என்பது என மனதில் பதித்த ஓர எண்ணம். மிகுதி பாதிக்கதை நான் வசிக்கும் அப்பாட்மெண்டில் ஒன்றாக்கி, சிறுகதையாக்கி, முடிவில் எங்களின் பூட எண்ணங்களை நாங்கள் நியாயப்படுத்தும் விதங்களையும் கூறியுள்ளேன்.

இருந்தாலும் இந்த எட்டு இலக்கத்தை வெற்றிகொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கமும் இருக்கின்றது. அந்த முயற்சியில்தான் இந்த நூலில் பதினேழுகதை தொகுத்துள்ளேன்.

எனது இளவயதின் அரசியல் ஈடுபாட்டின் பிரதிபலிப்பாக யாழ் மாநகரசபைத் தேர்தலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிட்டபோது இதே கட்சியின் சார்பாக மற்றொரு வட்டாரத்தில் பிரபல எழுத்தாளர் “டோமினிக் ஜீவா” அவர்களும் போட்டியிட்டதால் அதன் மூலமாக அவரது நட்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. அன்றுமுதல் அவரது எழுத்துக்களில் நான் ஆர்வமுடையவனானேன்.

புலம் பெயர்ந்தபின் பழுத்த எழுத்தாளர் “எஸ். அகஸ்த்தியர்” அவர்களின் நட்பும் கிடைக்கப்பெற்றேன்.

இக்கதைகளில் சிலவற்றை அவரிடம் கொடுத்து இதில் வேண்டிய திருத்தம் செய்து தருமாறு கேட்டேன். அவரும் மனமுவந்து செய்துதந்தார். அப்போது அவர் தனது கைப்பட எனக்கு எழுதிய கடிதத்தையும் அகஸ்த்தியர் ஐயா அவர்கட்கு அஞ்சலி செலுத்துமுகமாக இந்நூலில் பிரசுரித்துள்ளேன்.

ஆனால் ஒன்றை மட்டும் உங்களுக்கு உறுதியிட்டு கூறுகின்றேன். பொழுதுபோக்கிற்காக எழுதியிருக்கின்றேன் இக்கதைகள் உங்கள் மனங்களை உறுத்தும்போது புரிந்து கொள்வீர்கள்.

இலக்கண வரம்புகளுக்குள் இக்கதைகள் அடங்கவில்லை என்று யாராவது இலக்கியவாதிகள் விமர்சனம் செய்தால் அதையே எனக்கு கிடைத்த வெற்றியாக எடுத்துக்கொள்வேன்.

பாடாவே தெரியாத பொண்ணொருத்தி அம்மாவாசிப் போனபின் தனது குழந்தையை தூங்கவைக்க தாலாட்டு பாடுகின்றார்களே! அது எப்படி விமர்சனம் செய்யும் இலக்கியவாதிகள் நான் எழுதிய இந்தக் கதைகளையும் அப்படியே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுகின்றேன்.

நான் சித்திரம் கீற முயன்றிருக்கின்றேன். அவை உங்களுக்கு கோடுகளாக தோன்றலாம்! ஆனால் கோடுகள் இல்லாத சித்திரம் ஏது?

உண்மைகளை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்தக்கதைகள் காலக் காலண்டரில் கிழிந்துபோன திகதிகளில் வந்துபோன சம்பவங்களே.

பூமியை நிராகரித்து விட்டு எந்த நதிகளும் நகர முடியாது. மண்ணத் தொடாத எண்ணங்களும், எழுத்துக்களும், பூமியை நிராகரித்த நதிகளைப் போலவே! எங்கள் தேசத்தில் எமது மக்களுக்கு இரவுகள் விடிய மறுக்கின்றது. சூரியன் எங்கோ ஓடி ஒழிந்துவிட்டான். அங்கு இட்டுக்கள் நடந்த சில உண்மைகளும் இந்த வெளிச்சித்திரகு வந்திருக்கின்றன. அந்த வகையில் என் மனம் திருப்தி அடைகின்றது.

வண்ணவரிகள் - 2

என் மதிப்பிற்குரியவர்களே. 15-06-2000 திங்கள் மாலை ஏழு மணி இது எனக்கு துரதிஸ்ட்டமான நாளாக இருக்கவேண்டும். இன்று கார்விபத்து ஒன்றில் சிக்கி எனது இடதுகாலை உடைத்துக்கொண்டேன்.

எனது இலக்கிய நண்பர்கள் சொல்வார்கள் எனது எழுத்தில் அவசரம் இருப்பதாக!?

ஆம் நான் அவசரக்காரன்தான்.

குழிப்பதற்கு எனக்கு ஐந்து நிமிடங்கள் போதுமானது. சாப்பிடுவதற்கு பத்தி நிமிடங்களே போதும். அப்படித்தான் இந்த விபத்தும்! விற்பனைக் களஞ்சியம் ஒன்றில் பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வரும்போது நான் வீடு செல்வதற்கான பேருந்து என்னை தாண்டிச் சென்றது அதை பிடிக்கவேண்டும் என்ற அவசரம் என்னை விபத்திற்குள் சிக்கவைத்துவிட்டது.

வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு படுக்கையில் கிடந்தபோது எனது நலனை விசாரிக்க ஓடோடி வந்து ஆறுதல் கூறிய நல் இதயங்களைக் கண்டு நெகிழ்ந்துபோனேன்.

நேரில் வரமுடியாதவர்கள் தொலைபேசியில் அடிக்கடி தொடர்புகொண்டு கொண்டு உரையாடியது மனதிற்கு இதமாக இருந்தது.

இவர்களுள் லண்டனில் இருந்து டாக்டர் இந்திரகுமார் அவர்களும், நெதர்லாண்டில் இருந்து திரு. நடராசா-கண்ணப்பன் அவர்களும் ஒருநாள் மாறி ஒரு நாளாக இருவரும் தொடர்ந்து (இவ்வரிகளை நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் வரை) என்னுடன் உரையாடி எனக்கு ஆறுதல் கூறுவார்கள். இவற்றையெல்லாம் மிஞ்சும் விதமாக எனக்கு விபத்து நடந்ததை எப்படியோ

அறிந்து நான்காம் நாளே, தமிழ்நாட்டில் இருந்து ரவி. தமிழ்வாணன் அவர்கள் என்னுடன் தொடர்புகொண்டு அக்கரையுடன் எனது உடல் நலத்தை விசாரித்து ஆறுதல் கூறிய அவரின் அன்பு என்னை நெகிழவைத்தது.

வைத்திய சாலையில் எழுத்து, படிப்பு, தொலைக்காட்சி, இவைகளே எனது நண்பர்களாக இருந்தன. நண்பர் ரவி தமிழ்வாணன் அவர்கள் விமானத் தபால் மூலம் புத்தகங்கள் அனுப்பி வைத்தார். நண்பர் தமிழாலயம் பாலச்சந்திரன். அவர்கள் பல நூல்களை நண்பர் ராகுலன் மூலமாக கொடுத்தனுப்பி வைத்தார். இன்னும் பல நண்பர்கள் என்னை சந்திக்க வரும்போதெல்லாம் பத்திரிகை புத்தகங்களுடன் வந்து எனது மனதை நிறைவு செய்வார்கள்.

இவர்கள் எல்லாம் எனது நினைவு காலம் வரையில் நினைவில் நிற்பார்கள்.

இவர்களோடு, பொல்லாத மனிதர்கள் என்னும் இந்நூலை அழகுறப்படுத்திய ஓவியர் ராமு அவர்கட்கும், மணிமேகலை பிரசுரத்தினர்க்கும், அணிந்துரை, ஆசியுரை, வாழ்த்துரை, உறவுரை என எழுதி சிறப்பித்த என் மதிப்பிற்குரியவர்களுக்கும்

எழுத்துப்பிழைகள் திருத்தியும் அறிமுக உரை வழங்கியும் எனக்கு சகல விதத்திலும் உதவியாக இருந்த எஸ்.கே. காசிலிங்கம் அண்ணன் அவர்கட்கும் என் உளம் நிறைந்த நன்றிகள்.

அன்பன்

வண்ணை தெய்வம்

Vannai Theiveam
1-Allee Raoul Duffy,
Bat; - Bretagne,
Res : - Fontagne Mallet,
93420 - VELLEPINTE
FRANCE

செய்யுற்று எண்ணெய்த,
பெரிந்தவரை வெள்ளையாக்கித்
தெரியுமா? தெரியுமோ?

சுயகே பித உயிர்வாழ்வு -
குறிப்புகளையும் காண்பித்து
வெள்ளைப்படி, நல்ல கிணர்
வெள்ளையாக்க. அன்புடன் உயிர்
யும் என் பரிசாகக் காண்புக.

செய்யுற்று
9. 28/12/87

கேள்விப் பெருந்தவரை தவிர்த்து.
பெரியவர்களை நன்றி தவிர்த்து
தருகிறேன்.

தொடர்ந்து தருகுகள் உலகம்.

தொடர்ந்து தருகுகள் - இது தவிர்த்து
வெள்க. மின்ன கருத்துவரை உலகம்

தருகுகள் உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம் உலகம்.

பொல்லாத மனிதர்கள்

பொல்லாத மனிதர்கள்

“டே முருகா, இண்டைக்குப் பின்னேரம்
கொழும்புக்குப் போற லொறிக்குத் தேங்காய் ஏத்த
வேணும் இன்னும் ரண்டு மூண்டு பேரைக்கூடப்
போட்டு முழுத் தேங்காயையும் உரிச்சுப் போடு என்ன?”

பளையிலே வேலுப்பிள்ளை முதலியார்
தென்னந்தோட்டச் சொந்தக்காரர். கிராம சபையிலை
நீண்டகாலம் சேர்மனாக இருப்பவர். தனக்குப் பின்னால்
அடியாட்களை வைத்துக்கொண்டு அந்தக்
கிராமத்திற்கே ஒரு நாட்டாண்மைக்காரராக
விளங்குபவர். தோட்டத்தில் நிற்குகொண்டு
முருகேசனுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

“சரி ஐயா” தேகத்தை வளைத்துப் பணிவாகப் பதில் சொன்னான் முருகன்.

“ஓலையெல்லாம் கறையான் பிடிக்குது. கிடுகு பின்னவேணும். முத்தன் பெண்டில் வள்ளியம்மையை நான் தேடினெண்டு சொல்லிவிடு.”

தோளை விட்டு கீழே சரிந்த விசிறி மடிப்புச் சால்வையை எடுத்து கழுத்தைச் சுற்றிப்போட்ட வேலுப்பிள்ளை தொடர்ந்தும் ஆணை பிறப்பித்தார்.

சால்வையை மெதுவாக எடுத்துக் கமக்கட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டு “ஓமய்யா” என்று பணிவாக பதில் சொன்னான் முருகன்.

“சரி போய் கெதியா ஆக்களைக் கூட்டியந்து வேலையைக் கவனி.”

இம்முறை முருகனிடம் இருந்து எவ்வித பதிலையும் எதிர்பாராமல் அண்ணாந்து தென்னம் வட்டுக்களைப் பார்த்தபடி நடக்க ஆரம்பித்தார் முதலியார். பின்னால் ஓலை சரசரக்கும் சத்தம் கேட்டு முதலியார் திரும்பிப் பார்த்தார், கமக்கட்டுக்குள் வைத்த சால்வையை எடுக்காமல் முருகன் அவரைப்பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தான். “என்ன” என்பது போல் இருந்தது முதலியாரின் பார்வை.

நிலத்தை நோக்கி கீழே பார்த்த முருகன் இடது கையால் தலையைச் சொறிந்தான். முருகனின் மௌனம் அவன் கள்ளுக் குடிக்கக் காக கேட்கவே தலையைச் சொறிகிறான் என்பது முதலியாருக்குப் புரிந்தது.

“சரி இந்தா கெதியா ஆக்களோடை வந்து வேலையைப் பார்” முதலியாரின் நெஷனல் சேட் பொக்கெற்றுக்குள் இருந்த ஐந்து ரூபா நோட்டொன்று முருகனின் கைக்கு மாறியது. கிடைத்த ஐந்தையும் ஆனந்தமாக வேண்டிக்கொண்டு தவறணையை நோக்கி நடந்தான் முருகன். தவறணையில்தான் வேலைக்கு ஆக்களைப் பிடிக்கலாம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

“ஒவ்வொரு நாளும் தேய்க்கிறான் மினுங்கின பாடில்லை, புதுசா ஒரு பாணை வாங்கலாமெண்டால் அந்த மனுசன் உழைக்கிறதையெல்லாம் தவறணையிலேயே குடுத்திட்டு வந்திடும் பாவி. வயித்துக்கே வழியைக் காணேல்லை. இந்த விறுத்தத்திலை நான் எப்ப புதுசா வாங்கிறது. கைதான் தேயுது.”

பிழிஞ்ச எலும்பிச்சம் பழக்கோதை சாம்பலில் தொட்டுச் சோத்துப்பாணையைத் தேய்த்தபடி புருசனைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள் தங்கம்மா.

தவழ்ந்து தவழ்ந்து வந்த கடைசிக் குழந்தை தங்கம்மாவின் சீலையை இழுத்தபடி “அம்மா” என்று கத்தியது.

தங்கம்மா திரும்பிப் பார்த்தாள்.

மண்ணை அள்ளித் தின்றதால் குழந்தையின் கடைவாயெல்லாம் சேறு வழிந்தது. மேலெல்லாம் ஒரே புழுதி.

கோபமாக முறைத்துப் பிள்ளையைப் பார்த்தாள்.

குழந்தை பொக்குவாயைக் காட்டி சிரித்தது. வாய் நிறைய மண்.

“சனியனே, நான் தின்னாட்டியும் நேரத்திற்கு நேரம் உங்களுக்கு அவிச்சுக் கொட்டுறன் தானே. பேந்தேன் மண்ணை அள்ளித்தின்னுறாய்.” சோத்துப்பானை வாங்க முடியாத ஆத்திரத்தை பிள்ளையில் காட்டினாள் தங்கம்மா.

வீல் என்று கத்தியது குழந்தை.

ஒற்றைக்கையில் பிடித்துத் “தற தற”வென்று இழுத்துக்கொண்டு சென்றாள்.

தங்கச்சியாருக்கு அடி விழுந்ததைக் கண்டதும், சேர்ந்து மண் விளையாடிய நாலுவயதுப் பிள்ளை விளையாட்டை நிறுத்திவிட்டுத் தாயின் கண்ணில் படாமல் கோடிப்பக்கமார்க ஓடியது. மூத்த பையன் சமையல் விறகுக்காக ஒரு மொட்டைக் கோடாலியால் பனம் குத்தி ஒன்றைக் கொத்திக்கொண்டிருந்தான்.

இப்பொழுது பிள்ளையைக் கழுவி சீலைத்தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு பூசர் மாவை உடம்பில் கொட்டித் தடவி பிள்ளையை கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தாள் தங்கம்மா.

முருகன் ஒரு பாட்டம் தேங்காயை உரித்துவிட்டு போத்திலில் வாங்கிவந்த கள்ளை எடுத்துப் போத்தில் விழும்பில் நுரையோடு இருந்த கள்ளுப் பேனை ஒரு எத்தில் வெளியே தள்ளிவிட்டு, போத்திலுடன் மட மடவென்று குடித்தான்.

சற்றுத் தூரத்தில் நின்று வேலைகளைக் கவனித்தார் வேலுப்பிள்ளை முதலியார். ஒருவன் முதலியாருக்காக இளனி பிடுங்கிவந்து வெட்டிக் குடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பதமான வழுக்கல் இளனியை அவன் கலக்கிக் குடுக்க முதலியார் வாய் முட்டாமல் சுவைத்துக் குடித்தார்.

முருகனோடு சேர்ந்து அங்கே ஐந்துபேர் தேங்காய் உரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முருகன் அவர்களிடம் வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தான். இவற்றை முதலியார் கடைக்கண்ணால் கவனித்தபடியே நின்றார்.

முருகனும் அவனுடைய உறவினர்களுக்குள் ஒரு தலைவன் மாதிரித்தான். அயல் சண்டை, குடும்பச் சண்டை, எல்லாவற்றையும் முருகன் தான் சமாதானம் செய்து வைப்பான். ஆராவது ஏறுக்கு மாறாக கதைத்தால் இரண்டு தட்டுத் தட்டி அடக்கிவிடுவான். முருகன் செய்வதை அவனார் மக்கள் நியாயம் என்றே ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

இவையெல்லாம் வேலுப்பிள்ளை முதலியாருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் அவர் முருகனைத் தனது கைக்குள் வைத்திருக்கின்றார்.

வேலைகள் மும்மரமாக நடந்துகொண்டிருந்தன. அரை லோட்டுக்குக் காணக்கூடிய தேங்காயை உரித்துவிட்டார்கள். மாலைக்குள் ஒரு 'லோட்டு'க்கு உரித்துவிடுவார்கள்.

முருகனின் வேலையில் முதலியாருக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்காக வீட்டிற்குப் புறப்பட ஆயத்தமானார் முதலியார்.

அந்த நேரம்.....

“முதலியார்! முதலியார்!!” என்று கத்தியபடி மூச்சிரைக்க ஓடிவந்தான் வேலையன்.

“என்னடா வேலு, ஏன்ரா இப்படி பேயடிச்ச மாதிரி கத்திக்கொண்டு வாறாய்.”

‘வேலையா’, என்று கூப்பிட்டால், அவனை, தான் ‘ஐயா’ என்று அழைத்ததாகப் போய்விடுமே என்பதற்காக, ‘ஐயா’வை விட்டுவிட்டு ‘வேலு’ என்றுதான் முதலியார் கூப்பிடுவது வழக்கம்.

“சந்தைக்காக வாங்கின இடத்திலை தகராறு வந்து, ஆரோ கொடிகாமத்து யாவாரியாம், எங்கடை சின்னையாவுக்குக் கை, வைச்சிட்டான். சந்தையடி ஒரே அமளி துமளியாக்கிடக்குது”. மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரே முறையில் சொல்லி. முடித்தான் வேலையன்.

சின்னையா வேலுப்பிள்ளை முதலியாரின் தம்பி. வருசா வருசம் பளைச் சந்தையை வேலுப்பிள்ளை முதலியார்தான் குத்தகைக்கெடுப்பார். ஆனால் தனது பேரில் எடுக்கமாட்டார்! தனது தம்பியார் பேரில்தான் எடுப்பார்.

முதலியார் தன்னுடைய பேரிலை எடுக்காததற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று, அவர்தான்

கிராமசபைச் சேர்மன். இரண்டாவது, தம்பியாருக்கும் நல்ல வருமானம் வரக்கூடிய மதிப்பான உழைப்புக்கு வழியுமுண்டு. ஆதாயத்தில் பாதி முதலியாருக்கு வந்துவிடும்.

இன்றைக்கு வேலுப்பிள்ளை முதலியாற்றை தம்பியாருக்குத்தான் ஆரோ அடிச்சப்போட்டாங்கள்.

“கொண்டாடா கொடுவாக் கத்தியை” இளனி வெட்டின கத்தி முதலியாரின் கைக்கு மாறியது.

“என்ரை ஊருக்குள்ள வந்து என்ரை தம்பிக்கு ஒருத்தன் கை, வைச்சிட்டானெண்டால்! என்ன நெஞ்சமுத்தம் அவனுக்கு.” கோபத்தில் முக்கு சிவக்க முதலியாரின் வார்த்தைகள் சீனவெடி போல் ‘பட பட’ வென வெடித்தன.

“டேய் முருகா!” ஆத்திரத்திலும் தனது தேவைக்குத் தகுந்த ஆளைக் கூப்பிட்டார் முதலியார்.

முதலியார் கூப்பிடுமுன்னமே முதலியாருக்கு அருகில் வந்து விசயம் முழுவதையும் அறிந்துவிட்டான் முருகன்.

“இந்தா கத்தி என்ரை தம்பியின்ரை மேலிலை கை வைச்சவன்ரை கையைக் கொண்டுவா, வழக்குக் கணக்குச் சகலதும் நான் பாக்கிறன்.”

கத்தி கை மாறிவிட்டது. இப்பொழுது இளனி வெட்டிய கொடுவாக் கத்தி முருகன் கையில் கிடந்து பளபளத்தது.

முதலியாரே தன்ரை கையால் கொடுத்ததில் முருகனுக்குப் பெருந்த சந்தோசம்.

“டேய் வாங்கோடா, சின்னையாவை தொட்டவன் ஆரெண்டு ஒருக்காப் பாப்பம்.”

முருகனின் ஆணையைக் கேட்டு அவனுடைய சேனைகள் அவன் பின்னால் திரண்டன. ஒவ்வொருவர கைகளிலும் அலவாங்கு, பொல்லு, கத்தி இப்படி ஒவ்வொரு ஆயுதங்கள்.

இன்னும் ஒரு கிழமைக்குக் குடிக்கச் சாப்பிட அவர்களுக்கு ஒரு தொழில் கிடைத்துவிட்டது. அந்த ஆனந்தத்தில் பனைச் சந்தையை நோக்கி ஒரு குட்டிப்படை திரண்டெழுந்து செல்கின்றது.

குழந்தையை ஒலைக் கடகத்துக்குள் இருத்திவிட்டு, சமையல் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் தங்கம்மா.

ஈர விறகு நெருப்பைவிட புகையைத்தான் அதிகம் தள்ளியது. தங்கம்மா அடுப்பைத் திட்டியபடி ஊதிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா, பசிக்குது” மூத்த மகன் ராசன் தெறி கழன்ற களிசானை இழுத்து முடிந்தபடி, பின்னால் நின்று முணு முணுத்தான்.

எட்டு வயது ராசனின் தலை எண்ணையில்லாமல் காய்ந்து கிடக்கும். தங்கம்மா எண்ணை வைத்தாலும் ராசன் விடமாட்டான்.

“அது ரஜனி ஸ்ரைல்” என்பான் ராசன்.

எட்டு வயதிலேயே எண்ணெயும் சீப்பும் இல்லாவிட்டாலும் சமாளிப்பதற்கு ராசனுக்கு ரஜினி ஸ்ரையில் கை கொடுக்கின்றது.

“கொஞ்ச நேரம் போய் தங்கச்சியோடை விளையாடு, கஞ்சி வடிச்சத்தாறன்”.

மறு பேச்சின்றி ராசன் விளையாடப் போய்விட்டான்.

தங்கம்மாவிற்கு ராசனை நினைக்கும்போது சில வேளைகளில் பாவமாகவும், சில வேளைகளில் பெருமையாகவும் இருக்கும். சின்ன வயதிலேயே குடும்பக் கஸ்டத்தை உணர்ந்தவன். தாய் சொல்லுக்கு மறு பேச்சு பேசமாட்டான். பெரிய வேதாந்தி மாதிரி தத்துவம் எல்லாம் பேசுவான். இந்த சின்ன வயதில் அவனுக்கு அளவிற்கு மீறிய அறிவு.

இத்தனையும் அவனுக்கு படிப்பால் வந்தது அல்ல! தாய் படும் கஸ்டத்தை பார்த்த உணர்வில் வந்தது.

“கடவுள்தான் எல்லோரையும் படைச்சவரெண்டால், ஏன் ஒருவனை ஏழையாகவும் இன்னொருவனை பணக்காரனாகவும் படைச்சவர்.” இது போன்ற ராசனின் பல கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தங்கம்மா திக்கு முக்காடிய நாட்கள் பல உண்டு.

மூன்று பிள்ளைகளே தங்கமாவிற்கு பெரிய சுமையாக இருந்தது. இருந்தும் இந்த மாதம் சுகமில்லாமல் வரவேண்டிய கணக்குப்போய், பத்துநாளாச்சு “ஒரு வேளை நாலாவதோ? கடவுளே எனக்கு இனி ஒண்டும் வேண்டாம்.” கடவுளை வேண்டிக்கொண்டாள் தங்கம்மா.

விஞ்ஞானம் வேகமாக வளர்ந்திருக்கும் இந்தக் காலத்திலும், எல்லாவற்றிற்கும் கடவுளை நம்பவும், கடவுள் மீது பழி போடவும் இன்னமும் ஒரு கூட்டம் இருக்கின்றது. பாவம் கடவுள், ஈரப்பனைவிற்கு காய்ந்து நெருப்புப் பிடித்துக் கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

தங்கம்மாவின் முகத்தில் சந்தோசம்.

அந்த நேரம் பார்த்து வெளியில் ஒரு குரல்... “எடியேய் தங்கம்மா, சந்தையடியிலை ஏதோ சண்டையாம்! எங்கடை முதலியாற்றை தம்பிக்கு ஆரோ அடிச்சுப் போட்டாங்களாம்! உன்ரை புருசன் முருகனும் கொடுவாக் கத்தியோடை சண்டைக்கு போறானடி.”

பக்கத்து வீட்டு தெய்வானை ஆச்சியின் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது. தெய்வானை ஆச்சியை ‘ஈழநாடு பேப்பர்’ என்றே அயலில் கூப்பிடுவார்கள். எல்லா நியூசும் என்னெண்டுதான் மனிசிக்கு முதல் தெரியவருகதோ! தெரியாது.

ஒரு விசயத்தை, தானே போய் முதல் சொல்வதில் தெய்வானை ஆச்சிக்குப் பெருத்த சந்தோசம். அது இழவுச் செய்தியாக இருந்தாலும் கூட.

ஆனால் தெய்வானை ஆச்சி சொன்னால் பொய்யாய் இருக்காது.

தங்கம்மாவின் தலையில் இடி விழுந்த மாதிரி இருந்தது.

“குறுக்காலை போவான் ஏன் உதுக்குள்ளை போய் தலையை குடுக்கிறான்? ஆரன் குத்துப்பட்டால் இவனுக்கென்ன வந்தது! நாளைக்கு உனக்கொண்டு நடந்தால் நாங்களெல்லே நடுத்தெருவிலை நிச்சவேணும்.”

தன் புருசனைத் திட்டிய தங்கம்மாவிற்கு அங்கு நிற்க இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“டேய் ராகு, தங்கச்சியைப் பாத்துக்கொள். நான் சந்தையடிக்குப் போட்டு வாறன்.”

புருசனைத் திட்டியபடி சந்தையை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தாள் தங்கம்மா.

காச்சிய சோத்தை மறந்து, பிள்ளைகளை மறந்து, கட்டிய புருசனைத் தேடி திட்டியபடியே போகும் அந்தத் தாயைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான் ராசன்.

உறவோ, உரிமையோ, இல்லாத ஆரோ அடிபட்டதிற்கு தன் தகப்பன் ஏன் சண்டைக்குப் போகவேண்டும்? ‘அவர்களுக்குச் சண்டை பிடிக்கத் தெரியாதா? இதற்கெல்லாம் ராசனுக்கு விடை தெரியவில்லை.

ஆனால் ஒன்றுமட்டும் அவனுக்கு வடிவாக விளங்கியது. யாரும் 'கீ' கொடுத்தால் தன் தகப்பன் ஓடும் பொம்மையென்று புரிந்து கொண்டான்.

சோத்துக்கு வைத்த உலை கத கதவென்று கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ராசனின் மனமும் அப்படித்தான்.

தனது தகப்பனுக்கு 'கீ' கொடுத்து விட்டவர்கள் மேல் அவனுக்கு ஆத்திரம்.

சின்னத்தங்கையைப் பெரிய தங்கையிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, தாய் போன திசையை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான் ராசன்.

வேலுப்பிள்ளை முதலியாரின் செல்வாக்கு சந்தையில் பளிச்சிட்டுத் தெரிந்தது.

குழுக்கள் குழுக்களாக சின்ன முதலியாரை அடித்தவனைத் தேடி ஆட்கள் அலைகின்றார்கள். அதில் முருகன் தலைமையில் ஒரு குழு.

நாலா பக்கமும் ஆட்கள் தேடி அலைகின்றார்கள். அடித்தவனைக் காணவில்லை! அவன் ஒளிந்துவிட்டான்.

அடித்தவன் வேறு யாரிடமும் அகப்படக் கூடாது. தன் கையிலேயே அகப்பட வேண்டும் என்பது முருகனின் ஆவல்.

முதலியார் தன்னிடம் ஒப்படைத்த பணியைத்தானே செய்யவேண்டும் என்பதில் குறியாக இருந்தான் முருகன். அவ்வளவு குரு பக்தி அவனுக்கு.

முதலியாரும் காரில் வந்து இறங்கிவிட்டார். அடித்தவனை இன்னமும் பிடிக்காததால் முதலியாரின் கோபம் இன்னும் அதிகரித்திருந்தது. இருந்தாலும் சந்தையடியைச் சேர்ந்த சின்னச்சின்ன முதலாளிகளின் ஆலவட்டம் முதலியாருக்குச் சற்று ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

முதலியாரின் முகத்தில் முழிக்க வெக்கப்பட்டுச் சற்று ஓரமாகவே நின்றான் முருகன். அடித்தவனை இன்னமும் பிடிக்கவில்லையே என்ற வெட்கம் முருகனுக்கு.

முருகனுக்குத் தெரியாத அந்தச்செய்தி முதலியாருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அடித்தவன் ஒளிந்திருக்கும் இடத்தை ஒருவன் ஓடோடி வந்து, முதலியாரின் காதில் போட்டுவிட்டான். அந்தச் செய்தி கேட்டது தான் தாமதம், முருகனை அங்குக் காணவில்லை! அடித்தவன் இருக்குமிடத்தைத் தேடிச்சென்றுவிட்டான் முருகன்.

ஆனால் இப்பொழுது முதலியாரின் கவலை இரட்டிப்பாகிவிட்டது. அடித்தவன் ஒளிந்திருப்பது வேறு எங்குமல்ல! நடந்து முடிந்த சேர்மன் தேர்தலில், 'தோத்துவிடுவேனோ' என்று இருந்த நேரத்தில் மூன்று உறுப்பினர்களைச் சேர்த்து வந்து தன் பதவியைக் காப்பாற்றிய பரமசிவம் வீட்டில்தான் அடித்தவன் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கின்றான்.

இப்பொழுது பரமசிவம் உதவிச்சேர்மன். பரமசிவத்தைத் தான் பகைத்தால் தனது சேர்மன் பதவிக்கு ஆபத்து என்பது முதலியாருக்குத் தெரியும்.

பரமசிவம் எதிர்க்கட்சியுடன் சேர்ந்து
தொடர்ந்தும் சேர்மனாகவே இருப்பான்.

பரமசிவத்தைப் பகைத்தால் தனக்குத்தான்
நட்டம் என்பதை முதலியார் உணர்ந்து கொண்டார்.
தேரையை விழுங்கிய பாம்பின் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு
விட்டார் முதலியார்.

தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த முந்தானை
கீழே விழுந்து இழுபடுவதையும் கவனியாது மூச்சிரைக்க
ஓடிவந்து சந்தையை அடைந்துவிட்டாள் தங்கம்மா.

முருகனை அங்கு எங்குமே காணவில்லை.
தெரிந்த சிலரிடம் விசாரித்துப் பார்த்தாள். அவர்கள்
எல்லாம் தங்கம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்து பதில்
கூறாமல் பார்வையை சற்று கீழே பதித்து பதில்
கூறியதை அந்த நேரத்தில் தங்கம்மா கவனிக்கவில்லை.

இப்பொழுது சட்டெனப் பார்த்தாள், தனது
முந்தானை கீழே நழுவிவிருந்ததையும், சில காகங்கள்
தன்னை காமக்கண்ணோடு பார்ப்பதையும் தங்கம்மா
கவனித்துவிட்டாள். கேவலமான வார்த்தைகளால்
அவர்களையும் திட்டிக்கொண்டு தாவணியைச் சரி
செய்தபடி மீண்டும் தன் புருசனைத் தேடும் படலத்தை
ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“பரமசிவம், நீ வேறை வந்திட்டாய்.
அதுவுமில்லாமல் எங்களுக்கு தூரத்துச் சொந்தம் எண்டு
வேறை சொல்லுறாய், இதுக்கும் மேலை எங்கடை
டாக்குத்தர் பாலச்சந்திரனுக்கு நெருங்கிய
சொந்தமெண்டும் சொல்லுறாய், இவ்வளத்தையும் மீறி

நான் என்ன சொல்லப்போறன். எல்லாம் ஒண்டுக்கை ஒண்டாய் இருக்குது! அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுவா, என்றை கோவம் தீர ரண்டு பேச்சு பேசிப்போட்டு விட.”

வேலுப்பிள்ளை முதலியார் தனது ராஜதந்திரத்தால் தோல்வியை வெற்றியாக்கிக் கொண்டார்.

தான் ஒரு சாணக்கியன் என்பதை அங்கு நிலைநாட்டிவிட்டார். சண்டைக்கு வந்த சில குழுக்கள் சமாதானப் படையாகி அடித்தவனை அழைத்துவர பரமசிவம் வீட்டை நோக்கி சென்றது.

எங்கே, அடித்தவன் தனது கையில் சிக்காமல் விட்டுவிடுவானோ என்ற ஏக்கத்தில் சென்ற முருகன் பரமசிவம் வீட்டுக்குள் புகுந்தான்.

முதலியாரின் வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற வெறி முருகனின் மனதில். தான் செய்யப்போகும் செயலினால் வரப்போகும் விளைவையும் அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

எல்லோரும் சந்தையில் நிற்கின்றார்கள், ஆனால் தன் புருசனை மட்டும் காணவில்லை! “கட்டையிலை போற இந்த மனுசன் எங்கை. போச்சதோ தெரியேல்லையே.” புருசனைத் திட்டியபடி ஒழுங்கை ஒழுங்கையாக தேடத்தொடங்கிவிட்டான் தங்கம்மா. அவளுக்குத்தானே தெரியும் புருசனின் தேவைபற்றி. மற்றவர்கள் தங்கள் தேவைக்கு மட்டும் அவனைப் பயன்படுத்துவார்கள்.

“எழியசாதிப் பயலே, என்ன துணிவோட என்றை
சொந்தக்காரன் மேலை நீ, கைவைப்பாய்.” ‘ப்ளார்’
என்று முருகனின் கன்னத்தில் ஒரு அறை விழுந்தது.

அடித்தவர் பரமசிவம்.

சின்ன முதலியாருக்கு அடித்தவனை
அடிக்காதவர்கள், பரமசிவத்தைத் தொடர்ந்து
முருகனைத் துவைத்தெடுத்து விட்டார்கள்.

முருகனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. அவர்கள்
அடித்த அடிகளெல்லாம் வலிக்கவுமில்லை. ஆனால்
இவ்வளவு சம்பவங்களும் வேலுப்பிள்ளை
முதலியாருக்கு முன்பாகத்தான் நடக்கின்றது. அவரும்
அதைத் தடுக்கவில்லை. ஏன்?

“என்றை தம்பிமேலை கைவச்சவன்னை கையைக்
கொண்டுவா, வழக்கு கணக்கெல்லாம் நான் பாக்கிறேன்”
எண்டவர் இப்பொழுதுதான் அடிபடுவதைப்
பார்த்துக்கொண்டு நிக்கிறார். அது ஏன்?

இந்த வலியைத்தான் முருகனால்
தாங்கமுடியவில்லை. சின்ன முதலியாருக்கு
அடித்தவனும் இப்பொழுது முருகனை அடிக்கின்றான்.
வேலுப்பிள்ளை முதலியார் அதை பாக்காதது போல்
நிக்கின்றார்.

இரத்தம் வெளியேறியதால் முருகன்
மூர்ச்சையாகிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

எல்லோரும் அடித்து ஓய்ந்தபின்பும் சின்ன
முதலியாருக்கு அடித்தவன் இன்னமும் முருகனை
அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

முருகன் கண்கள் செருகுகின்றன.

“சரி விடு அவன் சாகப்போறான் நீ, வா” என்றபடி அவனைத் தோளில் கை போட்டு அழைத்துச் செல்கின்றார் முதலியார்.

“இது என்ன விந்தை!”

முருகனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை!

தங்கம்மா எங்கோ தேடி அலைந்து ஒருவாறாக தன் புருசன் இருக்குமிடத்தைத் தேடி வந்து விட்டாள்.

முதலியார், சின்னமுதலியார், இன்னும் பல வெள்ளைவேட்டிக்காரர்கள், அப்பொழுது தான் காரில் ஏறிப்போகின்றார்கள்.

வேறு சிலர் அங்கு நின்று விடுப்புப் பார்ப்பதோடு தங்கம்மாவைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிக்கின்றார்கள்.

தங்கம்மாவிற்கு வேண்டியவர்கள் விசயத்தைத் தங்கம்மாவின் காதில் போட்டுவிட்டார்கள்.

“எட, கட்டையிலை போவானே இப்பிடி நம்பி கெட்டுப் போனாயே” என்று புருசனைத் திட்டியபடி, இரத்தத்தில் தோய்ந்து கிடந்த முருகனைத் தன்மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, ஒப்பாரி வைத்தாள் தங்கம்மா.

இரத்தப் பெருக்கின் தாக்கத்தால் முருகன் முணுகியபடி கிடக்கின்றான்.

தாய்க்குப் பின்னால் ஓடிவந்த ராசன் பத்தடி பின்னாலேயே சிலையாக நின்றுவிட்டான்.

ராசனால் அந்தக்காட்சியைப் பார்க்க முடியவில்லை. தன் தகப்பனுக்கு கொடுத்த 'கீ' முடிந்துவிட்டதால் இந்தப் பொம்மை பள்ளத்தில் விழுந்து உடைந்துவிட்டது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

“எட பாழ்பட்டுப் போன மனுசா, உனக்கேன் இந்த வேலை? அவங்கள் எல்லாம் ஒண்டாச் சேந்திட்டாங்கள். நீ, அனாதையாய் போட்டியே! எங்களையும் அனாதையாக்கப் பாத்தியே! ஐயோ....” தங்கம்மாவின் ஒப்பாரி ஓயவில்லை.

ராசனுக்கு மட்டும் ஒரு உண்மை விளங்கிவிட்டது. தனது தகப்பன் தூக்கியெறியப்பட்டுவிட்டார். அவனின் மனதில் ஒரு புதுவேகம் ஏற்படுகின்றது.

முருகன் எடுத்து வந்த கத்தி அனாதையாக கிடக்கின்றது.

“தங்கம்.... தங்கம்...” மனைவியைப் பார்த்து ஒரு நம்பிக்கையோடு ஈனக்குரல் கொடுக்கின்றான் முருகன்.

அந்த நேரத்தில் அவ்வழியாக வந்த வேலுப்பிள்ளை முதலியாரின் அடியாள் ஒருவன் ஒரு விரோதியைப் பார்ப்பதுபோல் கெட்ட வார்த்தைகளால் முருகனைத் திட்டுகின்றான்.

ராசனால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. தந்தை கொண்டுவந்த கத்தி ராசனின் கண்ணில் பளிச்சிட்டது. “டேய், குத்திவிட்டு கூத்துப்பாக்கிற பொறுக்கியள்.” ஆவேசத்துடன் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகின்றான்.

கத்தி எடுத்தவனை விட்டு, அவர்கள் கத்தியையே பார்த்தார்கள்.

அந்தச் சிறுவன் அவர்களை எதிர்கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கின்றான்.

முகம் தெரியாத தாத்தாவின் மரணம்!

“ஒரு சிகரட் பைக்கட்டின் விலை....
பன்னிரண்டு ரூபா, ஒரு சினிமா டிக்கட்டின் விலை....
இருபது ரூபா, ஒரு போத்தல் பியரின் விலை.....
முப்பத்திரண்டு ரூபா, ஒரு வாரத்திற்கு இதையெல்லாம்
நீ தியாகம் செய்து அப்பணத்தை ஈழத்தில் பசியில்
வாடும் அகதிகளுக்குக் கொடுத்தால் என்ன? உனது
ஒருநாள் தியாகம் உன்னைப் பெரிய மனிதனாக்கும்.”

தமிழ்நாட்டில் வாழும் ஒரு இளைஞன் தனது
நண்பனுக்கு அனுப்பிய பொங்கல் வாழ்த்துச் செய்தியில்
இப்படி எழுதியிருந்தானாம்! இந்திய
பத்திரிகையொன்று இதனைச் செய்தியாக பிரசுரித்து
அந்த இளைஞனை வாழ்த்தியிருந்தது.

இதனைப் படித்துக்கொண்டிருந்த ஈசனுடைய
முகத்தில் ஒரு வறட்டுச் சிரிப்பு.

ஈசன்தான் நேற்று சென்றுவந்த திருமண வீட்டு
நிகழ்ச்சிகளை சிந்தித்துப் பார்த்தான். மண்டபத்திற்குள்

சென்றவுடன் அன்னாசி போட்ட ஐஸ்கிரீம் சர்பத்தில் இன்னும் சில வாசனைப் பொருட்களும் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணம் 'லிங்கம் கூல்பாரை' நினைவுபடுத்தியது. பின்னர் வடை, மிக்ஷர், கேக், வாழைப்பழம் இப்படியான பலகாரவகைகள், முடிவில் வந்தவர்கள் உண்ணமுடியாத அளவிற்கு ஐந்து வகை கறிகளுடன் சாப்பாடு! அதன் பின் பாயாசம்...

இவைகளில் பாதி குப்பைக் கூடைகளைத்தான் நிரப்பியது என்பது எல்லோரும் கண்ணால் கண்ட உண்மை.

பத்திரிகையில் வந்த செய்தியையும் திருமண வீட்டு நிகழ்ச்சிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோதுதான் ஈசனுக்கு அந்த வறட்டுச்சிரிப்பு வந்தது.

திருமண வீடு பணச்சடங்கிற்காகத்தான் நடைபெறுகின்றது. பணம் கொடுத்து வாழ்த்த வந்திருக்கும் உறவினர்களை நல்லமுறையில் உபசரித்து அனுப்பவேண்டும். அது நியாயமான செயல்தான். ஆனால் குப்பைத் தொட்டிகள் அந்த உணவால் நிரம்பியதைப் பார்க்கத்தான் ஈசனின் மனதிற்கு வேதனையாக இருந்தது.

ஈழத்தில் எத்தனை உயிர்கள் பசியால் துடிக்கின்றன? நாம் எமது உணவைத் தியாகம் செய்யவேண்டாம்! சேதாரம் செய்யாமல் கட்டுப்பாடாக இருக்கலாமே?

எனது திருமணத்திற்கு இங்கு எவருக்கும் பந்திவைத்து பரிமாறப் போவதில்லை. அந்தக்காசை

ஈழத்திற்கு அனுப்பினால் இங்கு அதர்மத்தில் நூறு பேர் சாப்பிடுவதை அங்கு ஆயிரம்பேர் சாப்பிடுவார்கள். இப்படி தனது மனதிற்குள் சபதம் எடுத்துக்கொண்டான் ஈசன்.

றிங்..... ரிங்..... ரிங்..... தொலைபேசி அலறியது.

“ஹலோ..... யார் கதைக்கிறீங்கள்?”

“நான் மேகலா.”

“மேகலாவே! சொல்லும் என்ன விஷயம்?”

“ஊரிலை எங்கடை அம்மாவின்ரை ஐயா மோசம் போயிற்றாராம்! அதுதான் சொல்ல எடுத்தனான்.”

“ஐ...சி...” ஈசன் குரலில் சற்று மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். “நிர்மலா எங்கை மேகலா?”

“அவவும் வேறை ஆக்களுக்கு ரெலிபோன் பண்ணி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறா.”

“சரி மேகலா நான் பின்னேரமா வாறன்.”

ரெலிபோன் தொடர்பை முறித்து நிசீவரை வைக்க மீண்டும் ரெலிபோன் அடித்தது. மறுமுனையில் ஈசனின் நண்பர் ஒருவர். அவரும் மேகலா வீட்டுச் செத்தவீட்டுச் செய்தியைத்தான் சொன்னார்.

மேகலா, நிர்மலா, வீட்டுச் செத்தவீட்டுச் செய்தி தனக்குத்தான் முதலில் தெரியும் என்று காட்டத்தான்

ஈசனின் நண்பர் முயன்றார். ஈசனுக்கு தனக்கு முன்னதாகவே தெரிந்ததில் அவருக்கு வருத்தம் இருந்ததைக் குரல் காட்டிக்கொடுத்தது.

இந்த செத்தவீட்டுச் செய்தியை சொல்ல நாலைந்து தொலைபேசித் தகவல்கள் வந்துவிட்டது. அவர்களை நினைக்க ஈசனுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது.

மேகலாவும், நிர்மலாவும் மூன்றுமாதத்திற்கு முன்னர்தான் இந்தியாவில் இருந்து பிரான்ஸிற்கு வந்தவர்கள். இவர்களின் அண்ணன் குமார் வந்து ஐந்து வருடங்கள் இருக்கும். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர்தான் இவர்களின் தகப்பனார் கோபாலபிள்ளையும் பிரான்ஸிற்கு வந்திருந்தார்.

சகோதரிகளை பிரான்ஸிற்கு கூப்பிடுவதற்கு குமார் பட்ட கஷ்ட்டங்கள் சொல்லமுடியாதவை.

எத்தனையோ பேரிடம் வாய்விட்டு உதவிகேட்டான்! கொடுத்தவர்கள் சிலர்! இல்லையென்று கைவிரித்தவர்கள் பலர்! “காசோ நான் அதைக்கண்டு கனநாளாச்சு” என்று பரிகசித்தவர்களும் உண்டு.

இருந்தபணம், கிடைத்த பணம், வட்டி எடுத்த பணம், இப்படி கஷ்ட்டப்பட்டுத்தான் சகோதரிகளை பிரான்ஸிற்கு கூப்பிட்டுருந்தான் குமார்.

ஆனால் அதிசயம் என்னவென்றால் முன்பு குமார் கேட்டும் பணம் கொடுக்காதவர்கள், பின்னாளில் தாங்களாகவே முன்வந்து உதவி செய்திருக்கின்றார்கள்.

“குமார் வீணாய் அநியாய வட்டி கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றாய். என்னட்டை கொஞ்சக்காசிருக்கு. இப்ப வட்டி கொடுக்கிற அவசரக் கடனை அடை பிறகு காசிருக்கேக்கை, தா” என்று தாங்களாகவே கொடுத்தபோது குமார் அவர்களை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

கோபாலபிள்ளை வந்த புதிதில் விசா எடுப்பதற்கு அவரை பொலிஸிற்கு கூட்டிக்கொண்டு போக பலரின் உதவியை நாடியபோதெல்லாம் நேரமில்லையென மறுத்தவர்கள், மேகலாவும், நிர்மலாவும், பிரான்ஸ் வந்தபோது தாமாகவே முன்வந்து பல உதவிகளை முன்னின்று செய்து கொடுத்தார்கள்.

குமார் தனியாக இருந்த காலத்தில் பல நண்பர்கள் றுமுக்கு வந்து போவார்கள் தகப்பன் வந்தபின்பு அங்கு வருவதைப் பலர் குறைத்துவிட்டார்கள். “அந்தக் கிழவன்ரை அறுவை தாங்கேலாது மச்சான்” என்பதுதான் அவர்கள் கூறும் காரணம்.

மேகலாவும், நிர்மலாவும், வந்தபின்பு “ஐயாவை பாக்கவேணும். பாக்கவேணும், எண்டு நெடுக நினைக்கிறது. நேரம் கிடைக்கிறேல்லை. இண்டைக்கு எப்படியும் வரவேணும் எண்டு ஒரு கிழமையா பிளான்பண்ணி நேரம் ஒதுக்கி வந்தனான்” என்று சொல்லிக்கொண்டு கேக்பெட்டிகளுடன் வந்தவர்கள் ஏராளம்.

ஒரே நாளில் பல கேக்குகள் வந்து உண்ணமுடியாமல் கொட்டியவைகளும் உண்டு!

மேகலாவும், நிர்மலாவும் வருவதற்கு முன்னம் குமாரின் வீட்டில் ரெலிபோன் இருப்பதே தெரியாது? இவர்கள் வந்தபின்பு அந்தத் தொலைபேசி உறங்கியதே கிடையாது! குமார் வேலைக்குப் போயிருப்பான் என்று தெரிந்தும் குமாரைத்தேடி போன்பண்ணி மேகலாவுடனோ அல்லது நிர்மலாவுடனோ தேவையின்றி மணிக்கணக்கில் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

“ராத்திரி என்ன சமையல்? இப்ப என்ன சமையல்? கடைசியா என்ன படம் பாத்தனியன்?” அனேகமாக எல்லோருடைய கதைகளும் இப்படியானவையாகத்தான் இருக்கும்.

ஒருவர் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் அதே நேரத்தில் இன்னொருவர் கதைக்க முயற்சிசெய்து அதிக நேரமாக தொடர்பு கிடைக்காததால் ஒருவரை ஒருவர் திட்டிக்கொள்வதும் தினமும் நடக்கும் சம்பவங்களில் ஒன்று.

அதேபோலத்தான் இன்றும் மேகலாவிற்கும், நிர்மலாவிற்கும் கூட முகம்தெரியாத அந்த தாத்தாவின் மரணச் செய்தியைச் சொல்வதற்கும் போட்டி போடுகின்றார்கள்.

இவைகளையெல்லாம் நினைத்துப்பார்க்க ஈசனிற்கு சிரிப்பதைத்தவிர வேறொன்றும் செய்யமுடியவில்லை.

அன்று மாலை குமார் வீட்டிற்குச் சென்றான். அங்கு இருப்பதற்கு இடமில்லாத அளவிற்கு கூட்டம்!

அங்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் இறந்துபோனவருக்காக
கவலைப்படுபவர்கள் போல முகத்தைத்
தொங்கப்போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஈசனுக்கு இந்தப் பேரலி நடிப்புக்கள்
பிடிப்பதில்லை. கோபாலபிள்ளைக்கு அருகில் அமர்ந்து
இறந்தவரைப் பற்றி விசாரித்தான்.

அவர் இறந்து இரண்டு வாரமாகிவிட்டதாம்!
இந்தியாவில் வசிக்கும் கோபாலபிள்ளையின் மனைவி
பெர்ன்மணிக்குக்கூட இந்தச் செய்தி கடிதமூலமாக
இன்றுதான் தெரியவந்ததாம்! பின்பு பொன்மணி
தொலைபேசி மூலமாக இன்று காலை இவர்களுக்கு
தெரியப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

கோபாலபிள்ளை பொன்மணியை அவர்களின்
பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் கூட்டிக்கொண்டு போய்
தாலிகட்டியவன். அந்த நாளில் இருந்து
பொன்மணிக்கும் பெற்றோருக்கும் பேச்சு
வார்த்தையில்லையாம்.

கோபாலபிள்ளையின் பிள்ளைகளுக்கு
“இவர்தான் உங்களது தாத்தா” என்று யாராவது
சொல்லித் தெரிந்திருப்பார்களே தவிர வேறு
தொடர்புகள் இல்லை! சொல்லப்போனால்
இவர்களுக்கு தாத்தாவின் முகம் முற்றாக
மறந்தேவிட்டது.

அந்தத் தாத்தாவின் மரணச்செய்தி அறிந்துதான்
பிரான்ஸில் இவ்வளவுபேர் வந்து துக்கம்
விசாரிக்கின்றார்கள்!

மேகலாவிிற்கும், நிர்மலாவிிற்கும் முகத்தில் எந்தக் கவலையும் தெரியவில்லை. அதற்கு நியாயமும் இல்லைதான்! ஆனால் அங்கு வந்திருப்பவர்களுக்கு எப்படித்தான் இந்தக் கவலை அவர்களை ஆட்கொண்டதோ? இது ஈசனுக்குப் புரியவில்லை.

பத்து நாட்களுக்கு முன்னம் பொன்மணி இவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தனது தகப்பனார் படுத்த படுக்கையில் கிடப்பதாக அறிந்ததாகவும், உங்களால் முடிந்தால் அவருக்குக் கொஞ்சம் பண உதவி செய்யுங்கோ என கேட்டிருந்தார். அதைப்பற்றி யாரும் கவனம் எடுக்கவில்லை. இன்று அந்த முகம் தெரியாத தாத்தாவின் மரணத்திற்கு இங்கு துக்கம் கொண்டாடுகின்றார்கள்!

இத்தோடு முடிவதில்லையே? முப்பத்தோராம் நாள் கிரிகைகள்! ஐயர், அன்னதானம், கல்வெட்டு, இப்படி எவ்வளவோ செலவு செய்யப் போகின்றார்கள், அந்த முகம் தெரியாத தாத்தாவிிற்காக.

இத்தனைக்கும் இடையே இரண்டு, மூன்று, வீட்டில் இருந்து சாப்பாடு சமைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். மரணச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு கவலையில் வீட்டில் சமைக்கமாட்டார்கள்! எல்லோரும் பசியில் இருப்பார்கள் என்பதால்!

வீட்டில் இருப்பவர்களே மொத்தம் நாலுபேர்தான். ஆனால் அங்கு வந்த சாப்பாடோ நாற்பது பேர் சாப்பிடலாம்!

இந்தச் சாப்பாடெல்லாம் நாளை குப்பைக்கூடைகளை நிரப்பப் போவது மட்டும் உண்மை என்பது ஈசனுக்குத் தெரியும். காலையில் படித்த பத்திரிகைச் செய்திதான் அப்பொழுது ஈசனுக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

ஒரு சிகரெட்டின் விலை பன்னிரண்டு ரூபா....

ஒரு சினிமா ரிக்கற்றின் விலை இருபது ரூபா....

ஒரு போத்தல் மியரின் விலை முப்பத்திரண்டு ரூபா....

ஒரு வாரத்திற்கு நீ, இதையெல்லாம் தியாகம் செய்து அந்தப்பணத்தை ஈழத்தில் பசியில் வாடும் அகதிகட்குக் கொடுத்தால் என்ன?

இதைப்பற்றி யார் சிந்திப்பது?

ஈசனுக்கு ஒன்றுமட்டும் உறுதியாகப் புரிந்தது. பசியின் கொடுமையை அனுபவித்தால்தான் சோத்தின் அருமை தெரியும். அதைத் தெரிந்தவன் அப்படியொரு பொங்கல் வாழ்த்தை எழுதினான்! அதனை உணராததால் இங்கு முகம்தெரியாத தாத்தாக்களுக்கெல்லாம் மரணவீடுகள்!?

வீடு

அப்பாவிற்கு நெஞ்சுவலி அதிகமாகிவிட்டது. மனோவிற்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

அவசரமாக வைத்திய சாலைக்கு எடுத்து செல்ல வேண்டும் வாகன வசதி இல்லை! இருந்தாலும் அவனால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. மனோவிற்கு பன்னிரண்டு வயதுதான். வீட்டிலோர் பணக்கஷ்டம். அம்மாவும், அக்காளும் அக்காவின் இரண்டு மழலைகளும் அப்பாவிற்கு அருகில் இருந்து அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

அக்காவின் கணவர் ஐரோப்பிய நாடொன்றிற்குப் போய் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் ஆகின்றது. இந்தக் காலத்தில் இரண்டு மூன்று கடிதங்கள் மட்டும் அக்காவிற்கு வந்திருக்கின்றது. அந்தக் கடிதங்களுக்குள் அழகான பெரிய கட்டிடங்களுக்கு முன்பாக நின்று அத்தான் விதம் விதமான ஸ்ரைல்களில் எடுத்த போட்டோக்கள் பல இருக்கும்.

அதை வைத்தே அக்காள் அக்கம் பக்கத்து வீடெல்லாம் பெருமையடித்துக் கொள்வாள்! தன்கணவரைப் பற்றி.

அப்பாவின் உழைப்பில் தான் எல்லோரும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பாவிற்கும் ஏதாவது ஆகிவிட்டால்? மனோவால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. துக்கத்தை மனதில் சுமந்துகொண்டு வீதிக்கு வந்தான். யுத்தத்தின் கோரம் வீதியில் தெரிந்தது. ஆம் வீதியே வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

இரவு...கரிய இருள்... அந்த இருளிலும் ஏதாவது உதவி கிடைக்காதா? என்ற ஏக்கத்துடன் அலைந்தான் மனோ. கடைசியாக ஞாபகம் வந்தது சித்தப்பாவைப் பற்றி. ஆமாம் அப்பாவின் தம்பியார்.

காணித்தகராறு விடயத்தால் அப்பாவும் சித்தப்பாவும் பல வருடங்களாக ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக்கொள்வதில்லை.

அப்பாவின் தகப்பன் மிக வசதியாக வாழ்ந்தவர். இரண்டு தோட்டக்காணி, வசதியான வீடு, வளவு, ஆடு, மாடுகள், வட்டி வரவு இப்படி இன்னும் பல.

தாத்தா இறந்த பின்பு பாகப்பிரிவினை வந்தது. அப்பாவும் சித்தப்பாவும் ஏனைய சொத்துக்களை சமாதானமாகத்தான் பிரித்தார்கள். ஆனால் இந்த வீட்டிற்குத்தான் இருவரும் சண்டை பிடித்தார்கள்.

அப்பாவோ தான் தான் மூத்த பிள்ளை, தனக்குத்தான் வீடு என்று அந்த வீட்டிலேயே

குடியிருந்து விட்டார். சித்தப்பா கோவித்துக்கொண்டு வேறு வீட்டிற்குக் குடி போய்விட்டார்.

ஆனாலும் இந்த வீட்டை மறந்து விடவில்லை. அடிக்கடி அப்பாவுக்கும் சித்தப்பாவுக்கும் வாய்ச்சண்டை நடந்துகொள்ளும்.

இவர்கள் இருவரும் தான் பேச்சுப்பட்டுக் கொள்வார்கள்.

அம்மாவுடனோ! எங்களுடனோ! கோபம் பார்ப்பதில்லை. காணும் இடத்தில் கதைத்துக் கொள்வார். அந்த நம்பிக்கையில் தான் மனோ இப்பொழுது சித்தப்பா வீட்டை நோக்கி போகின்றான்.

“என்ன கொப்பன் மண்டையை போடப் போறானோ? அதுக்கு எனக்கென்ன?” சித்தப்பா அலட்சியமாக சொன்னார். மனோவிற்கு அவமானம் தாங்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் தகப்பனின் நிலையை நினைத்து தலையைக் குனிந்துகொண்டு மௌனமாக நின்றான்.

“தம்பி மனோ உன்னை கொப்பன் எனக்குச் செய்த துரோகத்தை நான் சாகிறவரைக்கும் மறக்க மாட்டன். கொப்பன் செத்தாக்கூட அவன்னை பிரேதத்திலையும் முழிக்கமாட்டன்... போ.”

சித்தப்பாவின் பேச்சுக்களால் மனமுடைந்த மனோ வேதனை கண்களில் நீராக வடிய குனிந்த தலை நிமிராமல் திரும்பினான்.

“டேய் மனோ! ஒண்டை மட்டும் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டு போ.”

கொப்பருக்கும், எனக்கும் அந்த வீட்டிலை பங்கிருந்தும் கொப்பர் தானே தனிய அழுக்கிப் போட்டார். கொப்பர் மண்டையை போட்டா எனக்குத்தான் வீடு சொந்தம். அடுத்த நிமிசம் எல்லாரும் வீட்டை விட்டு வெளியாலை போயிடவேணும், எண்டு கொம்மாட்டை சொல்லிவை.” மனோவால் அந்த வார்த்தைகளை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

“வேணுமெண்டா கலட்டிக் காணிக்கை ஒரு கொட்டில் போட்டுத் தாறன், அங்கை போய் இருங்கோ.”

“அப்பா இறந்து விட்டால் உண்மையிலேயே இப்படி நடந்துவிடுமோ?” சிந்தித்தபடியே வீடு திரும்பினான் மனோ.

அப்பா இறைவனடி சேர்ந்து இரண்டு வாரங்கள்தான் இருக்கும். சொன்னபடியே வந்துவிட்டார் சித்தப்பா. எங்களுக்கு வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. கலட்டிக் காணிக்குள் சித்தப்பா கட்டித்தந்த கொட்டில் எங்களுக்குத் தஞ்சம் கொடுத்தது. அகதிகளாக நாங்கள் அங்கு குடியேறினோம்.

வீதியிலே சனங்களின் அல்லோலக் குரல்! என்னவென்று பார்ப்பதற்கு வீதிக்கு வந்தான் மனோ.

பலாலியிலை இருந்து ஆமி வெளிக்கிட்டு புத்தூர் வரை வந்திட்டுதாம்! சனங்களை எல்லாம் உடனடியா யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறச் சொல்லி இயக்கப்பொடியள் எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சனங்கள் தங்களால் காவிக்கொண்டு செல்லக்கூடிய முக்கியமான சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மனோவின் குடும்பத்திற்கு அடுத்த நேரச் சாப்பாட்டிற்கே வழி இல்லை! எடுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? வெறும் வயித்துக்குள் முடிந்த மட்டும் தண்ணீரை நிரப்பிக்கொண்டு அவர்களும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். “இனி இந்த ருசியான யாழ்ப்பாணத்து தண்ணியை எப்ப குடிக்கப் போறமோ?” என்றபடி வீதிக்கு வந்த அவர்கள் மக்களோடு மக்களாக கிளாலியை நோக்கி நடந்தார்கள்.

வசதியான வீட்டில் இருந்து... பின் கொட்டிலில் இருந்து... இப்பொழுது எதுவுமே இல்லாது மர நிழலில் தஞ்சமடைந்திருந்தது மனோவின் குடும்பம்.

அப்பாவுடன் வாழ்ந்த வீட்டை விட்டு கொட்டில் வீட்டிற்குப் போகும்போது தங்களை பரிதாபமாக பார்த்தவர்களும் இருக்கின்றார்கள்! ஏளனமாக பார்த்தவர்களும் இருக்கின்றார்கள்! இன்று எல்லோரும் சமமாக மரங்களின் நிழலையே வீடாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு சில மணி நேரங்களுக்குள் எல்லோரும் சமமானவர்களாக மாறிவிட்டார்கள்.

“இது தான் சோஷலிச சமுதாயமோ?” தனக்குப் புரியாத ஒரு விடயத்தைப் பற்றி சிந்தித்துக்கொண்டு எதிர் மர நிழலைப் பார்த்தான் மனோ.

அங்கு சித்தப்பாவும் அவர் குடும்பமும்!

மனோ தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்டதும் சித்தப்பா தலையைக் குனிந்துகொண்டார்.

திரும்பிப்போகும்போது சித்தப்பாவின் வீடு அங்கு இருக்குமோ! இல்லையோ! யார் கண்டது.

தண்டிக்க முடியாத குற்றவாளிகள்

“நேசம் வெளிக்கிட்டிட்டிரே! நேரமேல்லே போகுது!”

“ஒரு நிமிஷம் பொறுங்கோ. தேத்தண்ணி வைக்கிறன். ஒரு முடறு குடிச்சிட்டு போவம்.”

“இப்பவே ஏழுமணியாப்போச்சு. எட்டுமணிக்கு மெத்றோவிலை கந்தசாமியண்ணை பாத்துக்கொண்டு நிப்பார். பாவு வெளிக்கிட்டிட்டானே?”

“அவன் அப்பவே வெளிக்கிட்டான்... ரெலிவிஷன் பாக்கிறான் போலை.”

தேத்தணிக்கு சீனியைப் போட்டு கலக்கியபடி கணவன் பூலோகத்திற்குப் பதில் கூறினான் நேசமணி.

“புதுசா வந்த புறாஸ் பைலுக்குள்ளைதானே வைச்சநீர்?” அவசரம் பதட்டம் எல்லாம் ஒன்றுசேர தேவையில்லாத பைல்களையெல்லாம் கிளிறிக்கொண்டு மனதிற்குள் தன்னைத்தானே திட்டிக்கொண்டார் பூலோகம்.

இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக O.F.P.R.A. வீவு. தாசிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த பூலோகம் குடும்பத்தினரின் அகதி அந்தஸ்த்து கோரும் விண்ணப்பங்கள் அங்கு நிராகரிக்கப்பட்டு பின் மேன் முறையீடு செய்யப்பட்டு ஒரு வருடத்திற்குப்பின் இன்றுதான் கொமிஷனில் விசாரணைக்கு வந்திருக்கின்றது.

இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் தன்னுடைய பிறந்த திகதியைக்கூட தெரியாதிருந்த பூலோகம் பிரான்ஸிற்கு வந்தபின்னர் ஒரு காரியாலயம் நடத்துவது போல ஏழெட்டு பைல்கள் வைத்திருக்கின்றார். ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனிப்பைல்கள். அதிலும் அகதி விண்ணப்பத்திற்கு மட்டும் O.F.P.R.A. கொமிஷன். இலங்கையில் இருந்து எடுப்பித்த அத்தாட்சிக் கடிதங்கள், பழைய “பேப்பர் கட்டிங்குகள்”, இப்படியாக தனித்தனிப் பைல்கள்.

நேசமணி தேத்தண்ணி குடித்தது பாதி குடிக்காதது பாதியாகவும் ரிவியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கார்ட்டுன் படத்தை நிறுத்த மனமில்லாமலேயே பாதியில் நிறுத்திய பாபுவும், பூலோகத்தின் அவசரத்திற்கு ஈடுகொடுத்தபடி வீட்டை விட்டு புறப்பட்டார்கள்.

கந்தசாமியண்ணை அகதி விண்ணப்பம் எழுதுவதில் சரியான கெட்டிக்காறர் என்பது பலரின் நம்பிக்கை. O.F.P.R.A. விலை சறுக்கினாலும் கொமிஷனுக்கு அப்பீல்பண்ணி வெண்டிடுவார். பூலோகம் கந்தசாமியில் மட்டும் நம்பிக்கை வைக்காமல்

ஒரு அப்புக்காத்துவையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவரும் லேசப்பட்ட ஆளில்லை! இலங்கையிலை நடந்த, நடக்கிற விஷயமெல்லாம் அவருக்கு அத்துப்படி.

நேற்று இரவு அப்புக்காத்துவை சந்தித்து அவர் கூறிய ஆலோசனைகளோடு கந்தசாமியண்ணை எழுதிக்குடுத்த பதினைஞ்சு கேள்விகளையும் பூலோகமும் நேசமணியும் இரவிரவாக படித்துப் பாடமாக்கிக்கொண்டு இன்று எப்படியும் தங்களின் பக்கம் வென்றுவிடும் என்ற நம்பிக்கையுடனயே சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

எட்டுமணிக்கு ஐந்து நிமிஷம் இருக்கும்போதே மெத்றோவை அடைந்து விட்டார்கள். இவர்கள் போகும்போது கந்தசாமியண்ணை மெத்றோ வாசலில் நின்று பிரெஞ்சுப்பத்திரிகை ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கந்தசாமியரை பிரெஞ்சிலை பெரிய மேதாவி என்று சொல்லமுடியாது. பிரெஞ்சுப்பத்திரிகை படிப்பது தனது தொழிலுக்கு ஒரு கௌரவமாக அவர் கருதினார். பார்ப்பவர்கள் கௌரவமாக நினைப்பார்கள் என்பது கந்தசாமியரின் நினைப்பு. ஆனால் அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் பலருக்குத் தெரியும், கந்தசாமியருக்கு பிரெஞ்சு சரியா வாசிக்கத்தெரியாது என்னும் உண்மை. தெரிந்திருந்தால் தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதும் விண்ணப்பங்களை பிரெஞ்சில் மொழி பெயர்க்க இன்னொருவரிடம் கொடுப்பாரா? கந்தசாமியரை அவரைவிட மூத்தவர்கள்கூட அண்ணை என்னும்

அடைமொழி போட்டுத்தான் அழைப்பார்கள். அவருக்கு அப்படி அழைப்பதுதான் விருப்பம். அதை தனக்குக் கிடைக்கும் கௌரவமாகவே அவர் கருதினார்.

பூலோகம் தம்பதிகள் தூரத்தில் வரும்போதே கந்தசாமியார் கண்டுவிட்டார். இருந்தும் கவனிக்காதது மாதிரி பாசாங்கு காட்டியபடி பத்திரிகையிலேயே பார்வையைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

“அண்ணை வந்து கனநேரமோ?” என்ற பூலோகத்தின் குரலைக் கேட்டு திடுக்கிட்டவர் போல் நடித்தபடி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தார், சரியாக எட்டுமணி.

“நான் வந்து பத்து நிமிஷமாச்சு. சரி வாருங்கோ போவம்” என்று கூறிக்கொண்டு முதல் ஆளாக கந்தசாமியண்ணை மெத்தோவிற்குப் போனார்.

“பாவு நான் ரிக்கட் அடிச்சுக்கொண்டு போறேன் நீ, எனக்குப் பின்னாலை பூந்துவா என்றபடி அவனை தனது ரிக்கட்ருடன் சேர்த்து அழைத்துக்கொண்டு போனார் பூலோகம்.”

“அப்பா ரிக்கட் அடிக்காமல் இப்பிடி பூந்துபோனால் செக்கர்மார் புடிச்ச பைன் பண்ணுவினம்.” அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி கூறினான் பாவு.

“இந்த நேரத்திலை வரமாட்டாங்கள், நீ எனக்குப் பின்னாலை வா” என்று சினந்தபடி எரிந்து விழுந்தார்.

பாபுவிற்கு இந்தச் செய்கை பிடிக்கவில்லைதான். அதற்காக அவனால் என்ன செய்யமுடியும்? தான் தவறுசெய்தால் கண்டித்து திருத்தவேண்டிய தந்தையே தவறைச்செய் என வழிகாட்டும்போது? அதன் பின்னர் பாபு மௌனமாகிவிட்டான்.

அவர்கள் சேரவேண்டிய முகவரியைச் சென்றடைய இன்னும் முப்பது நிமிடங்களாவது ஆகும்! அந்த இடைவெளியில் கந்தசாமியார் தான் முன்பு சொல்லியிராத சில விடயங்களை விளக்கி, அதற்கான பதில்களையும் கூறிக்கொண்டிருந்தார். திடீரென பாபுவின் பக்கம் திரும்பி “தம்பிடேய் நீ, படிக்கிற பிள்ளை நல்லா பிரெஞ்சு கதைப்பாய், சிலவேளை நீதுவான் உன்னையும் ஏதாலும் கேள்வி கேட்டாலும் கேட்பார்! தற்செயலாக் கேட்டா நான் சொல்லித்தாறது மாதிரி சொல்ல வேணும் என்ன?”

அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது எனத்தெரியாமல் பாபு திரு...திரு வென முழித்தபடி தாயைப் பார்த்தான்.... “அது ஒண்டும் பிரச்சினையில்லை. தற்செயலா ஏதாவது கேட்டால்! அவர் சொல்லித்தாறமாதிரி சொல்லு என்ன.” மகனை தைரியப்படுத்தினார் பூலோகம்.

“தம்பி நீங்கள் பிரான்ஸிற்கு வந்து மூண்டு வருஷத்திற்கு மேலையாகுது! சிலோன்லை நடந்ததுபற்றி ஏதாவது கேள்வி கேட்டால் தெரியாது, அல்லது ஞாபகம் இல்லையெண்டு சொல்லு. அப்பாவை பொலிஸ் புடிச்சதோ எண்டு கேட்டால் டக்கெண்டு சொல்லு வீட்டுக்கை பொலிஸ்காரர் வந்து

அலுமாரி மேசையெல்லாம் என்னவோ தேடினவை; சாமான்களையெல்லாம் அடிச்ச உடைச்சவை; அப்பாவையும் அடிச்ச ஜீப்பிலை ஏத்திக்கொண்டு போனவை எண்டு சொல்லு என்ன.”

கந்தசாமியின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாபு தன்னை ஏதோ தவறு செய்யத் தூண்டுகின்றார்கள் என்பதை உணர்ந்து ஒருவித அச்சத்துடன் தாயைப் பார்த்தான். இப்பொழுதும் பூலோகமே முந்திக்கொண்டு, “உன்னை ஒண்டும் கேக்கமாட்டினம், தற்செயலா கேட்டால்! மாமா சொல்லித்தந்த மாதிரி பயப்பி்டாம்ல் சொல்லு,” மகனை அன்பால் கட்டுப்படுத்தினார்.

“அப்பிடியொண்டும் எங்கடை வீட்டை நடக்கேல்லைத்தானை அப்பா?” நடக்கின்ற நாடகத்தின் காரணம் புரியாது, அப்பாவித்தனமாகக் கேட்டான் பாபு.

“நடக்கேல்லைத்தான்! அது நீதிவானுக்கும் தெரியும்! ஆனால் நடந்த மாதிரியும், அதை நீ, கண்ணாலை கண்டமாதிரியும் சொல்லு! அப்பதான் நீங்களெல்லாம் பிரான்ஸிலை இருக்கலாம். இல்லாட்டி அடுத்த பிளேன் ஏறி, சிறீலங்காதான் போகவேணும். கந்தசாமியார் கிண்டல்பண்ணியபடி பாபுவிற்குப் பயம் காட்டினார். பாபுவும் ஒப்புக்குத் தலையாட்டிவைத்தான்.

விசாரணைக்கு வந்த முதல் வழக்கு ஒரு ஆப்பிரிக்க நாட்டுத் தம்பதிகளுடையது. விசாரணை செய்த மூன்று நீதிபதிகளும் மாறி, மாறி கேள்விகளாகக் கேட்டனர். ஒரு கட்டத்தில் அந்தப் பெண் விக்கி, விக்கி

அழத்தொடங்கினாள். நேசமணிக்கு அங்கு கேட்ட கேள்விகள் விளங்காவிட்டாலும் கடுமையாக கேள்விகள் கேட்கின்றார்கள் என்பது மட்டும் புரிந்தது. தங்களையும் இப்படித்தான் கேட்பார்களோ? என்பதைப்போல கணவனைப் பார்த்தாள். “முண்டு நீதிவாண்களும் இண்டைக்கு கடுமையாத்தான் நிச்சிறாங்கள்” மனைவியின் காதுக்குள் முணுமுணுத்தார் பூலோகம். நேசமணிக்கு இன்னும் கூடுதலாக பயம் தொற்றிக்கொண்டது.

அடுத்து சீன நாட்டு இளைஞன் ஒருவன் விசாரிக்கப்பட்டான். நீதிபதிகளின் கேள்விகளுக்குத் தடங்கலின்றி பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். “இவன் நல்லா பாடமாக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றான்” பூலோகம் முணுமுணுத்தார். நேசமணியும் தான் பாடமாக்கியதை மீண்டும் நினைவுபடுத்தத் தொடங்கினாள். அந்த நேரத்தில் நேசமணிக்கு எந்தவிதமான மதவேறுபாடும் தோன்றவில்லை. முருகன், பிள்ளையார், அம்மன், வைரவரில் தொடங்கி, சாட்மாதா, லூட்ஸ்மாதா வரைக்கும் வேண்டுதல் நீண்டுகொண்டு போனது, எப்படியும் தீர்ப்பு தங்களுக்குச் சாதகமாக வந்துவிட வேண்டுமென்று.

நாலைந்து வழக்குகள் முடிந்துவிட்டது. பூலோகத்தின் வழக்கிற்கு வாதாடவேண்டிய அப்புக்காத்து இன்னமும் வராததால் இவர்களை இன்னமும் விசாரணைக்கு அழைக்கவில்லை.

“அந்தாளுக்கு கனசோலி இப்ப வந்திடுவார்” கந்தசாமி அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறிக்கொண்டார்.

பாபு எல்லாவற்றையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சற்று நேரத்தில் இவர்களுடைய அப்புக்காத்து வந்து நீதிமன்ற செயலாளரிடம் சென்று ஏதோ கூறினார். பின் கந்தசாமியைக் கூப்பிட்டு தனியாக கதைத்தார். அதன்பின் பூலோகத்தையும், மனைவியையும் கூப்பிட்டு ஏதோ கூறினார். எல்லாவற்றையும் பாபு பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான்.

பூலோகத்தின் வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. அப்புக்காத்து பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு மேலாக இவர்களின் வழக்கை நீதிமன்றத்திற்கு விளங்கப்படுத்தி வாதாடினார். நீதிபதி பூலோகத்தை ஒரு சில கேள்விகள் கேட்க நேசமணிக்கு உடம்பே நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் அவர்கள் நேசமணியை எந்தக்கேள்வியும் கேட்கவில்லை.

பொதுவாக கேட்டார்கள். “உங்களது மகன் இப்பொழுது எங்கே?”

“இங்கு இருக்கின்றான் ஐயா.”

“அவரை இங்கு சில கேள்விகள் கேட்கலாமா?”

“தாராளமாக.”

“பாபு இஞ்ஞவா.” பாபு நீதிபதிக்கு முன்பாக வந்தான். பயத்தில் அவனது முகம் சிவந்திருந்தது. அப்புக்காத்து இதை எதிர்பார்க்கவில்லைபோலும். இவன் ஏதாவது கூறி வழக்கைக் குழப்பிவிட்டால்? என்ற பயம் அவருக்கு. உடனே எழுந்து “கனம் நீதிபதி அவர்களே, இந்த பத்து வயதுச் சிறுவனிடம் பல

வருடங்களுக்கு முன்னம் நடந்த சம்பவங்களை நினைவூட்டினால் மனரீதியாகப் பாதிக்கப்படலாம்! இலங்கையில் தனது குடும்பத்திற்குப் பொலிஸாரால் நடத்தப்பட்ட கொடுமைகளை நேரில் பார்த்து மனம் பாதிக்கப்பட்டதால் பிரான்ஸ் வந்தும் கூட இரண்டு வருடங்களாக படிப்பில் நன்றாக கவனம் செலுத்தமுடியவில்லை. இப்பொழுதுதான் நல்ல நிலைக்கு வந்து வகுப்பிலேயே முதல் மாணவனாக வந்திருக்கின்றான். இந்த நேரத்தில் இச்சிறுவனுக்கு மீண்டும் பழைய சம்பவங்களை நினைவூட்டுவது, அவனது எதிர்காலத்திற்கு நல்லதல்ல.” அப்புக்காத்து தனது வாதத்தை முடித்துக்கொண்டார்.

பூலோகம் தம்பதிகளுக்கு அப்புக்காத்துவின் வாதம் விளங்கவில்லை. ஆனால் பாபுவிற்கு எல்லாம் நன்றாக விளங்கியது. அவனுக்குத்தான் தெரியும். பிரான்ஸ் வந்த புதிதில் பாஷை புரியாததால் நன்றாக படிக்க முடியவில்லை. இப்பொழுது பாஷை புரிந்திருப்பதால் நன்றாக படிக்கமுடிகின்றது என்று.

அப்புக்காத்துவின் வாதத்தை ஏற்று பாபுவை நீதிபதிகள். விசாரிக்கவில்லை. அப்புக்காத்துவிற்கு மனதிற்குள் மகிழ்ச்சி. அதைவிட மகிழ்ச்சி கந்தசாமிக்கு.

“அந்தாள் விண்ணனப்பா. அவர் கோட்டுக்கு வந்தா மற்ற அப்புக்காத்துமார் நடுங்குவாங்கள். நீதிவான்மாரகூட இவருக்கொரு மரியாதை குடுப்பினம்.” இப்படிச் சொல்லி பேசிய பணத்தைவிட முன்னூறு பிராங் கூடுதலாக வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார் கந்தசாமி.

பாபுவிற்கு இது எல்லாம் விசித்திரமாக இருந்தது. மனதிற்குள் வேதனையாகவும் இருந்தது.

வீட்டிற்கு வந்த பூலோகம் கந்தசாமியைப் பற்றியும், அப்புக்காத்தைப் பற்றியும் பெருமையாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இந்தமுறை தங்களுக்கு அகதி அந்தஸ்த்து கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு.

பாபுவிற்கு ரெலிவிஷனில் போய்க்கொண்டிருந்த கார்ட்டுன் படத்திலும் நாட்டம் போகவில்லை! அதை நிறுத்திவிட்டு எங்கோ வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தான். “பாபு பசிக்குதா? இறைச்சி பொரிச்சுத் தரட்டா?” தாய் பரிவோடு கேட்டாள். பாபு எதுவும் கேளாததுபோல் பேசாது இருந்தான்.

“ஏன் மகன் ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்? களைப்பாய் இருக்கா?” பூலோகம் பாசத்தோடு கேட்டார்.

“என்னை ஏன் பொய் சொல்லச் சொன்னீங்கள்?” திடீரென பாபு இப்படி கேட்டதும் பூலோகம் அதிர்ச்சியடைந்துவிட்டார். நேசமணி ஆச்சரியத்துடன் மகனைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் எனக்குப் பொய் சொல்லச் சொல்லித்தந்தீங்கள்? உண்மையைச் சொன்னால் இந்த நாட்டிலை ஏற்கமாட்டார்களா?” மகனின் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என தெரியாமல் பூலோகம் தடுமாற பாபு அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டான். “ரிக்கற் எடுக்காமல் மெத்றோவிலை போறது பிழைதானை? எனக்கு ரிக்கற் எடுக்காமல் ஏன் பூந்துபோகச் சொன்ன நீங்கள்?”

பாபுவின் கேள்விகளை மட்டுமல்ல பாபுவின் முகத்தைக் கூட பார்ப்பதற்கு அந்தப் பெற்றோர்களுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

“நாங்கள் ரிக்கெற் எடுக்காமல் பிரயாணம் செய்யிறதும் களவெடுக்கிறதும் ஒண்டுதான். பொய் சொன்னால் நல்ல பிள்ளையாய் வரேலாது, இப்படி எங்களுக்கு படிப்பிச்சிருக்கினம். நீங்கள் ஏன் என்னை பொய் சொல்லச்சொல்லி சொன்ன நீங்கள்?”

பாபுவின் கேள்விகளுக்கு பூலோகம் தம்பதிகளுக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. நாளை இவர்களுக்கு பிரான்ஸில் அகதி அந்தஸ்த்து கிடைத்து, இவர்கள் தொடர்ந்து வசிக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்கிட்டலாம்! நல்ல நிலையை அடையலாம்! ஆனால் பிள்ளையை வளர்த்ததில் நல்ல பொற்றோர்கள் என்ற பெயரை இவர்கள் எடுப்பார்களா?

இவர்கள் தண்டிக்க முடியாத குற்றவாளிகள்!

புரட்சி

“ஐயா, நான் இயக்கத்திலை சேரப்போறன்.” புரட்சியின் இந்தப் பேச்சு கந்தசாமிக்கு கேட்பதற்கு புரட்சியாகவே இருந்தது. இருந்தாலும் சற்று தடுமாறித்தான் விட்டார். இவன் தன்னைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டுதான் பேசுகின்றானா? அல்லது ஏதோ ஒரு சுவர்ச்சியில் உந்தப்பட்டு கூறுகின்றானா? என்பதை அவரால் உடனடியாக உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. “ஏன் ஐயா ஒண்டும் பேசாமல் நிக்கிறியள்?” புரட்சிதரன் தனது முடிவிற்காக தந்தையிடம் சாதகமான பதில் கிடைக்குமா? என்பதை அறிய அதைக் கேள்வியாகக் கேட்டுவிட்டு, பதிலை எதிர்பார்த்து நின்றான்.

கந்தசாமியிடம் எந்தக் கேள்விக்கும் உடனடியாக பதிலைப் பெற்றுவிட முடியாது. எந்தக் காரியம் செய்வதானாலும் ஒன்றுக்கு பத்து தடவை யோசிப்பார். யாருக்காவது ஆலோசனை கூறும்போதுகூட கேட்பவர்கள் புரிந்துகொள்ளும்வரை விளக்கமாகக் கூறுவார். இது கந்தசாமியின் சுபாவம் என்று சொல்வதைவிட, அவர் தன்னை அப்படி

பழக்கப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார் என்று சொல்லலாம். இன்றும் அப்படித்தான் மகனின் கேள்விக்கு உடனடியாக அவரால் பதில் கூற முடியவில்லை.

புரட்சிதரனுக்கு பதின்னான்கு வயதுதான் ஆகின்றது. வயதிற்கேற்ற வளர்ச்சி கூட இல்லை! ஆனால் துடியாட்டக்குணம் கொஞ்சம் அதிகம். நாட்டில் நடக்கும் போராட்டங்கள், மக்கள் படும் இன்னல்கள், இதைப்பற்றியெல்லாம் மற்றவர்கள் கதைக்கும்போது கூர்மையாக கேட்டுக்கொள்வான். அதன் வெளிப்பாடுதான் இன்று அவன் கேட்ட கேள்வி.

கந்தசாமியும் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் புரட்சிதரனைப் போலத்தான் இருந்தார்.... இவர் பிறந்தது சாதாரண குடும்பம் ஒன்றில்தான். அது ஒரு கிராமம், தோட்டங்கள்... நெல் வயல்கள்..... இவற்றுடன் குடிசைகளும் ஏராளம். ஓடு போட்ட வீடுகளும் இல்லாமல் இல்லை! அவை மழை காலங்களில் வானத்தில் தெரியும் நட்சத்திரங்களைப்போல ஆங்காங்கே சில.... ஆனால் அந்த ஓட்டு வீடுகளில் வசிப்பவர்களிடம் ஆணவம்! அகங்காரம்! ஆதிக்கம்! இவைகள் மிக, மிக ஏராளம். :

அனேகமான வயல்க்காணிகளும், தோட்டக் காணிகளும், இந்த ஓட்டு வீட்டுக்காரர்களுக்குச் சொந்தமானவையே! ஏராளமான குடிசை வீட்டு காணிகள் கூட இந்த ஓட்டு வீட்டுக்காரர்களிடம் அடமானமாகவே இருந்தன.

கந்தசாமியின் வீடு குடிசையும் அல்ல; ஓடு வேய்ந்த, வீடும் அல்ல! கற்களால் கட்டப்பட்டு

ஓலையால் மேயப்பட்டிருந்தது. ஓட்டு விட்டுக்காரர்களிடம் கடன்பட்டுத்தான் வாழவேண்டும் என்ற நிலையில் இல்லாது ஓரளவு குடும்பத்தை கஸ்ற்றம் இல்லாமல் நடத்தக்கூடிய அளவு உழைப்பாளிகள் கந்தசாமியின் பெற்றோர்கள்.

கந்தசாமி கிராமத்தை விட்டு வெளியே வந்து நகரத்தில் படிக்க ஆரம்பித்த காலங்களில்தான் தனது கிராம மக்கள் எவ்வளவு அடிமையாக வாழ்கின்றார்கள் என்பதனை அவனால் அறிய முடிந்தது.

அக்தக்கிராமத்தில் குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் முழுக்க ஓட்டு வீட்டுக்காரர்களின் வயல்களில் நாள் முழுக்க உழைத்து, கிடைக்கும் கூலியில் ஒரு பகுதியை அவர்களுக்கே பட்ட கடனுக்காக வட்டியாகச் செலுத்திவிட்டு! கஞ்சியைக் குடித்தே காலத்தை ஓட்டும் அந்த துயர வாழ்க்கை..... கோவில்களுக்கு உள்ளே சென்று வணங்க முடியாத அந்த மக்கள்..... ஐந்தாம் வகுப்பிற்கு மேல் பாடசாலையையே கண்டிராத அந்த கிராமத்து இளம் துளிகள்.... இப்படி இன்னும் எத்தனை, எத்தனையோ.....

இப்படியான தாக்கங்கள் கந்தசாமிக்கு ஏற்படாவிட்டாலும்! மனிதர்களாகப் பிறந்து மனிதர்களாக வாழமுடியாமல் இன்னல்படும் அந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று தன் சிறு வயதிலேயே சிந்திக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

ஆங்காங்கே நடக்கும் ஆலயப்பிரவேசப் போராட்டங்கள் பற்றிய செய்திகளைப் பத்திரிகைகளில்

படிக்கும்போதுதான் இது போன்ற பிரச்சனைகள் தனது கிராமத்தில் மட்டும் இல்லை நாடு பூராவும் இருக்கின்றது என்பதனைப் புரிந்துகொண்டான்.

தன்னால் இதற்கு என்ன செய்யமுடியும் என்று சிந்தித்துக்கொண்டே இருந்தவனுக்கு தன்னைப்போல சிந்தனையுள்ளவர்களின் நட்பு கிடைத்தது. அந்தத் தொடர்புகள் காலப்போக்கில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணையவைத்ததுதான் ஒரு புரட்சிகரக் கட்சியில் இருப்பதில் பெருமைப் பட்டுக்கொள்வான்.

தனது கிராமத்து மக்களின் அவலங்களைக் கண்டு அவர்களின் விடிவிற்காக போராட வெளிக்கிட்ட கந்தசாமி, நாட்டில் உள்ள அடக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் எதிர்காலம் பற்றியும் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான். அதற்கு ஒரே வழி நாட்டில் புரட்சி ஏற்பட வேண்டும்! ஜனநாயக என்ற போர்வையில் இயங்கும் முதலாளித்துவ அமைப்பு விரட்டியடிக்கப்பட வேண்டும்; ஆயுதம் ஏந்திப் போராட வேண்டும். அதற்காக! அதனை வலியுறுத்திவந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொள்கைகளைத் தெய்வ வாக்காக ஏற்றுக்கொண்டான் கந்தசாமி.

கட்சிக்கூட்டங்கள், அரசியல் வகுப்புகள் எல்லாவற்றிலும் கந்தசாமி முன் வரிசையில்தான் இருப்பான். அங்கு உரையாற்றப்பவர்கள் சீனா, ருஷ்யா, அல்பேனியா, கியூபா இப்படி புரட்சியால் விடுதலையான நாடுகள் பற்றியும் அந்த நாட்டுமக்களின் வாழ்க்கை முறை பற்றியும், கேட்டு இலங்கையிலும் ஒரு புரட்சி ஏற்பட வேண்டும்! அதுவரை தான் திருமணமே

செய்துகொள்ளப் போவதில்லை என்ற வெறியோடு வாழ்ந்தவன்.

தனது முப்பத்தி ஐந்தாவது வயதில் அந்தக் கொள்கையை தியாகம் செய்துவிட்டான்! இருந்தாலும் கம்யூனிஸ்ட் கொள்கையில் இருந்து கந்தசாமியால் விலகமுடியவில்லை.

இலங்கையில் மக்கள் சக்தி திரண்டெழுந்து, புரட்சி ஒன்று வெடித்து, புதிய சோஷலிச சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்பதற்காக, இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக தனது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த கந்தசாமிக்கு இலங்கையில் புரட்சி என்பது கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் உதட்டிலும், பேனாக்களிலும் தான் இருக்கின்றது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இருபது வருடங்கள் தேவைப்பட்டது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு பிரியா விடை கொடுத்து தனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்ட அவரால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொள்கைகளுக்கு மட்டும் விடை கொடுக்க முடியவில்லை!

தன்னால் நாட்டில் ஒரு புரட்சியைக் காணமுடியாமல் போய்விட்டதே, என்ற வேதனையை மறக்கவும், புரட்சிகர சிந்தனையை மறக்காமல் இருக்கவும், தனது மகனுக்கு 'புரட்சிதரன்' என்று பெயர் வைத்தார்.

இவரது மனைவிக்கு புரட்சியென்றால் என்னவென்றே தெரியாது! இருந்தாலும் மகனைச் செல்லமாக புரட்சி, புரட்சி, என்று அழைக்கும்

போதெல்லாம் கந்தசாமியின் ரோமங்கள் சிலிர்த்துக்கொள்ளும். நாட்டில் புரட்சி ஒன்று ஏற்பட்டு மக்கள் எல்லாம் புரட்சி, புரட்சி என்று ஆர்ப்பரிப்பதாகவே அவரது மனம் எண்ணிக்கொள்ளும்.

இப்பொழுது கந்தசாமி யாருடனும் அரசியல் கதைப்பதில்லை. ஆயுதத்தைக் கண்ணாலேயே காணாத ஒரு கட்சியில் இருந்து இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகவே புரட்சியைப் பற்றி பேசிப்பேசியே காலத்தை வீணாக்கிவிட்டோம் என்ற துயரம் அவருக்கு.

இப்படி எத்தனை இளைஞர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை வீணாக்கி விட்டார்கள்? என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வார்.

முதலாளி வர்க்கத்திடம் இருந்து தொழிலாள வர்க்கம் விடுதலை பெறவேண்டும் என்று சிந்தித்த கந்தசாமி, சிங்களம் என்ற முதலாளி அரசிடம் தமிழன் அடிமையாகக் கிடக்கின்றான்! அவர்கள் விடுதலை பெறவேண்டும் என்பதை அன்று சிந்திக்கவில்லை.

இன்று அவரது மகன் சிந்தித்திருக்கின்றான். அதனால்தான் இயக்கத்தில் சேர முடிவு செய்திருக்கின்றான்.

ஏனையா எங்கடை மண்ணின் விடுதலைக்காக! எங்களது மக்களின் விடுதலைக்காக! நாங்களும் எங்கடை பங்கை செய்ய வேண்டாமா?

மகனின் கேள்வி அவரைச் சிந்திக்கவைத்தது. இவன் இயக்கத்தில் சேர்வது என்று முடிவு செய்தபின்

எதற்காக என்னிடம் அனுமதி கேட்கின்றான்? என்னை, எனது உணர்வுகளை அளந்து பார்க்கின்றானா? சீ! சீ! அப்படி இருக்காது. நான் வேண்டாம் என்று சொன்னால் இவன் தனது முடிவை மாற்றிக்கொள்ளவா போகின்றான்? அப்படி நடக்கப் போவதில்லை என்பதும் கந்தசாமிக்குத் தெரியும். அப்படியானால் தனது முதல் காரணம்தான் சரியாக இருக்கவேண்டும்.

கந்தசாமி மகனைத் தனது கண்களால் ஆழம் பார்த்தார். இவன் இறுதிவரை உறுதியாக, தான் கொண்ட கொள்கைக்காக, நின்று பிடிப்பானா? அல்லது....

“ஏனையா நாட்டிலை ஒரு மாற்றம் வரவேணும். அதற்கு மக்கள் சக்தியைக்கொண்ட பெரும் புரட்சி வரவேணும் எண்டு எல்லோருக்கும் பிரசங்கம் செய்வீர்கள், போராட்டம் செய்யாமல் எப்படி புரட்சிவரும்?”

“எனது மகன் இப்படி கதைக்கும் அளவிற்கு முதிர்ச்சியடைந்துவிட்டானா, கந்தசாமிக்கு வியப்பாகவும், அதே நேரத்தில் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது.”

“இஞ்சையிருக்கிற கொம்மினிஸ்க்காற்றர் இப்பிடித்தானாம் சோஷலிசம், புரட்சி, மக்கள் போராட்டம் எண்டெல்லாம் லெக்ஸர் அடிப்பினமாம். ஆனால் தாங்களோ தங்கடை குடும்பத்திலை உள்ளவையோ! அந்தப் போராட்டத்திலை கலந்து கொள்ளமாட்டினமாம்.....” புரட்சிகரன் தகப்பன் ஏதாவது சொல்லுவார் என்பதற்காக சற்று இடைவெளி

விட்டான். ஆனால் அவர் அப்பொழுதும் மௌனமாகவே நின்றார்.

“உது சரியான பச்சோந்தித்தனம் ஐயா.”

இந்தச் சொல் கந்தசாமியின் உணர்ச்சிகளுக்கு சவால் விடுவதுபோல் இருந்தது. அவர் மகனின் கேள்விக்கான பதிலை சொல்வதற்காக முதன்முறையாக வாயைத்திறந்தார். “மகன், போராளியாய் வாழ்வது எவ்வளவு புனிதமானது தெரியுமா? ஆனால் என்னைமாதிரி வெறுமனே ஒரு கட்சியில் அங்கத்தவனா மட்டும் வாழ்ந்த இல்லை எந்தவிதமான அர்த்தமும் இல்லை”.. மாக்ஷிசம் ஒரு உயிரோட்டமான வாழ்க்கைமுறை. ஆனால் எங்கடை கட்சியிலை இருந்தவை பலர் அதை உணரத்தவறிவிட்டினம். தமது சொந்த நலனுக்காக. ஒருநாள் மகிழ்ச்சிக்காக. ஏன்? பத்துருபா லாபத்துக்குக்கூட தாங்கள் கொண்ட இலட்சியங்களைக் கொலை செய்திருக்கின்றார்கள். உண்மையான ஒரு புரட்சிவாதிக்கு சுயநலம் சோம்பேறித்தனமும், அடியோடு இருக்கக்கூடாது. அவனுக்கென்று இருக்கும். ஆசாபாசங்கள் எல்லாம் இலட்சியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டே இருக்கவேண்டும். நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலை இருந்தவரை கலியாணம் செய்யாமலேயே இருந்தன். ஏன் தெரியுமா? எனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையைத் தெர்ந்தெடுத்து அதுக்குள்ளை கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்தால் அதனாலை என்றை லட்சியம் சிதைஞ்சு போகலாம் எண்டு எண்ணித்தான் நீ இயக்கத்திலை சேரப்போறதா முடிவெடுத்திட்டாய் கிடைசிவரைக்கும். அந்த இயக்கத்துக்கு விசுவாசமாக இருக்கவேணும் தெரியுமா?

நிறுத்திக்கொண்டு கேள்விக்குறியோடு மகனைப் பார்த்தார்.

“விசுவாசம் மட்டுமில்லை ஐயா, மற்றவைக்கு வழிகாட்டியாகவும் இருக்கவேணும்.”

புரட்சியின், புரட்சிகரமான பதில் அந்தத் தந்தையின் மனதை நெகிழவைத்தது. இப்பொழுது அவருக்கு வாயில் இருந்து வார்த்தைகள் வரத்தயங்கின.... “மகன் போராளியாகப் போகின்றவர்கள் சாகிந்துக்காகத்தான் போகின்றார்கள் என்று சில பேர் சொல்லுவினம்! ஒரு நாட்டின் விடுதலைக்கு அந்த விடுதலையின் வெற்றிக்கு உழைக்கப் போகின்றார்கள்! என்றுதான் நான் சொல்லுவன். ஒரு புரட்சியாளன் சாகமாட்டான்! அவனின் உயிர் சாகலாம்! ஆனால் அவன் ஏற்றுக்கொண்ட இலட்சியம் சாகாது. ஒரு போராளி களத்தில் வீழ்ந்துவிட்டால் அவனுக்குப் பின்னால் வரும் போராளிகள் அவனின் உடலைத் தூக்கும்போது அவனுடைய இலட்சியத்தையும் சேர்த்துத்தான் சுமக்கின்றார்கள்.” தான் சொல்வதை மகன் ஏற்றுக்கொள்கின்றானா? என்பதை அறிய சற்று நிறுத்தி மகனின் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தார்.

“ஏன் நிறுத்திவிட்டீர்கள்?” என்பதுபோல் தகப்பனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் புரட்சிதரன்.

“போராளியாய் வாழ்வது எவ்வளவு கஸ்தற்றம் என்பதனை நீ போகப்போக தெரிஞ்சுகொள்வாய்.... சரி போறதுக்கு முன்னம் எனக்குச் சொன்னமாதிரி கொம்மாவுக்கும் சொல்லிப்போட்டுப்போ.”

தனக்கு புரட்சிதரன் என பெயரளவுக்கு பெயர் வைக்காமல் தன்னை ஒரு புரட்சியாளனாக பார்ப்பதிலும் தந்தைக்கு இருக்கும் பெருமையைக் கண்டு உண்மையாகவே மகிழ்ச்சியடைந்தான் புரட்சிதரன். இருந்தாலும் தாயிடம் சொல்லிப்போவது அவனுக்கு நல்லதாக படவில்லை. அம்மா, அப்பாவைப் போல இவ்வளவு விபரமானவரல்ல என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அம்மாவிற்கு நாட்டில் என்ன நடக்கின்றது என்பது தெரியாது என்று சொல்லிவிடமுடியாது. “அதை பொடியங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவாங்கள்” என்று சொல்லிக்கொள்வாள். ஆனால் தன்ரை பொடியனை மட்டும் விடமாட்டாள் என்பதும் புரட்சிக்குத்தெரியும்.

“என்ன யோசிக்கின்றாய்?” மகனின் உணர்வுகளைத் தட்டிவிட்டார் அவர்.

“நான் போனதுக்குப்பிறகு நீங்கள் சொல்லுங்கோ.” தலையைக் குனிந்தபடி சொன்னான் புரட்சி.

“உனக்குப் பயம்! கொம்மாவுக்கு முன்னாலை சில வேளை உன்ரை லட்சியம் தோத்துப் போயிடுமோ? எண்டு பயம்! என்ன?”

“இல்லை ஐயா அம்மாவை வாழ்க்கையிலை தோல்வியோடு பாக்க எனக்கு விருப்பமில்லை!” நறுக்கென்று சொன்னான் புரட்சி.

கந்தசாமிக்கும் தெரியும், தனது மனைவி மகன் மீது வைத்திருக்கும் பாசத்தைப்பற்றி. அந்தப்பாசத்தை

சீண்டிப்பார்க்க அவரும் விரும்பவில்லை போலும்....
 “மகன், பெற்றோரின் பெயரை பிள்ளையள்தான்
 காப்பத்தவேணும் எண்டு பெரியவை சொல்லுவினம். நீ,
 என்றை பேரைக்காப்பாத்து. உண்மையான
 புரட்சியாளனாய் உழைத்து, நீ, பிறந்த மண்ணைக்
 காப்பாற்று. போய் வெற்றியோடை, வா.”

மகனைக் கட்டியணைத்து தனது
 பிரியாவிடையைக் கொடுத்தனுப்பினார் கந்தசாமி.

“மனிதவாழ்வு எவ்வளவோ மகத்தானது. ஒரு
 மனிதன் தனது அனுபவதிரட்சியை, ஆற்றலை,
 எப்பொழுது தனது சமூகத்திற்கு கையளிக்கின்றானோ!
 அதுதான் மனித வாழ்விலேயே உயர்வானது. வேறு
 எந்த ஜீவனாலும் மனிதனைப்போல தான் வாழும்
 சமூகத்திற்காக எதையும் கொடுக்கமுடியாது.

இந்த போராட்டங்களில் எல்லாம் எமக்கு
 ஈடுபாடு இல்லையென்று யாரும் சும்மாய்
 இருந்துவிடமுடியாது. நாம் எமது சமூகத்திற்காக எமது
 ஆற்றலையும் வழங்க கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். நீ,
 போராளியாய் உனது பங்களிப்பை செய்கின்றாய்.
 நாங்களும் எங்களாலை முடிஞ்ச விதத்திலை வேறு
 விதமாய் எங்கடை பங்களிப்பை செய்வம். போய்
 வெற்றியோடை திரும்பிவா. உன்னை வரவை அம்மா
 பாத்துக்கொண்டிருப்பாள்.”

அந்த குடிசை வீட்டுக்குள் ஒரு கிளியைப்போல
 வளர்ந்த அவன் இன்று போராளியாய் போகும்
 அந்தக்காட்சியைக் கண்டு கந்தசாமிக்கு முகத்தில்

பெருமிதமும், கண்களில் கண்ணீரும் வடிந்தது. அது ஆனந்தக்கண்ணீரா? பாசத்தின் கண்ணீரா?.....

வீட்டுப்படலையை தாண்டிப்போகும்போதும் ஒரு தடவை தகப்பனை திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே போனான் புரட்சி.

மகன் அவர் கண்களில் இருந்து மறையும் வரைக்கும் பெரும் புரட்சிப்படை ஒன்று போவது போன்ற உணர்ச்சியுடன் மகனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார் கந்தசாமி.

மகனுக்காக ஆத்திய தேத்தண்ணியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்த புரட்சியின் தாய் “புரட்சி புரட்சி,” என மகனை ஆசையோடு அழைத்தாள்.

அந்தக்குரல் கந்தசாமியின் காதில் தேனாக ஒலித்தது. நாட்டில் ஒரு யுகப்புரட்சி வந்ததைக்கண்டு மக்களெல்லாம் ஆனந்தத்துடன் புரட்சி, புரட்சி என்று கூச்சலிட்டு மகிழ்வதைப் போன்று ஒலித்தது.

அன்பு என்பது இதுதானா?

சுமணாவதியின் கண்கள் அங்கும், இங்குமாக அலைபாய்ந்தது. கிருபாகரனை அங்கு காணவில்லை!

தினமும் சுமணாவதி பாடசாலைக்குப் போகும்போதும், திரும்பி வரும்போதும், மட்டுமல்ல! சில வேளைகளில் மாலை வேளைகளில் கடைக்குப் போகும்போதுகூட ஏதோ தேவைக்காக வருவதைப்போல தன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே கிருபா வருவதும், தனக்குத்தெரிந்த சிங்களத்தில் சம்மந்தமில்லாமல் கதை கேட்பதும் வழமையானவை.

நேற்று சாயந்தரத்தில் இருந்து கிருபாவைக் காணவில்லை.

சிலவேளை சோதனை என்ற பெயரில் பொலிஸார் பிடித்துச் சென்றிருப்பார்களோ?

கிருபாவும், இன்னும் ஒரு இளைஞனும், ஒரு பெண்ணும். (அவர்கள் தம்பதிகளாக இருக்கவேண்டும் என்பது சுமணாவின் எண்ணம்). எதிர் வீட்டில்தான் ஒரு அறையில் வாடகைக்குக் குடியிருக்கின்றார்கள்.

அந்த இளைஞனும் பெண்ணும் குடிவந்து ஒரு வருடத்திற்கு மேல் இருக்கும் கிருபா வந்து மூன்று மாதம்தான் இருக்கும்.

கிருபா மிகவும் சாந்தமானவன். குழந்தைத்தனமான முகம். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தால் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிடுவான் என்பதால் பெற்றோர்கள் கொழும்பிற்கு அனுப்பிவிட்டார்களாம்!

ஆனால் இங்கும் இரண்டுமுறை கிருபாவை விசாரணைக்கென்று பொலிஸார் அழைத்துச்சென்று பின்னர் விடுவித்தது எல்லாம் சுமணாவிற்குத் தெரியும்.

மற்ற தம்பதிகளும் நிம்மதியாக வாழ்வதற்காகத்தானாம் கொழும்பு வந்தார்களாம்! அவர்களுக்கு வெளிநாட்டில் இருந்து பணம் வருகின்றதாம்! தாங்களும், தங்கள் சோலியுமாக வாழ்கின்றார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் கிருபாவைப்போல இல்லை தேவையில்லாமல் வெளியே வரமாட்டார்கள். வெளியே போவதானால்! இருவரும் ஒன்றாகவே செல்வார்கள்.

சுமணாவதிக்கு தமிழ் தெரியாது. ஆனால் தமிழர்களைப் பற்றி தெரியும். அவர்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்கள் பற்றி தெரியும். அவர்கள் ஏன் போராடுகின்றார்கள் என்பது பற்றி தெரியும். இவையெல்லாம் பத்திரிகைகளில் படித்து அவள் அறிந்துகொண்டவை.

கிருபா தினமும் காலையும், மாலையும், தன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே வெளியில் வந்து நிற்கும்போது சுமணா தனக்குள் எண்ணிக்கொள்வாள், “இவன் தன்னைக் காதலிக்கின்றானா?” என்று.

இரண்டு நாட்களாக அவனைக் காணவில்லை என்றதும் இவள் ஏன் தவிக்கின்றாள்?

“நான் கிருபாவைக் காதலிக்கின்றேனா?” ஆம் என்று அவள் அடிமனம் சொல்லிக்கொண்டது.

ஒருவர் கதைப்பது ஒருவருக்குப் புரியாது. இருவரின் கண்கள்தான் அடிக்கடி பேசிக்கொள்ளும் அது காதலா? அல்லது நட்பா? என்பது நேற்றுவரை அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

கிருபாவைப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது. சுமணாவதிக்கு. அந்த ஏக்கத்துடனேயே பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டாள். எதிர்வீட்டு அந்த அறை பூட்டியே இருந்தது.

நண்பகல் பன்னிரண்டு மணி. கொழும்பு நகரமே அல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது!

கொழும்பில் பெரிய குண்டு வெடித்துவிட்டதாம்! ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்டவர்கள் இறந்துவிட்டார்களாம்! மக்கள் ஆளாளிற்கு தாங்கள் கேள்விப்பட்ட செய்திகளுக்கு இறக்கை கட்டி கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

மதியத்துடன் பாடசாலை மூடப்பட்டதால் சுமணாவதியும் வீட்டிற்கும் வந்துவிட்டாள். எதிர்வீட்டு

அந்த அறையைப் பார்த்தாள். இன்னமும் பூட்டியபடியே இருந்தது.

குண்டு வைத்தவர்கள் கரும்புலியாம்! ஆறுமாதங்களுக்கு மேலாக கொழும்பில் தங்கியிருந்திருக்கின்றார்களாம்! இப்படி பலரும் பலவிதமாக கதைத்துக்கொண்டார்கள்.

வீதியில் நின்று கதைத்த சிலர் அந்த எதிர்வீட்டு அறையையும் காட்டிக், காட்டி ஏதேதோ பேசிக்கொண்டார்கள்.

“ஒருவேளை இவர்கள்தான் அவர்களோ?” சுமணாவதிக்கு அப்படி நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. “அப்படி இருக்காது கிருபாவைப் பார்த்தால் அப்படியானவனாக தெரியவில்லையே.” அவள் தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டாள்.

ரூபவாகினியின் செய்தியைக் கேட்பதற்காக மக்கள் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளுக்கு முன்னால் முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

குண்டு வைத்த இடம்! அழிவுகளின் விபரம்! இப்படி ஒவ்வொன்றாகக் காட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள். குண்டு வைத்த நபரின் சிதறிய உடலில் இருந்து மீதமான தலையை மட்டும் காட்டினார்கள். அதைப்பார்த்ததும் சுமாணாவதியின் இரத்தமே உறைந்துவிடும்போல இருந்தது.

அது... அந்த எதிர் வீட்டில் குடியிருந்த பெண்ணினுடைய தலை.

சுமணாவதி மட்டுமல்ல, அந்தத்தெருவில் குடியிருந்தவர்களே வாயடைத்து மெளனித்துவிட்டார்கள்.

சுமணாவதியின் நினைவுகள் கிருபாவைப் பற்றியே இருந்தது. “கிருபாவும் அவர்களில் ஒருவனா? இனி கிருபாவை பார்க்கவே முடியாதா?” அவள் மனம் அழுதது! அது அவனுக்காகவா? அல்லது தனக்காகவா? அது அவளுக்கு தெரியவில்லை.

சில மணி நேரத்தில் பொலிஸ் வாகனங்கள் இரையும் சத்தம் சுமணாவின் அமைதியைக் குலைத்தது. யன்னலால் எட்டிப்பார்த்தாள்! எதிர்வீட்டு அறையை பொலிஸார் உடைத்துச்சென்று எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டுக்காரரையும் ஏதோ விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிகமான பொலிஸார் நின்றதால் அங்கு என்ன நடக்கின்றது என்பதை சுமணாவால் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை.

வீட்டைச் சுற்றி அந்த அயல்மக்களும் கூடிவிட்டார்கள். சுமணாவும் வெளியில் வந்து எட்டிப்பார்த்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் பொலிஸார் போய்விட்டார்கள். கிருபாவிற்கு என்ன நடந்தது என்பது எவருக்கும் தெரியவில்லை.

இரண்டு வாரங்களாகிவிட்டது. இன்னமும் சுமணாவிற்குக் கிருபாவின் நினைப்புத்தான்.

அந்த வீட்டில் வசித்த மூவரையும் அந்த அயலே திட்டித்தீர்த்தபோதிலும் சுமணா மட்டும்

அவர்களை நினைத்து மனம் வருந்தினாள், அதிலும் கிருபாவை நினைத்து கூடுதலாக.

அந்த மூவரையும் சிங்கள மக்களெல்லாம், “எங்கடை மக்களை அழிக்க வந்த பாவிகள்?” என்று திட்டியபோதும், சுமணாவதி மட்டும் மனதிற்குள் எண்ணிக்கொண்டாள். “அவர்களுக்கும் தங்களுடைய மக்களின் துயரம் தாங்கமுடியாமல் இருந்திருக்கலாம்! அதை இவர்களுக்கு உணர்த்துவதற்காக இப்படி மாறியிருக்கலாம்!” என்று.

அன்று பாடசாலை மதிற்சுவரில் பாதுகாப்புத் துறையினரின் புதிய சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் பலரது படங்களைப் பிரசுரித்து அவர்களைப்பற்றி தகவல் தருபவர்களுக்கு ஐம்பதாயிரம் ரூபா சன்மானம் வழங்கப்படும் என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

சுமணாவதியின் கண்கள் ஒரு படத்தின் மேல் நிலையாக நின்றது, அந்தப் படத்திற்குரியவன் கிருபா!

சுமணாவதியின் மனம் கொஞ்சம் சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டது. “கிருபா இறக்கவில்லை! பொலிஸிலும் அகப்படவில்லை!” என்பதை நினைத்துத்தான்! ஆனால் இன்னும் எத்தனை காலம்? அதை நினைத்து மனம் வருந்தவே செய்தது.

சுமணா தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள். “யார் இந்தக் கிருபா? அவனுக்காக நான் ஏன் மனம்

வருந்தவேண்டும்? ஒரு நாள்கூட நான் அவனுடன் பேசியதில்லையே! எனக்கு ஏன் அவனின் நினைப்பு?" இப்படியெல்லாம் சிந்தித்தாள்.

அன்பிற்கு உறவு தேவையில்லை, மொழி தேவையில்லை, அது இதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது என்பதற்கு சாட்சி சுமணாவதி!

இரு கோடுகள்

“புனிதம், இண்டைக்கு பின்னேரம்
கோவிலுக்கு போவோமா?”

“மஞ்சவும் வாறன் எண்டவள் எல்லாரும் சேர்ந்து
போவம்.”

“மஞ்ச வேண்டாமடி, அவவுக்கு பெரிய
எண்ணம்! தான்தான் பெரிய வடிவெண்டு!
எங்களோடை கோவிலுக்கு வந்திட்டு
லெவலடிச்சுக்கொண்டு நிப்பா. சரசுவம் வாறன்
எண்டவள். நாங்கள் மூண்டு பேரும் போவம். மஞ்ச
தனக்கேத்த மாதிரி ஆரேன் லெவல் பிடிச்சுவையை
சோடி பிடிச்சுக்கொண்டு போகட்டும்.” முகத்தைச்
சுழித்துக்கொண்டு சொன்னாள் கமலா.

கமலாவை பெரிய அழகி என்று
சொல்லமுடியாது. பொது நிறம், சுமாரான உயரம்,
லட்சணமான பரந்த முகம், பொதுவாக சுமாரான வடிவு
என்று சொல்லலாம். புனிதாவோ, கறுப்பி மட்டுமல்ல,
ஆளும் தடுக்குச்சிமாதிரி. சரசுவிற்கு ஒரு கண் வாக்கு.
அந்த வாக்கு கண்ணே சரசுவின் அழகையெல்லாம்
விழுங்கிவிடும். அது மாத்திரமல்ல. புனிதாவும்,

சரசுவம், நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஆதலால் ஆடை, அலங்காரத்திலும் கமலா, இவர்கள் இருவரையும் விட ஒரு மடங்கு அதிகம்தான்.

ஆனால் மஞ்சளா, அப்படியல்ல! சுண்டினால் இரத்தம் தெரியுமளவிற்கு சிவப்பி அழகான சிரித்த முகம். கவர்ச்சியான உடலமைப்பு. அது மாத்திரமல்ல, வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவள். அவள் அணியும் நாகரீக உடைகளிலேயே இன்னும் அழகாகக் காட்சியளிப்பாள். மஞ்சளா எத்தனை பேருக்கு மத்தியில் நின்றாலும் ஓரக் கண்ணாலாவது அவளைப் பார்த்து பொறாமைப் படாத பெண்களும் கிடையாது. இவளின் பார்வை தம்மேல் விழாதா! என ஏங்காத ஆண்களும் கிடையாது! என்றே சொல்லவேண்டும்.

இரண்டு முறை கமலாவும், மஞ்சளாவும், கோவில், சினிமா என்று சேர்ந்து போயிருக்கின்றார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் சந்திப்பவர்கள், மஞ்சளாவினுடனேயே விழுந்து, விழுந்து, கதைப்பதும், அவள் போட்டிருக்கும் உடைகளைப் பற்றியே விசாரிப்பதும், கமலாவிற்கு எரிச்சலாகவே இருந்தது. அதன்பின்தான் கமலா, மஞ்சளாவுடன் சேர்ந்து போக விரும்புவதில்லை.

அன்று மாலை கமலாவும், புனிதாவும், சரசுவம் மட்டும் ஒன்றாக கோவிலுக்குப் போனார்கள். மஞ்சளா தனது இன்னொரு தோழியான வசந்தியுடன் வந்திருந்தாள். வசந்தியும் மஞ்சளாவிற்கு நிகரான வடிவானவள். வசதியானவளும் கூட. இருவரும் சமமாக இருந்ததனால் அவர்களைச் சந்திப்பவர்கள் இருவருடனும் சமமாகவே பழகுவார்கள். இருவரின்

உடைகளைப் பற்றியும் மாறி மாறி விசாரிப்பார்கள். இவையெல்லாவற்றையும் சற்று தூரமாக வந்த கமலா, கவனித்துக்கொண்டே வந்தாள்.

ஆனால் கமலா விடயத்தில் அப்படியில்லை! புனிதாவையும், சரசுவையும் யாரும் கணக்கெடுப்பதாகவே இல்லை.

வாலிபர் கூட்டங்கள் எல்லாம் அவர்கள் இருவரையும் ஓரம் கட்டிவிட்டு வேண்டுமென்றே கமலா மேலேயே மோதிச் சென்றார்கள். இது கமலாவிற்குப் பெருமையாக இருந்தது.

சந்திக்கும் சினேகிதிகள் எல்லாம் கமலாவின் புடவையையும், நகைகளைப் பற்றியுமே விசாரித்துக் கொண்டார்கள். இதனால் கமலாவின் சந்தோசத்திற்கு எல்லையே இல்லை. மொத்தத்தில் மஞ்சளாவுடன் சேர்ந்து வராததால் கமலாதான் இந்தக் கூட்டத்தில் நம்பர் ஒன்றாக நின்றாள்.

மஞ்சளாவுடன் சேர்ந்து வந்திருந்தால் கமலாவிற்கு இரண்டாம் இடம்தான். ஆனால் மூன்றாவது, நான்காவது இடங்கள் மட்டும் கமலாவிற்குப் பக்கத்தில் நிற்பதால் கமலா முதலிடத்தில் நிற்கின்றாள்.

இதுதான் இரு கோடுகளின் தத்துவமோ?

எனக்குக் கல்யாணம்

வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்குக் கல்யாணம்.

“உனக்குக் கல்யாணமாமே!” என்று கேட்டாலே போதும்; வெட்கத்தில் நாணி தலை குனிந்து விடும் எமது தமிழ் பெண்களெல்லாம் இன்று எவ்வளவு மாறிவிட்டார்கள். சுமதியே தனது கல்யாண அழைப்பை தோழிகளுக்குத் தொலைபேசியில் கூறுகின்றாள்.

கல்யாணம் செய்து கொள்வதில் சந்தோஷம்தான், இருந்தாலும் தன்னுடைய கல்யாணத்திற்காக அவள் படும் சிரமங்களோ ஏராளம்.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் அக்கா கௌரிக்குக் கல்யாணம் நடந்தபோது அக்கா எந்த கஸ்டமும் படவில்லை.

அது ஊரில் நடந்த கல்யாணம். அப்பா, அம்மா, சொந்தக்காரர்கள் எல்லாம் அருகில் நின்று நடத்திவைத்த கல்யாணம்.

அக்காவிற்கு சேலை உடுத்திவிட எத்தனைபேர்! தலை வாரிவிட எத்தனைபேர்! மகாராணியைப்போல அலங்கரித்துக் கொண்டு மணவறைக்கு வந்ததைத் தவிர அக்காவிற்கு வேறு எந்த வேலையும் இருக்கவில்லை.

என்னுடைய நிலை அப்படியா?

சம்மந்தம் பேசிவந்த அன்று அவர்கள் வருவதற்கு முன்பாக பலகாரங்கள், சாப்பாடுகள் எல்லாம் செய்துவைத்துவிட்டு, தனக்குத் தெரிந்த இன்னொரு சினேகிதியை வரவழைத்து, அவளின் துணையோடு வந்தவர்களை வரவேற்றதும், பின்பு பெண்ணைப் பார்க்கவென மாப்பிள்ளை வீட்டார் அழைக்க, பெண்களுக்கே உரிய நாணம் சுமதிக்கு வந்தபோதும், அண்ணனின் துணையோடு அவர்கள் முன் சென்று நின்றதும்.... அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் சுமதிக்கு சிரிப்பும் கவலையும் ஒன்றாகவே சேர்ந்து வரும்.

பெண் பார்க்க வருகின்றார்களாம்! எத்தனையோ தடவை பார்த்த பெண்தான்! மாப்பிள்ளைக்கு முன்னமே தெரிந்த பெண்தான்! இருந்தாலும் இது ஒரு சம்பிரதாயமாம்.

கல்யாணம் நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டது. சம்மந்தம் கலந்து சாப்பிடப் போகின்றார்கள். சாப்பாடு கூட எந்தெந்த வரிசைப்படி பரிமாறவேண்டும் என்பதை சுமதிதான் அண்ணனுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கின்றாள்.

முதலில் சலாட்.... பின்பு ஐந்தாறு கறிவகைகளுடன் சோறு. இரண்டாவது சோறு பரிமாறும்போது ரசம். சாப்பாட்டிற்குப்பின் பழம்.

அதன்பின் ஐஸ்கிரீம். இவையெல்லாவற்றையும் கூட சுமதிதான் முதல்நாளே கடைக்குச்சென்று வாங்கி வந்து தயார்செய்து வைத்திருந்தாள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் “நாங்கள் சீதனம் கேக்கமாட்டம் நிங்கள் குடுக்கிறதை குடுங்கோ” என்று குசகமாக சீதனப்பேச்சைத் தொடங்க மாப்பிள்ளை வீட்டார் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாகவே கிடைக்கின்றது.

சுமதியின் அக்கா கௌரிக்கு பெற்றோர்கள் கஸ்டப்பட்டு, கடன்பட்டு சீதனம் கொடுத்தது போல சுமதியின் அண்ணன் மோகன் இன்று தான் கஸ்டப்பட்டு உழைத்த பணத்தில் சீதனம் கொடுக்கவில்லை. எல்லாம் சுமதியின் பணம்! சுமதி உழைத்த பணம்.

சுமதி பிரான்ஸிற்கு வந்து மூன்று வருடங்கள் ஆகின்றது. வந்த ஆரம்பத்தில் ஒரு வருடம் பாஷை படித்தாள். படிப்பு முடிய ஒரு வர்த்தக ஸ்தாபனத்தில் காசாளராக வேலைக்குச் சேர்ந்துவிட்டாள். அண்ணனோடு இருந்ததால் வீட்டுவாடகை, சாப்பாடு இது போன்ற எந்தச் செலவுகளுமே இல்லாததால் தன்னுடைய சொந்தச் செலவுகள் போக மிகுதி நகையாகவும், காசாகவும் சுமதியிடமே இருந்ததனால் சீதனத்தைப்பற்றி மோகனுக்கு எந்தச்சிரமமும் இருக்கவில்லை. இப்படி தனது கல்யாணத்திற்காக தானே எல்லாவற்றையும் செய்து கொண்டிருக்கின்றாள் அவள்.

வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்குக் கல்யாணம். இன்னும் ஐந்து நாட்கள்தான் இருக்கின்றது. கல்யாணத்திற்கு சொல்வதற்காக அண்ணன் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரோடு சென்றுவிட்டார். தன்னுடைய தோழிகளுக்கு சுமதியே சொல்லுகின்றாள். தொலை பேசி மூலமும். இல்லாதவர்களுக்கு, தபால் மூலமுமாகவும் முக்கியமான சிலருக்கு நேரிலுமாக.

“சீ! இது என்ன கலியாணம்! அக்காவும் கல்யாணம் செய்தா இப்படியா கஸ்டப்பட்டவ? அக்காவுக்கு சீதனம் கொடுக்க அப்பாவும், அம்மாவும், எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டவை? அந்தக் கஸ்ட்டமெல்லாம் இவர்களுக்கு நான் வைக்கவில்லையே! பின்பு நான் ஏன் இப்படி கஸ்ட்டப்படுகின்றேன்? ஒரு வேளை அப்பா, அம்மாவுடன் இருந்திருந்தால் எனக்கு இந்த கஸ்ட்டமெல்லாம் இல்லாமல் இருந்திருக்குமோ?” இப்படி ஒருவித எக்கத்துடன் சிந்திக்கின்றாள் சுமதி. வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்குக் கல்யாணம்.

அக்காவிடமிருந்து தங்கள் வசதிக்கு மீறி கொஞ்சம் அதிக வசதியான இடத்தில் கல்யாணம் பேசினார்கள். மாப்பிள்ளை ஜெர்மனியிலையாம்! நல்ல வேலையாம்! என்ன வேலை என்பதெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர்கள் வசதியானவர்கள் என்பதை மட்டும் தெரிந்து கொண்டார்கள். மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் ஆடம்பரமான செலவு சுமதியின் பெற்றோரை அதிரவைத்துவிட்டது. மாப்பிள்ளை ஜெர்மனியில் இருந்து வரும்போது சிங்கப்பூருக்கும் போய்வந்தவராம். நிறைய உடுப்புக்கள்

வாங்கி வந்தவராம்! முதல் முதலாக அவர் எங்கள் வீட்டிற்கு வரும்போது அக்காவிற்கு மூன்று சாறிகளும் சுமதிக்கும் அழகான ஒரு சுடிதார், இப்படி கொண்டுவந்து தனது வசதியைக் காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டார்.

கல்யாண அழைப்பிதழில் இருந்து கூறை, இணக்கூறை எல்லாம் இந்தியாவில் இருந்து உயர்ந்த ரகத்தில்தான் எடுத்திருந்தார்கள்.

தாலிக்கொடி இருபது பவுண். அதுவும் வைரக்கொடி! இப்படி எல்லாவற்றிலும் அவர்கள் முன்னிலையிலேயே நின்றார்கள். அவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றவகையில் கலியாணத்தை நடத்த சுமதியின் பெற்றோர்கள் பட்ட கடன் கொஞ்சமல்ல!

மகன் பிரான்ஸில் இருக்கின்றான், உழைத்து அனுப்புவான் என்ற தைரியத்தில் கடன்பட்டு சிறப்பாக அக்காவின் கல்யாணத்தை நடாத்திவிட்டார்கள். பெற்றோர்களின் கஸ்டத்தைப்பற்றி அக்கா உணர்ந்தாளோ தெரியாது? மணவறையில் மகாராணிபோல அலங்கரித்து வந்து அமர்ந்து தாலிகட்டுவதற்காக கழுத்தை நீட்டுகின்றாள்.

“எனது கல்யாணமும் இப்படி சிறப்பாக நடக்குமா? இல்லை அதை விட சிறப்பாக நடக்கும்” இப்படி தனது மனதிற்குள் எண்ணிக்கொள்கின்றாள் சுமதி. வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு கல்யாணம்.

“இவ்வளவு கஸ்டமும் இல்லாமல் புதிவுத்திருமணம் செய்திருக்கலாம்.” இப்படியான

எண்ணங்கள் சிலவேளை சுமதிக்கு ஏற்பட்டாலும், மற்ற பெண்களைப்போல தன்னையும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து அழைத்துச்சென்று, மணவறையில் அமரவைத்து, மந்திரங்கள் ஜெபிக்க, மங்கள் இசை ஒலிக்க, மாங்கல்யம் தனது கழுத்தில் வரவேண்டுமென்ற ஆசை இருந்ததனால் இப்பொழுது இந்த கஸ்டங்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்கின்றாள். வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு கல்யாணம்.

றிங்ங... ரிங்ங.... தொலைபேசி கிணுகிணுத்த சத்தத்தில் சுமதியின் சிந்தனைகள் கலைந்தது.

“ஹலோ யார் கதைக்கின்றீர்கள்?”

“சுமதி நான் அண்ணைதான் கதைக்கிறேன்.”

“என்னண்ணை?”

“காலமை சொல்ல மறந்துபோனேன். இரவு மாப்பிள்ளையின்ரை அண்ணன் வீட்டுக்காற்றை சாப்பாட்டுக்கு வரச்சொன்னான்.”

“அதுக்கென்ன வரட்டுமன்.”

“வீட்டிலை சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் என்னமாதியோ தெரியேல்லை?”

சுமதிக்கு இது ஒன்றும் புதிய அனுபவமல்ல, வீட்டில் என்ன இருக்கின்றது? என்ன இல்லை? என்பதெல்லாம் மோகனுக்குத் தெரியாது. சில சமயங்களில் வீட்டில் இருக்கும் சாமான்களையே திரும்பவும் வாங்கிவருவார். சில சமயங்களில் வீட்டில்

எதுவுமே இருக்காது. இவைகளைக் கவனித்து மோகனுக்கு நினைவூட்டுவது சுமதிதான்.

“அண்ணை இஞ்சை இறைச்சிதான் இருக்குது, வாறவைக்கு வடிவா சாப்பாடு குடுக்கவேணும். நீங்கள் வரேக்கை இந்தியன் கடைக்குபோய் மரக்கறியும், றால், நண்டு, இப்பிடி ஏதாலும் நல்லதா பாத்து வாங்கி வாங்கோவன்.”

“சுமதி, நாங்கள் கலியாணத்துக்கு சொல்லவந்த நாங்கள் தூரத்திலை நிக்கிறம். எத்தனை மணிக்கு திரும்ப வருவம் எண்டு சொல்லேலாது! நீ போய் பாத்து ஏதாலும் வாங்கன்.”

அண்ணையெண்டால் காரிலை கொண்டு வருவார். நான் இந்த மெத்தோ எல்லாம் காவிக்கொண்டு திரியவேணும். என்ன செய்யிறது அண்ணைக்கு நேரமில்லையெண்டால் நான்தானை வாங்கவேண்டும்.

“சரி அண்ணை நான் போய் வாங்கிறன்.” போனை வைக்கின்றாள். அக்கா எண்டாலும் ஒரு கிழமை முன்னுக்கு வந்தால் எவ்வளவோ உதவியாயிருக்கும். இப்படி தன் கஸ்த்ரப்படும் போதெல்லாம் பெற்றோரையும் சகோதரங்களையும் நினைத்துக் கொள்வாள்.

வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு கல்யாணம்.

கௌரிக்கு கல்யாணம் நடந்து ஒரு பத்துநாள்தான் ஊரில் இருந்திருப்பார்கள். பின்

கொழும்பிற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். கொழும்பிலும் இரண்டு வாரங்கள் நின்றிருப்பார்கள் பின் ஜெர்மனிக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

பிரான்ஸில் இருந்து சுமதியின் அண்ணன் மோகன் அனுப்பிய பணம் கௌரியின் கல்யாணக் கடன்களை நிரப்பிய பின்னர் சுமதியையும் ஜெர்மனிக்கு அனுப்பிவிட பெற்றோர்கள் முடிவு செய்தார்கள்.

அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது! கௌரிக்கும் துணையாக இருக்கும். இரண்டாவது! நாட்டு நிலைமை! மூன்றாவது! வெளிநாட்டிற்குப் போனால் நல்ல வசதியான இடத்திலை மாப்பிள்ளை எடுக்கலாம்! இவை எல்லாவற்றையும் விட “என்னை பிள்ளையள் எல்லாம் வெளிநாட்டிலை” என்று சொல்லிக்கொள்வதில் அவர்களுக்கு ஒரு பெருமையும் கூட. சுமதி வெளிநாடு செல்வது என்று முடிவாகிவிட்டது. ஆனால் ஜெர்மனிக்கு அனுப்ப மோகன் விரும்பவில்லை.

அக்காவின் கணவர் வீட்டுக்காற்றர் நாளைக்கு ஒரு கதை கதைப்பதற்கு நாங்கள் இடம் வைக்கக்கூடாது! அது மாத்திரமல்ல, பிரான்ஸிற்கு வந்தால் சுமதி தொடர்ந்து படிக்கவும் வாய்ப்புகள் இருக்கும் என்பதும், நல்ல விசா கிடைப்பதற்கும், பிரான்ஸ் தான் வசதி என்பதை மோகன் கூற, பெண் பிள்ளைகள் இரண்டும் ஒன்றாக இருப்பதையே பெற்றோர்கள் விரும்பினாலும், உழைத்துத்தரும் பிள்ளையின் சொல்லைத் தட்டமுடியாத நிலையில் இருந்த பெற்றோர்கள் சுமதியைப் பிரான்ஸிற்கே அனுப்பிவைத்தார்கள்.

வந்தவளுக்கு இதுவரை எந்தக் கஷ்டமும் இருக்கவில்லையென்றாலும்! அவள் தனது கல்யாணத்திற்கு படும் கஷ்ற்றம்!

வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு கல்யாணம்.

சமையல் சாமான்கள் வாங்குவதற்காகத்தான் சுமதி கடைக்குச் சென்றாள். லா, சப்பலுக்கு வந்து கடைகளைப் பார்க்கும் போதுதான் வாங்கவேண்டிய தேவையான சாமான்களின் ஞாபகம் வந்தது.

கூறைக்கு எடுத்த பாவாடைத்துணி 'மேச்' ஆகவில்லை, வேறு வாங்கவேண்டும். தைக்கக்கொடுத்த சட்டை எடுக்கவேண்டும்.... இவைகளை முடித்துக்கொண்டு தேவையான மளிகைச் சாமான்களையும் வாங்கிக்கொண்டு புறப்படும் போதுதான் நினைவிற்கு வந்தது, பொம்பிளையை அழைத்துச் செல்லும் காருக்கு சோடனை செய்ய ரிபண் வாங்கவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு சாமான்களாக நினைவிற்கு வர முடிந்ததை வாங்கிக்கொண்டு நேரத்தைப் பார்க்கின்றாள். ஆறுமணியாகிவிட்டது. சம்மர் காலமானதால் இன்னமும் சூரியன் மறையவில்லை.

சாமான்களைத் தூக்கிக்கொண்டு வீடு செல்ல புறப்பட்டவளை, "என்ன சுமதி பாக்காதது மாதிரி போறீர்" என்ற குரல் தடுத்து நிறுத்தியது. குரல் வந்த திசையை நோக்கி பார்வையைச் செலுத்த அங்கு முன்பு தன்னுடன் படித்ததோழி கணவன் பிள்ளைகளுடன் நிற்கின்றாள்.

“அட்டா இவளுக்கு கல்யாணத்திற்கு சொல்ல மறந்துவிட்டேனே!” மனதிற்குள் தன்னைத் திட்டிக்கொண்டாள். ஆனால் தோழி முந்திக்கொண்டாள். “என்ன சுமதி உமக்கு கலியாணம் எண்டு கேள்விப்பட்டன், ரகசியமாக நடக்குது போலை!”

“இல்லை நாளைக்கு உம்மட்டை வர எண்டுதான் இருக்கிறன்,” சமாளிக்க முயன்றாள் சுமதி.

“சும்மா கண்டதுக்காக சொல்லாதையும்.”

“சத்தியமா இல்லை உமக்கு சொல்லாமல் விடுவனே? உம்மடை ரெலிபோன் நம்பரும் என்னட்டை இல்லை அதுதான்... கண்டிப்பா நாளைக்கு உம்மட்டை வரத்தான் இருக்கிறன்.”

“சரி அப்ப நாளைக்கு வீட்டைவாரும் கதைப்பம்,” அவர்கள் பிரிந்து செல்ல சுமதியும் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

“இப்படி இன்னும் எத்தனை பேரை மறந்தனோ தெரியாது.” என்று தனக்குள்ளேயே முணு முணுத்துக்கொண்டாள்.

வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்குக் கல்யாணம்.

நாட்கள் எப்படித்தான் நகர்கின்றதோ தெரியாது! கல்யாணத்திற்கு இன்னும் நாலு நாள் தான் இருக்கின்றது.

“இண்டைக்கு ஜெர்மனியிலை இருந்து அக்காவும் அத்தானும் வாறம் எண்டு சொன்னவை, வந்தால் உதவியாய் இருக்கும்.” இப்படி சிந்தனைகளைச் சிதறவிட்டபடி சமையல் வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள் சுமதி. இரவு - மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் சாப்பாட்டிற்கு வருகின்றார்கள். ருசியாக சமைத்து பரிமாற வேண்டும் என்ற ஆசை. நேரம் போகின்றது விரைவாக சமைக்கவேண்டும் என்ற பரப்பு.

றிங்ங.... ரிங்ங.... தொலைபேசியை எடுக்க மறுமுனையில் ஜெர்மனியில் இருந்து அக்கா கௌரி.

“சுமதி நான் ஜெர்மனிலை இருந்து அக்கா கதைக்கிறேன்.”

“நீங்கள் இன்னமும் உங்கையிருந்து வெளிக்கிடேல்லையே? இண்டைக்கு வருவியள் எண்டு நான் பாத்துக்கொண்டெல்லே இருக்கிறேன்.” சுமதியின் குரலில் ஒரு ஏக்கம்! அது கௌரிக்கு தெரிந்ததோ? இல்லையோ?

“என்றை கஷ்ந்ரம் உனக்கெங்கை விளங்கப்போகுது? நீ கலியாணச் சந்தோஷத்திலை நிச்சிறாய். நான் பிள்ளையளோடை படுகிற பாடு உனக்கெங்கை தெரியப்போகுது?” கௌரி கேலியோடு தனது கஷ்ந்ரங்களையும் பகிர்ந்து கொண்டாள், அக்கா என்ற உரிமையுடன்.

“உனக்குத்தான் கஷ்ந்ரம் நான் இஞ்சை சந்தோஷத்திலை குசியாய்த்தான் இருக்கிறேன்?” இப்படி

கேக்க என்று நினைத்தவள் பின் வாயை
மூடிக்கொண்டாள்.

“என்னடி ஒண்டும் கதைக்காமல் நிக்கிராய்?
என்றை ரெலிபோன் மீற்றர் ஒடுது.”

“நீங்கள் எப்ப வருவியள்” சுமதி ஒருவித
விரக்தியுடன் கேட்டாள்.

“இரவைக்கு வெளிக்கிடுகிறம். விடிய உங்கை
நிப்பம். மற்றது சுமதி கலியாண வீட்டிற்கு கட்ட நிலை
சீலை இல்லை! நேற்றும் இண்டைக்கும் கடையெல்லாம்
அலைஞ்சதுதான் மிச்சம். பிரான்ஸிலை மலிவாம்,
உங்கை வந்துதான் சாறி வாங்கவேணும்.”

“நீ வாவன், இஞ்சை வாங்கலாம்தானை.”

“உங்கை பவுண் மலிவோடி! ஒரு அட்டியலும்
வாங்கவேணும். என்னட்டை இருக்கிறது பழைய
மொடல்.”

“நான் நகை வாங்கிற கடையிலை வாங்கலாம்.
நல்ல பொடியள் குறைச்சத் தருவாங்கள்.”

“சரி ரெலிபோன் காகம் கனக்க வரப்போகுது!
நாளைக்கு வருவம் தானை வந்து கதைப்பம் என்ன!”
சுமதியின் பதிலுக்குக்கூட காத்திருக்காமல் ரெலிபோன்
கட்டாகிவிட்டது.

“நான் எவ்வளவு கஷ்ற்றப்படுகிறன் அது பற்றி
ஒரு வார்த்தை கேக்கேல்லை. தான் சீலை வாங்கிறதும்,
நகை வாங்கிறதையும் கதைச்சப்போட்டு ரெலிபோன்

காசு போகுது எண்டு சொல்லி வைக்கிறா? எல்லாம் முடியட்டும் காட்டுறன்.”

சுமதியின் முணுமுணுப்பு அப்பொழுது அங்கு வந்த மோகனின் காதுகளிலும் விழுந்தது. “ஆர் சுமதி அக்காவே கதைச்சது.”

“ஓ! அவதான், நாளைக்குத்தான் வருவாவாம்.” சுமதியின் பதிலில் ஒரு ஏளனம். “சுமதி வெளிநாட்டு வாழ்க்கை இப்பிடித்தான். எங்கடை வேலையளை நாங்கள் தான் பார்க்கவேணும்!” இப்படி கூறிக்கொண்டே தான் வாங்கிவந்த சாமான்களை ஒரு ஓரமாக வைக்கின்றான் மோகன். அதற்குள் போத்தல் தட்டுப்படும் சத்தம்.

“இரவு தண்ணிப்பாட்டியும் இருக்கும் போலை? அப்ப படுக்க பன்ரண்டு மணிக்கு மேல செல்லும்.” சமைச்சுப்போட்டு தலைச்சோடினை நகைக்கு சந்திராவுக்கு ரெலிபோன் பண்ணி சொல்லவேணும். கலியாணத்தண்டைக்கு வெளிக்கிட்டுத்தவும் சந்திராவைத்தான் வெள்ளணவா வரச்சொல்லவேணும். இப்படி பலவித சிந்தனைகளுடன் சமையலில் வேகமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சுமதி. வருகின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு கல்யாணம்.

சொர்ணம்மா

யீன், விற்கப் போனால் வெய்யில் அடிக்குமாம்!
மா விற்கப் போனால் மழை பெய்யுமாம்!

இது ஓவசியர் குடும்பத்திற்கு அப்படியே பொருந்தும். ஓவசியர் வேலுப்பிள்ளை, அவர் மனைவி சொர்ணம், மகள் வதனி, மகன் வதனன், இவர்கள் நால்வரும் இடம் பெயர்ந்து புகலிடம் தேடி நடந்துக்கொண்டிருக்கும் மக்களோடு சேர்ந்து மூன்று நாட்களாக நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களின் நடைப்பயணத்தில் துணைக்கு அவ்வளவு கூட்டமில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மக்கள் எல்லாம் வெளியேறியபோது சில குடும்பங்கள் வீடுவாசல், சொத்து, சுகங்களை விட்டுவிட்டு எப்படிப் போவது என்னும் கவலையில் வெளியேறாமல் அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு மூன்று நாட்கள் சென்றதும் தான் இனியும் தாங்கள் அங்கு இருப்பது ஆபத்து என்பது ஓவசியருக்கும் சொர்ணம்மாவிற்கும் புரிய வந்தது. சொத்துக்களை திரும்பவும் தேடலாம். ஆனால் உயிர்களை?

கொக்குவில் பொற்பதி அம்மன் கோவிலுக்கு அருகில் பெரிய தென்னந்தோட்டம் நாற்சார் வீடு, அதைச் சுற்றி மாமரங்கள். ஆடு, மாடுகள், இவை எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு போவதென்றால் சும்மாவா? ஆனாலும் என்ன செய்வது உயிரைவிட இவையெல்லாம் பெரிதா? புறப்பட்டு விட்டார்கள். இவர்களைப்போல அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்த இன்னும் சில குடும்பங்களும் இப்பொழுது எங்கே போவது? என்று தெரியாமல் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“சாவகச்சேரிக்குப் போகலாம். அங்கு தன்னுடன் வேலைசெய்த நல்லதம்பி இருக்கிறார். அவருடன் தங்கலாம்” இது வேலுப்பிள்ளை கொடுத்த ஐடியா. அங்கு போனபின்தான் தெரிந்தது, நல்லதம்பியே வீட்டில் நிம்மதியாக இருக்கமுடியாத அளவிற்கு நல்லதம்பியின் உறவினர்களும், நண்பர்களும் குடும்பம், குடும்பமாக நிரம்பியிருந்தார்கள். வேலுப்பிள்ளையை ‘போ’ என்று நல்லதம்பி சொல்லவில்லை. ஆனாலும் அங்கு தங்க வேலுபிள்ளைக்கு விருப்பமில்லை. நல்லதம்பி கொடுத்த அரை வயிறு கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டு விடைபெற்று விட்டார்கள். முன்பெல்லாம் வேலுபிள்ளையார் நல்லதம்பி வீட்டிற்கு வந்தால் ஒரு கோழியின் ஆயுள் முடிந்துவிடும். இன்று வேலுப்பிள்ளையருக்குக் கஞ்சியே அமிர்தமாக இருந்தது.

சொர்ணம்மாவின் தூரத்து உறவுக்காரர்கள் மிருகவிலில் இருக்கின்றார்கள். அங்கு போகலாம் என்ற மனைவியின் ஆலோசனைப்படி மிருகவிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கியது ஓவசியர் குடும்பம்.

அங்கும் அதே நிலமைதான்! தேனீருடனேயே புறப்பட்டு விட்டார்கள். கொடிகாமத்தில் தங்கள் வீட்டில் வாடகைக்கு கதிர்காமு வாத்தியார் இருக்கிறார். அவர் தம்மைக் கைவிட மாட்டார் என்று இருவருமாகவே முடிவுசெய்து கொண்டு கொடிகாமம் போனால் அங்கு இன்னும் நிலமை மோசமாகவே இருந்தது.

கதிர்காமு வாத்தியார் வீட்டு முற்றத்தில் இருக்கும் மாமரத்தின் கீழே, கோடிப்பக்கம் இருக்கும் மாட்டுக்கொட்டில், தாவாரப்பகுதி. இப்படி எல்லாப் பகுதிகளிலும் பல குடும்பங்கள் இருந்தனர். அவரைச் சந்திக்காமலேயே அவர்களின் நடைப்பயணம் மீண்டும் தொடர்ந்தது.

மூன்று நாட்களாகவே அவர்கள் தொடர்ந்து நடக்கின்றார்கள்! எங்கு போவது என்று தெரியாமல்? யாரிடம் போவது என்ற குறிக்கோள் இல்லாமல், வேலுப்பிள்ளையும், சொர்ணம்மாவும் மன வைராக்கியத்தோடு நடக்கின்றார்கள். ஆனால், பத்து வயதும், பன்னிரண்டு வயதுமுடைய அந்த சின்னம் சிறுசுகளால் இப்படி நாட்கணக்காக நடக்க முடியுமா?

நேரத்திற்கு உணவில்லை! நல்ல தூக்கமில்லை! அந்தச் சிறுசுகள் மயங்கி விழாக்குறைதான்; இருந்தும் நடக்கின்றார்கள்.

கிளிநொச்சி வந்துவிட்டார்கள். இங்கும் எல்லா இடங்களிலும் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் அகதிகளாக...

வேலுப்பிள்ளை ஒவசியருக்குக் கிளிநொச்சியில் யாரையும் தெரியாது. தெரியாவிட்டால் என்ன? இங்கு இருப்பவர்கள் எல்லாம் தெரிந்தவர்களிடமா வந்திருக்கின்றார்கள்! எல்லோருக்கும் நடப்பது போலவே தங்களுக்கும் நடக்கட்டும் என வேலுப்பிள்ளையும், சொர்ணம்மாவும் தங்களுக்குள்ளேயே நிம்மதிப் பட்டுக்கொண்டு தங்குவதற்கு ஒரு மர நிழலைத் தேடினார்கள்.

அனேகமாக எல்லா மரங்களுக்குக் கீழும் மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாக.... சொர்ணம்மா வீட்டு மாட்டுத் தொழுவத்திலேயே நாலைந்து குடும்பங்கள் வசதியாக வாழலாம். அதை நினைக்க சொர்ணம்மாவிற்குக் கண்கள் கலங்கிவிட்டது.

தங்களது வளவில் கள் இறக்கும் முருகேசுவிற்கு இறக்கிய கள்ளை வைத்து எடுப்பதற்கும், சுத்தி தீட்டுவதற்கும் என்றே தனியாக கொட்டில் போட்டுக் கொடுத்தவர்கள் இவர்கள்.

வேலுப்பிள்ளை எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகுவார். சாதி பேதம் பார்க்கமாட்டார். சொர்ணம்மாவோ அவருக்கு நேர்மாறு! முருகேசுவை முருகேசன் என்றுதான் கூப்பிடுவது வழக்கம். தனது பணச் செருக்கு பக்கத்து வீடுகளுக்கும் தெரியவேண்டும் என்பதற்காக அடிக்கொரு தடவை “முருகேசன் அந்த விறகை ஒருக்காக கொத்திவிடு. முருகேசன் அந்த கோழியை உருக்காக உரிச்சு தந்திட்டு, போ” இப்படி ஏதாவது வேலை சொல்லிக்கொண்டே இருப்பாள். ஆனால்

முருகேசுவரின் மனம் நோகும்படி எதுவும் சொல்வதில்லை. செய்யும் வேலைக்குத் தகுந்தாற்போல் முருகேசுவரின் மனம் நோகாதபடி கூலியும் கொடுத்துக்கொள்வான்.

தன்னுடைய மிடுக்கை கண்ணியமாக காட்டிக் கொள்வதில் சொர்ணம்மாவிற்கு நிகர் சொர்ணம்மாதான். “முருகேசன் நீ, நல்லா கழைச்சப் போனாய். இந்த கோப்பித் தண்ணியைக் குடி” என்று கூறி ஒரு யானைப் போத்தலில் பால் கோப்பி கொடுப்பதோடு, இந்தா வீடியை சிகரட்டை வாங்கி பத்து என்று சில்லறையும் கொடுப்பது வழமை. இப்படி செய்வதில் சொர்ணம்மாவிற்கு ஒரு பெருமை. ஆனால் இன்றோ? பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும்படி எதுவுமே இல்லை சொர்ணம்மாவிடம்.

வேலுப்பிள்ளை வெகு தூரம்வரை தனது பார்வையை மேயவிட்டார். சிலர் சின்னக் கொட்டில்கள் அமைத்து கொஞ்சம் ஓய்வாக இருந்தார்கள். சிலர் குடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். வேலுப்பிள்ளையரிடமும் கொஞ்சப் பணம் இருக்கின்றது. தானும் ஒரு கொட்டில் கட்ட நினைத்தாலும் அந்த வேலையெல்லாம் அவருக்குத்தெரியாது. மகள் வதனியால் பசியை அடக்க முடியவில்லை “அம்மா பசிக்குது” என்று சினுங்கினாள். வதனன் ஒன்றும் கேட்கவில்லை என்றாலும் பசிக்களை அவன் முகத்திலும் தெரிந்தது.

சற்று தள்ளி இருந்த ஒரு கொட்டிலை நோக்கி எல்லோரையும் அழைத்துப் போனார்

வேலுப்பிள்ளையர். அவர்களிடம் விசாரித்து பாண் ஆவது பிள்ளைகளுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில்தான்.

கொட்டில் வாசலில் நின்று மெதுவாக குரல் கொடுத்தார். “வீட்டிலை ஆர் இருக்கிறியள்?”

கொட்டிலுக்குள் இருந்து ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது. “ஆரோ கூப்பிடுகினம் போலை இருக்கு. ஆரெண்டு போய்ப் பாருங்கோ.” குரலைத் தொடர்ந்து வந்த ஆளைப் பார்த்ததும் வேலுப்பிள்ளையருக்கு தனது கண்களையே நம்ப முடியவில்லை! அவர்களின் முன்னால் நின்றது முருகேசு.

“ஓவசியர் ஐயா, ஓவசியர் அம்மா,” அதற்குமேல் முருகேசுவால் கதைக்க முடியவில்லை நா, தழு... தழுத்தது.

சொர்ணம்மாவிற்கு ஆச்சரியத்துடன் பொறாமையும் சேர்ந்தே வந்தது. நாற்சார். வீட்டில் வாழ்ந்த நாங்கள் நடுத்தெருவில் நிக்கின்றோம். முருகேசன் கொட்டில் போட்டு.... அந்த வேதனைதான் பொறாமையாக மாறியது.

“முருகேசு, பிள்ளையள் பசியிலை இருக்குதுகள்” வேலுப்பிள்ளையர் முடிக்கவில்லை. சொர்ணம்மா சீறி விழுந்தாள். “பசிச்சா.... இப்ப என்ன செத்துப் போவினமே? கொஞ்சம் பொறுக்கட்டன்.” இந்த நேரத்திலும் முருகேசுவிடம் கடமைப் படுவதற்கு சொர்ணம்மாவின் அகங்காரம் இடம் கொடுக்கவில்லை. முருகேசுவிற்கும் அது விளங்காமல் இல்லை.

இருந்தாலும் பிள்ளைகளின் முகத்தைப் பார்த்ததும் மனம் கேட்காமல், “அம்மா தேத்தண்ணி வைச்சத்தாறன்” என்று கேட்டான். “வேண்டாம், வேண்டாம், முதலிலை எங்களுக்கு ஒரு கொட்டில் போடவேணும். இஞ்சினேக்கை இல்லை கொஞ்சம் துர்ரமா! இஞ்சேருங்கோமரம், தடி, கிடுகு, வாங்க முருகேசனிட்டை காசை குடுங்கோ.... நீங்கள் றோட்டடிக்குப் போய் ரண்டு மூண்டு சமையல் பாத்திரங்களும், சமைக்கக் கூடியமாதிரி சாமான் சக்கட்டுகளும் வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோ.” சொர்ணம்மா அந்த நேரத்திலும் அகங்காரத்துடன் கட்டளை இட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

எல்லாமே பணத்தில்தான்

“எங்கையடி உந்த குத்தியன், காலங்காத்தாலை எழும்பி போட்டாராக்கும் விதானை வேலை பார்க்க.. ஆ!”

இது காலையில் அப்பா தனக்கு கொடுக்கும் அர்ச்சனை.

“என்ன மூப்பர் வந்து கொட்டிப்போட்டு போட்டாரே? அதிலை குறைவைக்க மாட்டாரே!” இது மத்தியானம் ஒரு போத்தல் கள்ளு குடிச்சிட்டு, ஒரு மட்டான வெறியிலை அப்பாவின் வாயில் இருந்து வரும் அபிஷேக வார்த்தைகள்.

“விறுமசத்தி இன்னும் கட்டைக்கு வரேல்லையாக்கும், ஆ! உதுகள் கட்டறுத்த மாடுகள் நேரத்துக்கு நேரம் வந்து திண்டுபோட்டு போகமட்டும் தெரியுது. ஒரு நாலு காசு உழைக்கவேணும் என்ட எண்ணம் இல்லை. ஏதோ காலம்பிறை எழும்பின உடனை கவுண்மேன்ற உத்தியோகம் பார்க்கிறவர் மாதிரி அந்த குளாய்க் களிசானை தூக்கி மாட்டிக்கொண்டு

வெளிக்கிட்டிடுவார், பேந்து சாமத்திலைதானை களட்டிறது!”

இது புஃல் வெறியிலை வந்து இரவிலை அப்பா உதிர்க்கும் பொன் மொழிகள். இவை மட்டுமல்ல இன்னும் நிறைய உதிர்ப்பார்! அவை வாயால் சொல்ல முடியாதவை.

அப்பா மட்டும் தானா? அம்மாவும் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை! ஆனால் அப்பாவைப் போல் இல்லை. எனக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக மெதுவாக புறுபுறத்துக் கொள்வார்.

கல்யாணம் முடித்த அக்கா மட்டும் குறைவா? புத்திமதி என்ற போர்வையில் அப்பப்ப குத்தல் கதைகள்! அக்காவுடன் சேர்ந்து அத்தானும்தான்.

தங்கச்சி மட்டும் எதுவும் பேசுவதில்லை. அதற்காக அவளுக்கு என்மேல் பெரிய பாசம் என்று சொல்லிவிட முடியாது! அண்ணனைப் பேசுகின்ற அளவிற்கு வயது வரவில்லையோ என்னமோ?

இப்படி எல்லோருக்குமே வேண்டாதவனாகத்தான் இருந்தான் மோகன்.

அவனும்தான் என்ன செய்வான். படிக்காதவனாக இருந்தால் கூலி வேலைக்காவது போகலாம். A/L படித்து சித்தியடைந்த அவனால் கீழே இறங்கிவர முடியவில்லை.

தனது படிப்பிற்கேற்ற வேலையைத் தேடிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றான்.

வேலையோ அவனுக்கு குதிரைக்கொம்பாக இருந்தது.

“உது இஞ்சை இருந்து உருப்படாது, காலம் முழுக்க தண்டச்சோறாத்தான் முடியப்போகுது. இருக்கிற காணி பூமியை ஈடுவைச்செண்டாலும் எங்கையாலும் வெளிநாட்டுக்கெண்டாலும் அனுப்பிவிடுங்கோ, அங்கினைக்கை போய் உழுது பாக்கட்டும்” இது வீட்டின் நிதி மந்திரி அம்மா, பிரதம மந்திரி அப்பாவிற்கு வழங்கிய மந்திராலோசனை.

இது என்ன அதிசயம்! நம் நாட்டில் உருப்படாதவர்கள் எல்லோரையும் வெளிநாடுகளுக்கு, அனுப்புவதா? வெளிநாடுகள் எல்லாம் அவ்வளவிற்கு தரம் குறைந்துவிட்டதா? மோகனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

நாட்டில் நடக்கும் யுத்தத்தால் பொருளாதார நெருக்கடியில் நாடு சிக்கியிருந்தாலும்! பக்கத்து நாடுகளில் எல்லாம் கடன் வாங்கி ஆயுதங்கள் வாங்கும் அரசாங்கத்தைப்போல, அப்பாவும் யார் யாரிடமோ எல்லாம் கடன் வாங்கி என்னை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பிவைத்துவிட்டார்.

இவையெல்லாம் நடந்து நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. இப்பொழுது மோகனின் நிலை வேறு!

அன்று ஊரில் தனது படிப்பிற்கு ஏற்ற வேலை கிடைக்காததால் வேறு வேலைக்கே போகாத மோகன், இன்று, தனது படிப்பிற்கு கொஞ்சமும் சம்மந்தமில்லாமல் ‘ரெஸ்ற்றோறண்ட்’ ஒன்றில் கோப்பை கழுவுகின்றான். அதற்காக இங்கு அவன் வெட்கப்படவில்லை. காரணம்,

மோகனைவிட அதிகம் படித்த அனேகமானவர்கள் அவன் செய்யும் வேலையை விட கீழான வேலையையே செய்கின்றார்கள்! வெளிநாடுகளில் என்ன வேலை செய்கின்றார்கள் என்பதைப்பற்றி யாரும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை. ஏனெனில் எங்கள் நாட்டில் உள்ளது போல இன்னின்ன வேலைகளை இன்னின்னார்தான் செய்யலாம் என்ற பாகுபாடு இங்கு இல்லாதது மட்டுமல்ல! என்ன வேலை செய்தாலும் அனேகமாக எல்லோருக்கும் ஒரே அளவான சம்பளமே கிடைக்கின்றது.

உழைப்பில் ஒருவருக்கு ஒருவர் குறைந்தவர் அல்ல எங்கள் நாட்டில் தான் படிப்பால், தொழிலால், உயர்வு, தாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள். எங்கள் நாட்டில் உள்ள எல்லோரையும் குறைந்த பட்சம் இரண்டு வருடமாவது வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி தொழிலால் எவரும் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர், இல்லை என்பதை உணரவைக்க வேண்டும். இது மோகனின் உயர்ந்த சிந்தனை.

அன்று வந்த கடிதங்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான் மோகன். அவைகளுக்குப் பதில் எழுதவேண்டும்.

“கண்டபாட்டுக்கு வீண் செலவுகள் செய்யாதை... வீதியிலை திரிவதெல்லாம் கவனம்... பேந்து... நாங்கள் ஒரு சின்ன வீடு கட்ட துவங்கியிருக்கிறோம். கொஞ்சம் காசு தேவை, கொத்தான்தான் கேக்கச் சொல்லி சொன்னவர்! முந்தி உன்னட்டை வாங்கினது மாதிரி இல்லை. இப்ப கடனாகத்தான் கேக்கறம்; பிறகு தருவம், “இது அக்கா எழுதியது.

நான் வெளிநாடு வெளிச்சிடும்போது உதவி செய்யக்கூடிய நிலையிலிருந்தும் “எங்களிடே ஒண்டும் இல்லையென்று” கையை விரித்தவர்கள், இப்பொழுது இதுவரை மூண்டு தடவை அப்பாவிற்குத் தெரியாமல் என்னிடம் பணம் வாங்கிவிட்டார்கள். இதைவிட அப்பாவிற்குத் தெரிய அம்மாவிடம் வாங்குவது வேறு.

அடுத்து அப்பாவின் கடிதம் “தங்கச்சிக்கு நல்ல இடத்திலை இருந்து சம்பந்தம் பேசி வந்திருக்கு. சீதனம் கொஞ்சம் கூடத்தான்! ஆனால் நல்ல இடம் படிச்ச மாப்பிள்ளை. உனக்கு விருப்பமோ எண்டு எழுது. உன்ரை முடிவில்லாமல் ஒண்டும் செய்யமாட்டம், கெதியா உன்ரை முடிவை எழுது.”

நாலு வருசத்துக்கு முன்னம் வீட்டுக்குதவாதவன்! தண்டச்சோறு! ஊர் கத்தி! இப்படியெல்லாம் பெயரெடுத்த அவனிடம் இன்று அவனைக் கேட்காமல் வீட்டில் எதுவுமே நடக்காது!

“நான்கு வருசத்தில் நான் பெரிய அறிவாளியாகிவிட்டேனா?” மோகனுக்கு தன்னை நினைக்க அவனுக்கே சிரிப்பு வந்தது.

பணம் ஒரு மனிதனை எவ்வளவு பெரிய மனிதனாக்குகின்றது!

இப்பொழுது சிறு பிள்ளை வேளாண்மையும் வீடு வந்து சேர்கின்றது.

முகங்கள்

சேகர் கொழும்பில் ஒரு தனியார் கம்பெனியில் பணிபுரிகின்றான். அவனுடன் இன்னும் மூன்று தமிழர்களும், பதினைந்திற்கு மேற்பட்ட சிங்களவர்களும் கூட.... எல்லோரும் நல்ல நண்பர்களாகத்தான் பழகுவார்கள். ஒரு சிலர் மனதிற்குள் விஷத்தை வைத்துக்கொண்டு கதைக்கும்போது, நண்பர்கள் போல் நடிப்பதும் சேகருக்குத் தெரியும். எல்லாம் தமிழர், சிங்களவர் பிரச்சனைதான்.

அவர்களுடன் பழகும்போது சேகர் சிந்திப்பதுண்டு. “நம் நாட்டில் ஏன் இந்த யுத்தம்? சிங்களவர்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள். எங்களையெல்லாம் எவ்வளவு அன்பாக நேசிக்கின்றார்கள். இப்படி எல்லோருமே ஒருவருக்கொருவர் அன்பாக, சகோதரர்களாக வாழ்ந்தால்! எங்கள் நாடு எவ்வளவு செழிப்பாக இருக்கும்?”

சேகரின் இந்தக் கருத்தை முழுமையாக எதிர்ப்பவன் பாபு. “சேகர் நாங்கள் இவர்களுடன் சகோதரர்களாக பழகுகின்றோம். அவர்களும்

எங்களுடன் அன்பாகத்தான் பழகுகின்றார்கள். எதனால்? நாங்கள் அவர்களுக்கு ஏற்றதாக வளைந்து கொடுத்து நடக்கின்றோம்! எதிர்த்து கதைப்பதில்லை! எதற்காக? கொழும்பில் பிரச்சனை இல்லாமல் வசிக்க வேண்டும்! உழைக்க வேண்டும் என்பதற்காக! இதைத்தான் முன்பு எங்கள் தலைவர்களும் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். என்ன அவர்கள் கொஞ்சம் பெரிய அளவில் செய்தார்கள் அவ்வளவுதான். கேவலம் நாங்கள் அடையும் அற்ப சலுகைகளுக்காக! சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் எம் இனத்தின் போராட்டத்தையே கொச்சைப்படுத்துவதா? பொரிந்து தள்ளினான் பாபு.

1995 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதி, சாப்பிடுவதற்கான மதியநேரம். சேகரும் சக தொழிலாளர்களும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பரவலான பல கதைகளோடு யாழ்ப்பாணத்து சண்டைக்கதைகளும் அங்கு வந்தது அன்று மட்டுமல்ல என்றுமே யாழ்ப்பாணத்து கதை வராத நாட்களே இருக்காது!

“இந்தச் சண்டை இப்படியே தொடர்ந்தால் நாட்டின் எதிர்காலம் என்னாவது?” இது பியதாசா.

“இரண்டு இனங்களில் ஒரு இனம் முற்றாக அழிந்துவிட்டால் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும்.” இது சிறிசேனா.

“எந்த இனம் அழிவது?” தயானந்தா

எப்பொழுதும் பியதாசாவின் பேச்சு ஒரு பொதுக்கருத்துடையதாகத் தான் இருக்கும்.

தமிழர்களின் போராட்டம் நியாயம் என்று சொல்வதைவிட தமிழர்கள் போராட வெளிக்கிட்ட காரணம் நியாயம் என்று வாதிடுவான்.

சிறிசேனாவோ எப்பொழுதும் குத்தலாகவே கதைப்பான். “யாழ்ப்பாணம் தங்களுக்கு வேணுமெண்டால் யாழ்ப்பாணத்திலை சண்டைபிடிக்கட்டும். யாழ்ப்பாணத்திலை குண்டெறியட்டும். கொழும்பிலை ஏன் குண்டு போடுவான்?” இது சிறிசேனாவின் வாதம்.

“கொழும்பிலை குண்டுகள் வைச்ச குழப்பம் செய்யிறதுக்கெண்டே யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியள் கொழும்புக்கு வந்து இரண்டு மூண்டுவருசம் தங்கியிருந்து சிங்கள மக்களோடை நல்ல அன்னியோன்னியமாப் பழகி தங்களுக்கும் யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லையெண்டமாதிரி எல்லாரையும் நம்ப வைச்ச பிறகுதானாம் உடம்பிலை குண்டைக் கட்டிக்கொண்டுபோய் சனங்களுக்கு மத்தியிலை பாயுறாங்களாம்?! சேகர் நீங்களெல்லாம் எவ்வளவு காலமாக எங்களோடை பழகிவாறியள். எப்ப குண்டோடை வந்து குதிக்கப்போறியனோ? ஆர்கண்டது!”

தயானந்தா இதைச் சிரித்துக்கொண்டுதான் சொன்னான். ஆனால் சேகருக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கிவிட்டது. “இவர்களெல்லாம் தங்களுடன் சந்தேகத்துடன் தான் பழகுகின்றார்களா?” பாபு சேகரை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டான்.

தயானந்தாவைக் கோபமாக முறைத்தான் பியதாசா. “தயானந்தா இது என்ன குதர்க்கமான பேச்சு? இதெல்லாம் ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் கருத்துக்கள்.”

சேகரோ தான் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதவன் போல் சிரித்து சமாளித்தான். ஆனால் மனதிற்குள் பெரும் வேதனைதான்.

“நாடு சுதந்திரம் பெற்றது முதல், எமது தலைவர்கள் செய்த தப்புகள்தான் இன்று நாங்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்கள், பெரும்பான்மையென்றும், சிறுபான்மையென்றும், பேதங்கள் இல்லாமல் எல்லோரும் இந்நாட்டு மக்கள் என்ற உணர்வை, உரிமையை, சகலருக்கும் ஏற்படுத்தியிருந்தால்? இன்று இந்த யுத்தமே தோன்றியிருக்காது! மலேசியா, சிங்கப்பூர், போன்ற சிறிய நாடுகளில் பல இன மக்கள் சகோதரர்களாக, எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வாழ்கின்றார்கள். இந்த உணர்வு ஏன் எம்நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்படுத்தப்படவில்லை?” கோபத்துடன் பேசினான் பியதாசா.

வேலை நேரம் அவர்களின் விவாதத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

“பியதாசா போன்றவர்கள் நம் நாட்டின் தலைவர்களாக வந்திருந்தால், நாட்டில் இனப்பிரச்சனையே தோன்றியிருக்காது.” இது சேகரின் எண்ணம்.

“தயானந்தா போன்றவர்கள் சிங்களவர்கள் மத்தியில் தோன்றிக்கொண்டு இருக்கும் வரையில் நாம்

சேர்ந்து வாழ்வதென்பது நினைத்துப்பார்க்க முடியாத ஒன்று.” இது பாபுவின் கணிப்பு.

1995 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம். அதே சாப்பாட்டு நேரம், அதே நண்பர்கள், அதேபோன்று யாழ்ப்பாணத்து சண்டை பற்றிய கதைகள்.

“என்ன சேகர், முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு சாப்பிடுறாய்!

யாழ்ப்பாணத்துச் செய்திகள் கவலையைத் தருகுதோ?” சிறிசேனா குத்தலாகக் கேட்டான்.

“அங்கை உங்கடை பொடியளுக்கு நல்ல அடியாம். இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள்ளை எங்கடை ஆமி யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடிச்சு கோட்டையிலை கொடியேத்தப்பேர்குதாம்!” தயானந்தாவும் சிறிசேனாவைப்பேர்லவே கேட்டான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ராணுவம் அதிரடித்தாக்குதல் நடத்துவதால் மக்களெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருப்பதாகவும் பத்திரிகைகளும் வானொலியும் பரபரப்பாக செய்திகளை வெளியிட, இங்கும் அந்தச் செய்தி விவாதமாகியது.சேகருடன் மற்ற இரு தமிழர்களும் பேசாமல் தலையைக் குனிந்தபடியே சாப்பிட்டார்கள். பியதாசா தங்களுக்கு ஆதரவாக கதைப்பான் என எதிர்பார்த்தான் சேகர். ஆனால் பியதாசாவின் கதை இன்று வித்தியாசமாக இருந்தது.

“எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு அளவு வேண்டும். சிறுபான்மையினர், பெரும்பான்மையினரை அடக்க

வெளிக்கிட்டால் இப்படித்தான் நடக்கும். நாங்கள் பெரும்தன்மையோடுதர்றதை வாங்கிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்திருக்கலாம். உங்களுக்குத் திமிர்! இது எங்கடை நாடு! எங்கடை நாட்டிலை எங்களை நீங்கள் ஆள நினைச்சால்? இண்டைக்கு வடக்கு, நாளைக்கு கிழக்கு, பின்பு மலைநாடு, இப்பிடிச் கேப்பியன் அப்புறம் முஸ்லீம்களும் வெளிக்கிடுவினம் தங்களுக்கும் ஒரு நாடு வேணுமெண்டு! இப்படியே போனால் எங்களுக்கு குந்தி இருக்கவும் இடமிருக்காது. எங்கடை அரசாங்கம் இன்னும் கடுமையா நடவடிக்கை எடுக்கவேணும்; அப்பத்தான் நாங்கள் நிம்மதியாய் வாழலாம்” எப்பொழுதுமே சமாதானத்தை வலியுறுத்தும் பியதாசா இன்று இப்படிப் பேசுவான் என்று எவருமே எதிர்ப்பார்க்கவில்லை.

சேகர் வெறுப்போடு பியதாசாவைப் பார்த்தான். “இவனா இப்படி!”

“இப்பொழுதுகூட அரசாங்கம் தமிழர்களுக்குக் கொடுக்க இருக்கிற சலுகைகள் அதிகம்! இதுபற்றி அரசாங்கம் இன்னும் யோசிக்க வேண்டும்” பியதாசாவின் வாதம் நீண்டுகொண்டே போனது.

சேகருக்கு தலை சுற்றுவது போல இருந்தது. “இப்படி மாறிவிட்டானே?”

பியதாசாவின் உண்மை முகம் இப்பொழுதுதான் அவனுக்குத் தெரிந்தது. முன்பு அரசு படைகள் தோல்வியைச் சந்தித்தபோது அந்தத் தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போராளிகள் பக்கம் நியாயம் இருப்பதாகக் கூறினான். இன்று ராணுவம்

முன்னேறும் செய்தி அறிந்ததும் தன் இனத்தோடு
இணைந்துவிட்டான்.

இன்று தனது உண்மை முகத்தைக்
காட்டிவிட்டான்.

இவனைப்போல் இன்னும் எத்தனை
பியதாசாக்கள் ஒப்பனை முகங்களோடு
வாழ்கின்றார்களோ?

நாங்கள் தீருந்தமாட்டோம்!

“றீங்க... றிங்க... றிங்க... “தொலைபேசி மணி அலறியது.

குளிருக்குப் பயந்து கட்டில் எது? போர்வை எது? என தெரியாதவாறு போர்வைக்குள் சுருண்டு கிடந்த ஈசன் புற்றுக்குள் இருந்து தலைநீட்டும் பாம்புபோல, கையை மட்டும் வெளியே நீட்டி ரிசீவரை எடுத்தான்.

“ஹலோ” நித்திரைக் கலக்கத்துடன் ஈசனுக்கு ஒரு கொட்டாவியும் கூட வந்தது.

மறுமுனையில் “ஹலோ...ஹலோ... ஆரது தம்பி ஈசனே.... நான்தான் மோனை அம்மா கதைக்கிறன் நேற்றுத்தான் கொழும்புக்கு வந்ததான், இந்த நம்பருக்கு ஒருக்கா எடு என்ன!” ரெலிபோன் நம்பரைக் கூறியதும் லைன் கட்டாகிவிட்டது.

அதிகாலையில் ரெலிபோன் வந்தால் அது கண்டிப்பாக கொழும்புக் கோலாகத்தான் இருக்கும் என்பது ஈசனுக்குத் தெரியும். ஈசன் பிரான்ஸிற்கு வந்து

எட்டு வருடத்திற்கு மேல் ஆகின்றது. ரெலிபோன் விடயத்தில் நல்ல அனுபவம் அவனுக்கு.

போன மாதம் மலரக்கா வந்தா, அதுக்கு முந்தின மாதம்தான் சின்னக்கா வந்தவ. எப்படியும் மாதம் ஒருவராவது வருவார்கள். வருபவர்கள் எல்லோரும் ஈசனின் கலியாண விடயம் பேச வந்ததாகத்தான் சொல்லுவார்கள்! ஆனால் அவர்கள் காசு வாங்கத்தான் வருகின்றார்கள் என்பது ஈசனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

கடந்த மூன்று வருடமாக ஒவ்வொருவரும் இதைத்தானே சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். நாலு நாள் பயணத்தின் பின் கொழும்பு வந்த ராசம்மா மகனுக்கு தான் வந்த தகவலைச் சொல்லிவிட்டு, தனது அறைக்கு போய் ஐந்து நிமிடம் கூட கழிந்திருக்காது. ஹோட்டல் ரெலிபோன் அலறியது. “ஹலோ! நான் பிரான்ஸிலே இருந்து ஈசன் கதைக்கிறேன். ராசம்மா.... “ஈசன் முடிக்கவில்லை. “பிரான்ஸ் ஹோல் ராசம்மாவிற்கு பிரான்ஸ் ஹோல்.... “என்று ஹோட்டல் மனேஜர் கத்த, முகத்தை முந்தானையால் துடைத்தபடி அவசரமாக ஓடிவந்த ராசம்மா ரிசீவரை வாங்கிக் காதோடு பொருத்திக் கொண்டாள். “தம்பி எப்பிடி ராசா சுகமாய் இருக்கிறியே? எங்கடை பாடுகள் எல்லாம் அப்பிடியும் இப்பிடியும்தான். அதிருக்கட்டும், எங்கடை வீட்டு கிழக்குப் பக்க ஒழுங்கை முடிவிலை இருக்கிற பொன்னுத்துரையற்றை இரண்டாவது பிள்ளை ‘நிலா’வை உனக்குத் தெரியும் தானே! அந்தப் பிள்ளையின்னை குறிப்பை வாங்கி உனக்கு பொருத்தம் பார்த்தனான். எல்லாம் நல்ல பொருத்தம். பிள்ளையும் நல்ல குணமான பிள்ளை.

படிச்ச பிள்ளை. பிள்ளையை உனக்கு தெரியும் தானை தம்பி?!” தாயின் பேச்சை இடைமறித்து ஈசன் சொன்னான். “ஓம் ஓம் சின்னனிலை கண்டனான். உங்களுக்குப் பிடிச்சதெண்டா சரிதான். போட்டோ ஏதும் கொண்ணந்தநீங்களோ?”

“இப்ப கொண்டரேல்லை தம்பி, அடுத்தமுறை வரேக்கை கொண்டாறன். கலியாணம் செய்ய இஞ்சை வருவியே தம்பி” அப்பாவித்தனமாகக் கேட்டாள் ராசம்மா.

ராசம்மாவிற்குத் தெரியாது, மகன் பிரான்ஸில் அகதி வாழ்வு வாழ்வதைப் பற்றி, ஈசனும் அதனைச் சொல்வதை கௌரவக் குறைவாக எண்ணி இதுவரை சொல்லவில்லை.

“உங்கை நாட்டு நிலைமை சரியில்லையம்மா! சிங்கப்பூர் அல்லது பாங்கொங் வந்து கலியாணம் செய்யலாம். நீ முதல்லை போட்டோவை அனுப்பிவை.”

“நான் வாற மாதம் திரும்ப வரேக்கை கொண்டு வாறன் தம்பி.”

“சரி வேறை என்னம்மா?”

“அவை இருக்கிற கல்வீடு வளவும் பொம்பிளைக்குப் போடுற நகையும் இரண்டு லட்சம் காகம் கேட்டான்.” ராசம்மா கதையின் முக்கிய பிரச்சனையைச் சொன்னாள்.

“அம்மா சீதனம் எண்டு நீங்கள் ஒண்டும் கேக்காதையுங்கோ. அவை தாறதை தரட்டும்

தராட்டியும் பறவாயில்லை.” சீதனப் பிரச்சனையால் இந்த கலியாணமும் குழம்பிவிடக்கூடாது என்ற எண்ணம் ஈசனுக்கு.

“சரி தம்பி, அதை நான் பாக்கிறேன்.” ராசம்மா அந்தக் கதையை அப்படியே சமாளித்து மழுப்பிவிட்டான்.

“வேறை என்னம்மா? ரெலிபேன் காசு எக்கச்சக்கமா வரப்போகுது. வேலைக்கும் நேரமாகுது. உண்டியல்லை கொஞ்ச காசு அனுப்பிறேன், ரண்டு நாளையிலை கிடைக்கும், வாங்கிக்கொண்டு போங்கோ என்ன.”

“சரி தம்பி” இருவரும் விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

மகன் கலியாணத்திற்கு சம்மதம் கூறிவிட்டான். அத்துடன் தான் கேட்பதற்கு முன்பதாகவே காசு அனுப்புவதாகவும் கூறிவிட்டான். ராசம்மாவிற்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி.

ஈசனுக்கு தனது தாயைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். தன்னுடைய கல்யாணத்தில் தாய்க்கு இருக்கும் அக்கறை பற்றி. ஆனால் தனது இரண்டு அக்காமார்களும் இப்படி கலியாணப் பேச்சு பேசிக்கொண்டு கொழும்பு வருவதும் காசு வாங்கிக் கொண்டுபோவதும் தான் வேலை.

தான் கலியாணம் செய்துகொண்டால் பின்பு இப்படி மாதா மாதம் வந்து காசு வாங்குவது கஸ்டம்! கேட்டாலும் தம்பி பொண்டாட்டி கொடுக்க

கிடுவாளோ! என்னவோ? அதனால்தான் கலியாணம் பேசுவது மாதிரி கூறிக்கொண்டே அடிக்கடி கொழும்பு வருகின்றார்கள் என்பதும் ஈசனுக்குத் தெரியும்.

இதனை எண்ணித்தான் சீதனம் கேட்கவேண்டாம் என தாயிடம் கூறிவிட்டான். சீதனத்தை சாட்டாக வைத்து அம்மாவின் மனதை அக்காமார் குழப்பி விடக்கூடாது என்பதும் ஈசனின் எண்ணம்.

ஒரு மாதம் கழிந்தது... மீண்டும்

“ஹலோ... ஹலோ...ஈசன் நான்தான் அம்மா கதைக்கிறேன்.”

ராசம்மா தனது ஒரு நிமிடக் கதையில் ரெலிபோன் நம்பரைக் கொடுக்க பிரான்ஸில் இருந்து ஈசன் ரெலிபோன் எடுக்கின்றான்.

“அம்மா எப்பிடி இருக்கிறியள்? எப்ப வந்தனியள்? இப்ப எங்கை இருக்கிறியள்? பெரியக்கா, சின்னக்கா அவையெல்லாம் எங்கை இருக்கினம்? எல்லாரும் ஒண்டாத்தான் இருக்கிறியளோ? நீலா வீட்டுக்காறர் எங்கை இருக்கினம்” பலாலியில் இருந்து ராணுவம் படையெடுத்து யாழ்ப்பாணத்தை முற்றுகையிட மக்கள் எல்லாம் அகதியாய் இடம் பெயர்ந்ததிற்குப் பின்னர் முதல் தடவையாக கதைப்பதால் எல்லோரைப் பற்றியும் விபரமாக விசாரித்தான் ஈசன்.

“ஓம்... ஓம் நாங்கள் எல்லாம் ஒண்டாத்தான் இருக்கிறம்.”

“இப்ப எங்கை இருக்கிறியள்?”

கொஞ்ச நாள் கிளிநொச்சியலை இருந்த நாங்கள் இப்ப யாழ்ப்பாணம் வந்திட்டம்.”

“நிலாவின்ரை போட்டோ கொண்டு வந்தநீங்களே?”

“தம்பி போட்டோ கொண்டு வந்தனான்! அது நீலாவின்ரை இல்லை! கொக்குவில் வேலையா மாஸ்தர்ரை மகள் மாலாவின்ரை. அந்தப் பிள்ளையின்ரை தமையனும் உங்களுக்குப் பக்கத்திலை ஜெர்மனியிலை தான் இருக்கிறாராம்” ராசம்மா சம்மந்தம் இல்லாமல் கதைத்தாள்.

ஈசனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது! “என்னம்மா சொல்லுறாய்? அண்டைக்கு நீலா எண்டாய். இண்டைக்கு மாலா எண்டுறாய்! என்ன நடந்தது?”

“தம்பி, நீலாவைத்தான் முன்னம் பொருத்தம் பார்த்தனான். நான் இஞ்சை இருந்து யாழ்ப்பாணம் போக அங்கை ஆமிக்காறர் வந்திட்டாங்கள்! நாங்கள் எல்லாரும் கிளிநொச்சிக்கு போட்டம். உனக்கு சீதனம்தாறம் எண்டு சொன்ன நீலாவின்ரை வீட்டை ஆமிக்காறர் இடிச்ச தரைமட்டமாக்கி போட்டாங்கள்!

அதுதான் அந்த சம்மந்தத்தை விட்டிட்டன். இது அதைவிட நல்ல இடம், சீதனமும் கூடத் தருகினம்.

கொழும்பிலை வீடு இருக்கு, அதை சீதனமா தருகினம் பிள்ளையும் நல்ல வடிவு. படிச்ச பிள்ளைதான். அதுதான்.... “இழுத்தாள் ராசம்மா.

ஊரிலை ஒருசனமும் இல்லாமல் வீடு வாசலையெல்லாம் விட்டிட்டு உடுத்த துணியோட எல்லாரும் அதிகளாக போய்விட்டார்கள். இவர்கள் இன்னமும் வீடு, நகை, காசு, இப்படி சீதனத்திற்காக... இவர்கள் திருந்தவே மாட்டார்களா?

என்ன செய்வது! இவ்வளவு இன்னல்கள் நடந்தும் “நாங்கள் திருந்தமாட்டோம்” என அடம்பிடிக்கின்றார்கள் அவர்கள்.

உயிர்கள்

கருணரட்ணாவிற்கு அன்று சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சி. இரண்டு வருடமாக லீவு இல்லாமல் பலாலி ராணுவ முகாமில் கடமையாற்றியவன் கருணரட்ணா.

லீவிற்காக பல தடவைகள் முயற்சிசெய்தும் ஆனையிறவு, மண்டைதீவு, காரைநகர், ஊர்காவந்துறை, என்று யாழ் மாவட்டத்திற்குள்ளேயே மாறி, மாறி, மாற்றல் கிடைத்ததே ஒழிய லீவு மட்டும் கிடைக்கவில்லை.

நடந்து முடிந்த சூரியக்கதிர் ராணுவ நடவடிக்கைக்குப் பின்னர்தான் ஒரு மாத லீவு கிடைத்தது. அந்த ஆனந்தத்தில் தனது தாயையும், மனைவியையும் பார்ப்பதற்காக சொந்த ஊரான மாத்தறைக்கு வருகின்றான் கருணரட்ணா.

யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்ற ஆரம்பத்தில் வீட்டில் இருந்து வாரம் ஒரு கடிதம் ஒழுங்காகக்கிடைத்தது. பின்பு மாறி, மாறி, பல இடங்களில் பணிபுரிந்ததால். கடிதங்கள் கூட தாமதமாகவே கிடைத்தது. கடைசி இரண்டு மாதமாக கடிதமே இல்லை! இப்பொழுதுதான் ஒரு மாத லீவு கிடைத்திருக்கின்றது கருணரட்ணாவின் மகிழ்ச்சிக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

கருணரட்ணா ஒன்றும் பெரிதாகப் படித்தவன் அல்ல! எட்டாம் வகுப்புத்தான். கூலி வேலைதான் பிழைப்பு. சிறு வயதிலேயே தந்தை இறந்ததால் குடும்பப்பாரம் எல்லாம் இவன் தலையில்ல்தான்.

தாய் கமணாவதியோடும், மனைவி மாலினியோடும் கருணரட்ணாவும், சேர்ந்ததுதான் அவர்கள் குடும்பம். அந்த சிறிய குடும்பத்திற்கே அவன் உழைப்பு போதாமல் இருந்தது. அந்த நேரத்தில்தான் தினசரி பத்திரிகைகளில் வெளியான அந்த விளம்பரம் கருணரட்ணாவின் கண்களிலும் பட்டது.

“ஸ்ரீலங்கா இராணுவப்படைபடையில் சேர தேசபக்தி நிறைந்த திடகாத்திர உடல்பலம் கொண்ட இளைஞர்கள் தேவை. பதினெட்டு வயதிற்கு மேற்பட்ட ஸ்ரீலங்கா பிரஜைகள் அனைவரும் விண்ணப்பிக்கலாம். கல்வித்தகமை, எட்டாம்வகுப்பு சித்தியடைந்தால் போதும். சம்பளம்:- ஐயாயிரம் ரூபா. (அலவன்ஸ் தனி) எண்ணாயிரம் ரூபாவரை பெற வாய்ப்பு உண்டு. கடமை நேரத்தில் காலமானால் அவர் சேவை செய்யவேண்டிய காலம்வரைக்கும் அவரின் குடும்பத்திற்கு சம்பளம் வழங்கப்படுவதுடன் ஒருலட்சம் ரூபா இழப்பு நிதியாகவும் வழங்கப்படும்.”

இந்த விளம்பரம்தான் கருணரட்ணாவை ராணுவத்தில் சேர வைத்தது. தன்னை நம்பியே வாழும் இரண்டு உயிர்கள் தினமும் அரைப்பட்டினியாய் வாழ்வதைவிட இராணுவத்தில் சேர்ந்து தான் இறந்தாலும் தனது தாயும், மனைவியும் கஸ்ற்றரில்லாமல் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் ராணுவத்தில் சேர்ந்தான்.

இந்த இரண்டு வருடகாலத்தில் கருணரட்ணா எத்தனை தடவைகள் செத்துப் பிழைத்திருக்கின்றான் என்று கணக்கிடமுடியாது.

உயிர்மீது யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை! இராணுவம் என்றால் என்ன இயந்திரமா? கையில் நவீனகரமான துப்பாக்கி இருந்தாலும் உடம்பில் குண்டுகளைக் கட்டிக்கொண்டு தங்கள் மீது பாய்பவர்கள் முன்னால் என்னதான் செய்யமுடியும்? தங்களைப்போன்ற சாதாரண சிப்பாய்களை முன்னால் விட்டுவிட்டு உயரதிகாரிகள் கவசவாகனங்களில் பின்னால் பாதுகாப்பாக வருவார்கள்.

தனது கண்முன்னாலேயே சக வீரர்கள் செத்து மடிந்த நேரங்களில் எல்லாம் கருணரட்ணாவும் செத்து, செத்து, பிழைத்திருக்கின்றான்.

தான் இனிமேல் தனது தாயையும், மனைவியையும் பார்க்கவே முடியாதா? என்ற ஏக்கத்தில் இருந்தவனுக்கு இந்த ஒருமாத லீவு விடுதலையே கிடைத்தது. போல இருந்தது.

எவ்வளவோ ஆசையோடு வீட்டிற்குச் சென்றவனை மனைவி மாலினி உணர்ச்சியே இல்லாமல் வெறுத்துப் பார்த்தது, அவனுக்குப் கோபத்தைக் கொடுத்தது! தூரத்தியலேயே தன்னைக் கண்டுவிட்ட தாய் “ஓ” என்று கத்தி அழுதது அவனுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது.

தாயின் இந்த அழுகை எதற்காக? மகனைக் கண்ட ஆனந்தத்தினாலா? “அம்மா நான்தான்

வந்துவிட்டேனே! இதென்ன ஆர்ப்பாட்டம்?” தாயைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டான். கருணரட்ணா. மனைவி மாலினி மட்டும் பிரமை பிடித்தவள் போலவே நின்றாள்.

“கருணா.... கருணா... உண்மையிலேயே நீதானா?” சுமணாவதி மகனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கதறினாள்.

என்ன இது? இரண்டு வருடத்திற்குப்பின் வந்திருக்கின்றேன், மனைவியோ கல்லாட்டம் நிற்கின்றாள்! பெற்றவளோ ஒப்பாரி வைக்கின்றாள்! கருணரட்ணாவிற்கு எதுவும் புரியவில்லை.

“கருணா இப்படி உன்னை கட்டி அணைப்பேன் என்று கடவுளே நேரில் வந்து சொல்லியிருந்தாலும் நம்பியிருக்கமாட்டேன்” தாய் கேவிக், கேவி அழுதாள்.

எதுவுமே புரியாமல் தாயைக் குழப்பத்தோடு பார்த்தான் கருணரட்ணா.

“கருணா உன் கருமாதி முடிஞ்சு ஒரு மாதம் ஆச்சுதடா” பலமாக ஒப்பாரி வைத்துக் கத்திய சுமணவதியோடு மாலினியும் சேர்ந்துகொண்டாள்.

கருணரட்ணாவால் அந்த வார்த்தைகளைக் காது கொடுத்து கேட்கமுடியவில்லை. மனைவியைப் பார்த்தான்; அவளின் முகத்தில் இன்னமும் மிரட்சி விலகவில்லை.

“நீங்கள்....நீங்கள்.....” மாலினிக்கு வேறு வார்த்தைகள் வரவில்லை. விழிகள் நீரைமட்டும் சரமாரியாக சொரிந்தது.

“மாலினி என்ன நடந்தது?” மாலினியைத் தேற்றிக்கொண்டே காரணத்தைக் கேட்டான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் யுத்தத்தின் பயங்கரம் உச்ச நிலையை அடைய செத்து மடிந்து கொண்டிருக்கும் எண்ணற்ற படை வீரர்களில் கருணரட்ணாவும் ஒருவனாகிவிட்டான்.

யாரோ ஒருவன் இவனுடைய பெயரில் ஒத்திருக்க செல் குண்டின் சீற்றத்தால் முகம் சிதைந்து அடையாளம் தெரியாமல் இருந்த அவன் இவனாகிவிட்டான். கருணரட்ணாவின் இறுதிக் கிரிகைகள் முடிந்து ஒரு மாதமாகிவிட்டது.

செத்துப்போனவன் என நம்பப்பட்டவனை உயிரோடு பாக்கும்போது இழப்பில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைவிட ஆனந்தம் அதிகமாகத்தான் இருக்கும்.

“தேசத்தை காக்கின்றோம் என்னும் போர்வையில் ராணுவத்தில் சேர்ந்து நாங்கள் போர்முனையில் தினம், தினம் சாகின்றோம்! ஆனால் எங்களது குடும்பங்களோ! போர்முனைக்குப் போகாமலேயே தினம் தினம் செத்துப் பிழைக்கின்றார்கள்.” கருணரட்ணா மனதிற்குள் வெதும்பினான்.

“உங்களை உயிரோடு எங்களுக்கு திருப்பித் தந்ததிற்கு அந்த புத்தபிரானுக்கு எங்கள் நன்றிகள்.” மாலினி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

தாய், மனைவி, இருவர் முகத்திலும் அளவிடமுடியாத மகிழ்ச்சி தெரிந்தது. ஆனால்

கருணரட்ணாவின் சிந்தனை வேறு எங்கேயோ இருந்தது.

“என்ன கருணா ஒரு மாதிரி பார்க்கின்றாய்” கமணாவதி மகனின் கைகளைப் பிடித்தபடி கேட்டாள்.

“அம்மா, என்னை உயிரோடு பார்த்ததில் உங்களுக்குச் சந்தோசம்! ஆனால் எங்கோ ஒரு குடும்பம் அவன் இறந்தது தெரியாமல் இருக்கின்றார்கள்! அவனுக்கு நீங்கள் இறுதிக் கடமைகள் செய்திருக்கின்றீர்கள். ஏன் இந்த இழப்புக்கள்? எதற்காக இந்த யுத்தம்,” விரக்தியோடு சொன்னான் கருணரட்ணா.

ஏன் சேருகின்றோம் என்ற அர்த்தம் தெரியாமல்! வெறும் பணத்திற்காக மட்டும் ராணுவத்தில் சேர்ந்து யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட கருணரட்ணாவிற்கு, இந்த உயிர்களின் அநியாய இழப்புக்களும் ஏன்? என்பதற்கும் விளக்கம் தெரியவில்லை.

ஒருமாத லீவு முடிந்துவிட்டது. கொலைக்களத்திற்குச் செல்லும் ஆடு போலீஸ்தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தான் கருணரட்ணா. போர்முனையில் இவனது துப்பாக்கியில் இருந்து வெளியேறும் குண்டுகள் இன்னொரு உயிரைக் குடிக்கலாம்! அல்லது எதிர்முனைக் குண்டுகள் இவனது உயிரைக் குடிக்கலாம்! உயிர்கள் என்பது இன்று அற்பமாகிவிட்டது.

இலட்சியங்கள் அழிவதில்லை!

சீங்கர் நண்பர்களுக்கெல்லாம் தனது திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“செல்வம் நீ, முதல்நாளே வந்து எனக்கு உதவியாக நிற்கவேண்டும்.” சங்கர் அன்புக் கட்டளையிட்டான்.

“நீ, சொல்லாவிட்டாலும் கண்டிப்பாய் நான் முதல் நாளே வருவன்.” செல்வத்திற்குத் தெரியும், சங்கர் தனது கல்யாண ஏற்பாடுகளைத் தனியாக நின்று செய்து வருகின்றான். உதவிக்கென்று உறவினர்கள் யாரும் இல்லாதவன். நண்பர்கள்தான் எல்லாவற்றிற்கும்.

“தியாகு உனக்கு வேறை தனியாச் சொல்லுறேல்லை நிங்கள்தான் முன்னுக்கு நிண்டு என்றை கலியாணத்தை நடத்திவைக்கவேணும்.”

“அசத்திடுவம் மச்சான்.” தியாடே சந்தோஷத்துடன் சம்மதம் கொடுத்தான்.

அவாகளுடையை நண்பர்கள் வட்டத்தில் சங்கருக்கும் திருமணம் முடிந்துவிட்டால் இருப்பது செல்வம் மட்டும்தான்.

“செல்வம் நீ, எப்ப எங்களுக்கு கல்யாணச் சாப்பாடு போடப்போறாய்” கிண்டலாகக் கேட்டான் தியாகு.

“சாப்பாடு வேணுமெண்டால் இண்டைக்கும் சாப்பிடலாம், ஆனால் நான் கல்யாணம் செய்யிறதிற்கு என்னுடைய இலட்சியத்திற்கு ஏற்ற பெண் கிடைக்கவேணும்” வழமையான பதிலையே சொல்லிவைத்தான் செல்வம்.

கணவனை இழந்து விதவையாக வாழும் பெண்ணைத்தான் திருமணம் செய்வது என்பது செல்வத்தின் இலட்சியம். பிரான்சில் செல்வம் தேடும் பெண் இன்னமும் கிடைக்காததால் தனது இலட்சியத்திற்காகக் காத்திருக்கின்றான்.

எங்கள் சமூகத்தில்தான் கணவனை இழந்தவள் பொட்டு வைக்கக்கூடாது, பூ, வைக்கக்கூடாது, முழுவியளத்திற்கு முன் நிற்கக்கூடாது, கலர்ச் சேலைகட்டக்கூடாது, இப்படியான அர்த்தமில்லாத கட்டுப்பாடுகள்.

வெள்ளைக்காற்றர்களில் விதவை யார்? சுமங்கலி யார்? என்று பிரித்துப்பார்க்கவே முடியாது! எல்லோரும் ஒரேவிதமாகவே வாழ்கின்றார்கள். ஒரே விதமாகவே நடத்தப்படுகின்றார்கள். இவர்களின் இப்படியான முற்போக்கான செயற்பாடுகள் எங்கள்

சமூகத்தில் ஏற்படாததையிட்டு மனம்
நொந்துகொள்வான் செல்வம்.

மேலைநாடுகளில் ஆண்களுக்குச் சமமாக
பெண்களும் உழைக்கின்றார்கள். பொருளாதாரம்
சமனாகும்போது எல்லோரும் சமனாகவே
நடத்தப்படுவார்கள்! என்று செல்வத்துடன் நண்பர்கள்
வாதாடுவார்கள். செல்வத்தால் அந்த வாதத்தை
ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை. வெளிநாடுகளில் வாழும்
நம்மவர்கள் அனேகமாக ஆணும் பெண்ணும்
உழைக்கின்றார்கள், அவர்களிடம் இந்தக்
கட்டுப்பாடுகள் தகர்க்கப்பட்டுவிட்டதா? இல்லையே!
இது பொருளாதாரப் பிரச்சனையே அல்ல. எங்கள்
சமூகத்தில் முற்போக்கு கொள்கை என்னும் பெயரில்
ஊறிவிட்ட மூடநம்பிக்கை என்பது செல்வத்தின் வாதம்.

சமூகத்தில் ஊறிவிட்ட இப்படியான
மூடக்கருத்துக்களைத் தான் மட்டும் தனியொருவனாக
எதிர்த்து நின்று மாற்றிவிடமுடியாது. என்பது
செல்வத்திற்குத் தெரியும். இதற்குப் பரிகாரம்
தன்னைப்போல பல இளைஞர்கள் விதவைப்
பெண்களை மறுமணம் செய்ய முன்வரவேண்டும்
என்பது செல்வத்தின் ஏக்கம்.

செல்வத்தின் இந்த உயர்ந்த
இலட்சியத்திற்காகவே அவனை மதிக்கும் நண்பர்களும்
உண்டு.

“உனக்கு கலியாணம் நடக்கவேணும் எண்டால்
ஆரையன் ஒருத்தனை கொலை செய்துபோட்டு
அதுக்குப்பிறகு அந்த விதவையைத்தான் உனக்கு

கல்யாணம் செய்துவைக்கவேண்டும்” என்று கேலி செய்பவர்களும் உண்டு.

கண்ணாணவீடு களைகட்டியிருந்தது. பட்டுச்சேலை சரசரக்க, நகைகள் ஜொலி ஜொலிக்க, அங்குமிங்குமாக ஓடித்திரியும் பெண்கள் கூட்டம், சிரித்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள் கூட்டம் இளம் பெண்களையே அதிகமாக தங்கள் கேமோராக்களுக்குள் பதிந்து கொள்ளும் புகைப்படக்காரர்கள். இப்படியான பலரோடு மணப்பெண்ணின் அருகில் அடக்கமாக நின்றாள் வசந்தி.

வசந்தி வேறுயாருமல்ல செல்வத்தின் சொந்த மாமன் மகள் தான். செல்வத்தைத்தான் கல்யாணம் செய்யவேண்டும் என ஒருதலைக்காதல் கொண்டு தோற்றுப்போனவள். அவளுக்குத் திருமணமாகி இப்பொழுது ஒரு குழந்தையும் உண்டு செல்வத்திற்குத்தான் அவன் தேடும் இலட்சியப்பெண் இன்னமும் கிடைக்கவில்லை.

“என்ன செல்வம் களைக்கப் போயிருக்கிறிங்கள்.” குரல் வந்த திசையைச் செல்வம் திரும்பிப்பார்த்தான், அங்கே வசந்தி.

“வசந்தி நீயா! அது கல்யாணவேலை ராத்திரி முழுக்க நித்திரை இல்லை அதுதான்....”

“அது சரி நீங்க எப்ப கல்யாணம் செய்யப்போறிங்க?”

இவள் அக்கறையுடன் கேக்கின்றாளா? அல்லது தன்னைக் கேலி செய்கின்றாளா? என்பது புரியாததால் செல்வம் மௌனமாகவே நின்றான்.

“இன்னமும் நீங்கள் தேடுற இலட்சியப்பெண் கிடைக்கவே இல்லையாக்கும்?”

“என்னுடைய இலட்சியம் இவளுக்குக் கிண்டலாக இருக்கின்றது இவளை... “மனதிற்குள் பொருமிக் கொண்டான், ஆனால் இப்பொழுதும் எதுவும் பேசவில்லை.

“ம்... இனி நானே விதவையா வந்தாத்தான் உங்களுக்கு கல்யாணம்!” சிரித்தபடி சொல்லிவிட்டு போய்விட்டாள் வசந்தி.

என்ன இவள் இப்படி சொல்லிவிட்டு போகின்றாள்! வேணும் என்றே சொன்னாளா? அல்லது தன்னைக் கேலிசெய்தாளா? வசந்தி விளையாட்டுத்தனமாக சொன்னாலும் அப்படி எதுவும் நடந்துவிடக்கூடாது. செல்வம் அவளுக்காகக் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டான்.

ஆறுமாதகாலம் ஓடிவிட்டது. செல்வம் இன்னமும் பிரம்மச்சாரிதான்! வெளிநாடுகளில் இளம் விதவைகளே இல்லைபோலும்! இலங்கைக்குப் போய் உனக்கேற்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்யலாம்தானே என நண்பர்கள் ஆலோசனை கூறுவார்கள். ஆனால் அவன் இங்கே அரசியல் தஞ்சம் பெற்று வாழ்கின்றான். இலங்கைக்கு அவனால் போகமுடியாது. எனக்கு ஒரு விதவைப்பெண்ணைப் பார்த்து கலியாணம் பேசுங்கள்

என்று பெற்றோருக்குச் சொன்னால் அது நடக்கிற காரியமா? இப்படியான காரணங்களால் செல்வத்தின் இலட்சியம் இழுபட்டுக்கொண்டே போகின்றது.

“செல்வம் உனக்கேற்ற ஒரு இலட்சியப் பெண்ணைக் கண்டு பிடித்துவிட்டோம்.” நண்பர்களை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான் செல்வம்!

“எனக்கு வேண்டியவரின் மகள் படித்தவள், நல்ல குடும்பம், திருமணம் முடித்து மூன்றுமாதம்கூட ஆகாதநிலையில் இலங்கை ராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு கணவனை இழந்து விதவையாகிவிட்டாள். கணவனின் நினைவாகவே ஐந்து வருடங்களைக் கடத்திவிட்டாள். ஒரு மாற்றத்திற்காக இங்குள்ள சகோதரியிடம் அவளைப் பெற்றோர்கள் அனுப்பிவைத்தார்கள். அவர்களிடம் உன்னைப்பற்றி சொன்னேன். அவர்கள் உன்னுடன் பேச விரும்புகின்றார்கள்.” என்றான் தியாகு.

“எப்பொழுது போகலாம்”

“இன்றைக்கு ஈவினிங்கே போகலாம்.”

“ஓகே”

“வாங்க உட்காருங்க” என அன்பாக வரவேற்றார் பெண்ணின் சகோதரி. தேனீரோடு வந்தாள் பெண். நெற்றியில் பொட்டில்லை சோகமான முகம். ஆனால் இளமை மட்டும் குறையவில்லை.

“செல்வம் இதுதான் பெண், பெயர் உமா
“செல்வத்தின் காதுக்குள் முணுமுணுத்தான் தியாகு.
பெண்ணைப்பார்த்து, “இவர் பெயர் செல்வம், எனது
நண்பர். இனி நீங்களே பேசி முடிவெடுக்கலாம்.”
தியாகுவும் பெண்ணின் அக்காவும் இங்கிதமாக
அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டார்கள்.

“ரீ, குடியுங்க” செல்வத்திடம் ரீ, யை நீட்டினாள்
உமா.

“நன்றி” தேனீரைப் பருகியபடி செல்வம்
கேட்டான். “என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள
உங்களுக்கு விருப்பமா?”

..... மௌனமாக நின்றாள் உமா. வெட்கமாக
இருக்கலாம் என நினைத்து செல்வமே தொடர்ந்து
பேசினான். “எனக்கேற்ற, இல்லை இல்லை என்
இலட்சியத்திற்கேற்ற பெண்ணுக்காகத்தான் இதுவரை
காத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

இன்றுதான் அந்தப் பெண்ணைச் சந்திக்க
முடிஞ்சது. எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு. உங்களுக்கு
என்னை பிடிச்சிருந்தால் சொல்லுங்கள்.”

“உங்களின் உயர்ந்த இலட்சியத்தை நான்
பெரிதும் மதிக்கின்றேன். ஆனால் எனக்கும் ஒரு
இலட்சியம் இருக்கு. அதை எனது அக்காவிற்கு
புரியவைக்க முடியவில்லை. நீங்களாவது புரிந்து
கொள்ளவேண்டும்.” உமா மெதுவாக தனது மனதிற்குள்
இருந்ததை வெளிப்படுத்தினாள்.

செல்வம் உமாவை ஆச்சரியமாக பார்த்தான்.

“நீங்கள் ஆரம்பத்திலேயே இலட்சியத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர். நான் இடையிலே ஏற்படுத்திக்கொண்டவள் எங்களுக்குள் உள்ள வித்தியாசம் அவ்வளவுதான்.”

“வெரிசூட், உங்களின் இலட்சியம் என்னவென்று நான் தெரிந்துகொள்ளலாமா?”

“கணவனை இழந்து வாழ்கின்ற பெண்கள் மட்டும்தான் அனுதாபத்திற்குரியவர்கள் அல்ல! மனைவியை இழந்து குழந்தைகளோடு வாழும் ஆண்களும் அனுதாபத்திற்குரியவர்கள் தான். இரண்டாந்தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்ட ஒருசில பெண்கள் மூத்த தாரத்துப் பிள்ளைகளை மாற்றான் தாய் பிள்ளையாக நடத்தி கொடுமைப் படுத்தியதைப் பார்த்த எத்தனையோ பேர், மறுமணம் செய்யாமல் குழந்தைகளுடன் கஷற்றப்படுகின்றார்கள் அப்படி கஷற்றப்படும் ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு எனக்கென்று குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளாமல் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நான் அம்மாவாக இருக்க வேண்டும் என்பது எனது இலட்சியம்.” மூச்சிவிடாமல் சொல்லிமுடித்தாள் உமா.

செல்வம் உமாவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அடுத்து என்ன சொல்லப் போகின்றாள் என்பதை அறிய.

“என்னைப் பெற்றவர்களின் விருப்பத்தின்படி ஒரு கல்யாணம் செய்தேன் அது நிலைக்கவில்லை! இனி என்னுடைய விருப்பத்திற்காக ஒரு கல்யாணம்

செய்யப்போறன். இந்தத் திருமணத்தால் என்னுடைய இலட்சியமும் ஈடேறவேண்டும்.” முடித்துக்கொண்டான் உமா.

“என்ன உயர்ந்த இலட்சியம்.” இப்பொழுது செல்வத்தின் கண்களுக்கு உமா விதவையாகத் தோன்றவில்லை. பெண் உருவில் நிற்கும் தெய்வமாகவே தோன்றினாள். செல்வம் எழுந்து இரு கைகளையும் கூப்பி வணங்கினான். “உங்களது இலட்சியம் வெற்றிபெற எனது வாழ்த்துக்கள் இலட்சியவாதிகள் அழிந்துபோகலாம்! ஆனால் இலட்சியங்கள் என்றைக்குமே அழிவதில்லை. ஒரு இலட்சியவாதியைச் சந்தித்ததில் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம்” என்றபடி செல்வம் விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

இன்னொரு இலட்சியவாதியை அடையாளம் கண்டுகொண்டதில் செல்வம் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தான்.

சகுனம்

சுரத்திரம், சகுனம், பார்ப்பதில் மாதவன் அதிக நம்பிக்கை கொண்டவன். பத்திரிகை வாங்கினால் முதலில் படிப்பது வாரபலன்தான். அதிலும் எட்டாம், பதினேழாம், இருபத்தி ஆறாம் திகதிகளில், மாதவன் எந்த முயற்சியிலும் ஈடுபடமாட்டான். ஏன்? அத்தினங்களில் நண்பர்களைச் சந்திப்பதைக்கூட தவிர்த்துவிடுவான். இந்த எட்டு இலக்கம் வரும் நாட்கள் தனக்கு அபசகுனமான நாட்கள் என்பது மாதவனின் நம்பிக்கை.

நீண்ட நாட்களாக வேலை தேடிக்கொண்டிருந்த மாதவன் பிரான்ஸில் மிகப்பெரிய தொழில் நிறுவனத்திடமிருந்து நேர்முகத் தேர்வுக்காக இன்று காலை எட்டுமணிக்கு சமூகமளிக்கும்படி அழைக்கப்பட்டிருந்தான்.

அந்த நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்தாலே தனி மரியாதை உண்டு. அதுமாத்திரமல்ல நல்ல ஊதியமும் கிடைக்கும்.

மாதவனுக்கு இருக்கும் முன் அனுபவமும், பிரெஞ்சு மொழி பேசுவதில் உள்ள முதிர்ச்சியும்,

கண்டிப்பாக தனக்கு அந்த வேலை கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தினாலும் இன்றைய திகதி பதினேழு என்பதில்தான் அவனுக்குக் கவலை. அதற்காக நேர்முகப்பரீட்சையை இன்னொரு திகதிக்கு மாற்றமுடியுமா? பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குத் தெரியுமா? சகுனமும், சாத்திரமும்!

முதல்நாளே தேவையான பத்திரங்களையெல்லாம் எடுத்து தயாராக வைத்துவிட்டு, காலை ஏழுமணிக்கே புறப்படுவதற்கு தயாராக இருந்தாலும்! இன்று பதினேழாம் திகதியென்பது மட்டும் மாதவனின் மனதைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தது.

மனச்சஞ்சலத்துடன் வீட்டை விட்டு புறப்பட்ட மாதவனுக்கு முதல் சகுனத்தடை, மாடிப்படிகளை துப்புரவு செய்து கொண்டிருந்த பெண்தான்!

வீட்டை விட்டு புறப்படும்போதே தும்புத் தடியைப் பார்த்ததும் மாதவனின் மனதில் இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச நம்பிக்கையும் தொலைந்துவிட்டது. “சரி நடப்பது நடக்கட்டும்” என்று எண்ணியபடி மாடிப்படிகளில் இறங்கிவர அடுத்தவீட்டுப் பூனையொன்று மாதவனைத் தாண்டி ஓடியது.

வெள்ளைக்காரர்களுக்கு நாய், பூனை, எல்லாம் செல்லப்பிராணிகள். ஆனால் மாதவனுக்கு சகுனப்பிழையாக இருந்தது. ஒரு பத்து நிமிடம் கழித்து போவோம் என்று எண்ணியபடி திரும்பி வீட்டிற்கே வந்துவிட்டான்.

மாதவனின் மனைவி வசந்திக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது! “ஏனப்பா எட்டுமணிக்கு வேலைத்தலத்திலை நீக்க வேணும் எண்டு சொன்னியவள்! திரும்பி வந்து நிக்கிறியள்!”

மாதவன் சோகத்துடன் சொன்னான். “சகுனம் சரியில்லையப்பா!”

“ஏன்? என்ன நடந்தது?”

“கதவைத்திறந்துகொண்டு வெளியாலை போனா, அப்பாட்மெண்ட் கழுவுறவள் தும்பத்தடியோடை நிக்கிறாள். அதையும் தாண்டிப்போனால் கீழ் விட்டுக் கிழவியின்ரை பூனை குறுக்காலை போகுது. அதுதான் திரும்பி வந்தனான், ஒரு பத்து நிமிசம் கழிச்சப்போவம்” மாதவன் அலுத்துக் கொண்டான்.

வசந்திக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. அப்பாட்மென்ரை துப்புரவு செய்பவள் போத்துக்கல் நாட்டைச் சேர்ந்தவள். இவருக்காக தலையில் பூவும், நெத்தியில் பொட்டும் வைத்துக்கொண்டா வேலைக்கு வருவாள்! அல்லது இவர் வீட்டை விட்டு புறப்படும்போது தும்புத்தடியை இவர் கண்ணில் படாமல் தான் வைத்துக்கொள்வாளா? அவர்களுக்கு வேலை முக்கியம். சகுனம், சாத்திரமெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியுமா? இங்கு உள்ளவர்களுக்கு பூனையும், நாயும் பெத்த பிள்ளைகளைவிட உயர்வானவை. இவருக்கு சகுனப்பிழை என்பதற்காக அவர்கள் பூனை வளர்க்குகூடாதா? இதை இவருக்கு எப்படி புரியவைப்பது? எதுவும் கூறாமலேயே தனது வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்று விட்டாள் வசந்தி.

பத்துநிமிடம் கழித்து மாதவன் வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டு வேகமாகச் சென்றான். இன்னும் நாற்பது நிமிடங்கள் தான் இருக்கின்றது. பஸ்ஸிற்கு காத்து நின்றதில் பத்துநிமிடம் போய்விட்டது. பின் மெத்றோவிவிற்கு சில நிமிட காத்திருப்பு. அதன்பின் தொழிற்சாலையைச் சென்றடைய பத்துநிமிடம் போய்விட்டது. பின் மெத்றோவிவிற்கு சில நிமிட காத்திருப்பு. அதன்பின் தொழிற்சாலையைச் சென்றடைய பத்துநிமிட நடை. மாதவன் சேரவேண்டிய இடத்தைச் சென்றடைந்தபோது நேரம் எட்டு இருபது.

மதியம் வீட்டுக்குத் திரும்பிய கணவனின் முகத்தைப் பார்த்ததும் வசந்திக்கு புரிந்துவிட்டது வேலை கிடைக்கவில்லையென்று.

“என்னங்க வேலை....” வசந்தி மெதுவாக பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

“வசந்தி நான் போக இருபது நிமிஷம் லேற்றாப்போச்சு. வேறை ஒரு ஆளை எடுத்திட்டாங்கள்.”

“இந்தச் சகுனம் பாக்கிறதை விட்டுத்தள்ளுங்கோ என்று எத்தினை நாள் சொல்லியிருப்பன் கேட்டீங்களே? முதல் வெளிக்கிட்டபடி போயிருந்தால் சரியான நேரத்துக்குப் போயிருப்பியள். வேலையும் கிடைச்சிருக்கும், கணவனுக்கு உறைக்கும்படியாகவே வசந்தி பேசிவிட்டாள்.

ஆனால் மாதவனோ “வசந்தி எனக்கு இந்த வேலை கிடைக்காது என்பதை தெரியப்படுத்தத்தான்

காலமை அந்த சகுனத் தடையெல்லாம் நடந்தது. சாத்திரம், சகுனங்க் ஒருநாளும் தப்பா போகாது வசந்தி" என்றான்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில், அதுவும் விஞ்ஞானம் வளர்ந்த மேலைநாட்டில் வாழும் தனது கணவனின் மூடநம்பிக்கைகளை நினைத்து அழுவதா? சிரிப்பதா? என்று புரியாமல் தனது வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டாள் வசந்தி.

இவர்கள் தீருந்தமாட்டார்கள்!

இயந்திரமயமான வாழ்க்கைக்கு வெளிநாடுகளில் வாழும் மக்கள் தங்களைப் பிணைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.

அதிகாலை எழுந்து காலைக்கடன்களை அவசரம், அவசரமாக முடித்துவிட்டு, அரைகுறைத் தூக்கத்துடன் பஸ் ஏறி, நெயின் ஏறி, வேலைக்குச் சென்று, அங்கு மணித்துளியும் ஓய்வின்றி, உடம்பை முறித்து வேலைசெய்து, மாலை வீடு திரும்பும்போது கூட நெயினுக்குள் ஆற அமர்ந்து வரமுடியாது.

அந்த நேரம்தான் அனேகமானவர்கள் வேலை முடிந்து திரும்புகின்ற நேரம். எல்லோருக்கும் வீடு போய்ச் சேரவேண்டும் என்ற அவசரம். நிற்பதற்கே இடம் கிடைப்பது அரிதாகத்தான் இருக்கும்.

கரேந்திரன் 'லாச்சப்பல்' மெத்திறோவில் இருந்து இறங்கி அடுத்த பஸ்சைப் பிடிப்பதற்காக வெளியே வந்தபோதுதான் ஒரு குரல் அவனைத் திரும்பிப்பார்க்க வைத்தது.

“அண்ணை ஒரு அலுவல்” குரல் வந்த திசையைத் திரும்பிப்பார்த்தான் சுரேந்திரன். இருபத்திஐந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு இளைஞன்தான் அந்தக் குரலுக்குச் சொந்தக்காரன்.

“என்னது” என்று கேட்பது போல அந்த இளைஞனைப் பார்த்தான் சுரேந்திரன்.

“எங்கடை தமிழ்ப்பிள்ளைபோல இருக்குது, தனிய நிக் குது, கறுவல் ஒருவன் சேட்டைவிட்டுக்கொண்டு நிக்கிறார்! அதுதான்!

இளைஞன் சுட்டிக்காட்டிய திசையில் சுரேந்திரன் பார்வையைச் செலுத்தினான். அந்தப் பெண் ஒரு ஓரமாக நிற்க ஆப்பிரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்த இளைஞன் ஒருவன் சிகரட் புகைத்தபடி அந்தப் பெண்ணைக் கடந்து போவதும் வருவதுமாக இருந்தான்.

சுரேந்திரனுக்கு தன்னை அழைத்த இளைஞனை நினைக்க பெருமையாக இருந்தது.

ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவோ வேலைகள் இருக்கும். சிலருக்கு நின்று கதைக்கக்கூட நேரம் இருக்காது. அப்படியிருந்தும் எங்கள் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு இளம்பெண் தனியாக நிக்கின்றாள். வேற்று நாட்டவன் ஒருவன் அந்தப் பெண்ணிடம் சில்மிஷம் செய்கின்றான். இந்த நேரத்தில் தன்னுடைய வேலைகளை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு அந்தப் பெண்ணிற்கு உதவவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றானே! எவ்வளவு உயர்வான குணம். மனதிற்குள் அவனைப் பற்றி பெருமையாக எண்ணிக்கொண்டான் சுரேந்திரன்.

“அண்ணை போய் கறுவல்ப்பிள்ளையை கேக்கட்டை என்ன சேட்டையென்று.” இளைஞன் படபடத்தான்.

“ஏன் அவசரப்படுகிறீர்? அவன் என்ன செய்துபோட்டான்? சும்மா நடந்துதிரியிறான், அவ்வளவுதானே! கொஞ்சம் பொறுத்துப்பார்ப்பம். ஏதாவது சேட்டை, சொறிவிட்டா கேப்பம்” சுரேந்திரன் இளைஞனைச் சமாதானப் படுத்தினான்.

ஒரு ஐந்து நிமிடம் கடந்திருக்கும். அந்தப்பெண் எதிர்பார்த்து காத்திருந்த நபர் வர அந்தப்பெண் அவருடன் போய்விட்டாள்.

வந்தவர், அந்தப் பெண்ணின் கணவனாக இருக்கவேண்டும்; அவ்வளவு அன்னியோன்னியமாகக் கதைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

ஆப்பிரிக்க நாட்டு இளைஞன் இன்னமும் அங்குதான் நின்று கொண்டிருந்தான்.

சுரேந்திரன் புறப்படுவதற்கு ஆயுத்தமானபொழுது அந்த இளைஞன் சொன்னான், ‘அண்ணை நான் பிரான்ஸிற்கு வந்து ஆறு வருஷமாகுது. ஒரு பெட்டையளும் எனக்குக் கொத்துதில்லை! எங்கடை தமிழ்ப் பெட்டையை கறுவல்ப்பிள்ளை சைட் அடிக்கிறார்.’

சுரேந்திரனுக்கு பளார் என்று கன்னத்தில் அறைந்தது போல் இருந்தது.

ஐந்து நிமிடத்திற்கு முன்னர் இந்த இளைஞனைப் பற்றி எவ்வளவு உயர்வாக எண்ணியிருந்தான்! இவனும் அந்தப்பெண்ணை சைட் அடிக்கத்தான் அங்கு நின்றானா? ஆப்பிரிக்க நாட்டு இளைஞன் இவனுக்குப் போட்டியாக வந்ததால் துணைக்கு தன்னையும் சேர்க்க முயன்றானா? அவனைப் பார்க்கவே சுரேந்திரனுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

நேரத்தைப் பார்த்துவிட்டு வீதிக்கு இறங்கிய சுரேந்திரன் திரும்பிப்பார்த்தான். அந்த ஆப்பிரிக்க நாட்டு இளைஞனைப்போல இவனும் அங்கேதான் நின்றான். சிலவேளைகளில் யாராவது ஒரு பெண் தன்னுடைய பார்வையில் விழமாட்டாளா என்று காத்திருக்கின்றானோ!

சுரேந்திரன் மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டான் “இவர்கள் திருந்தமாட்டார்கள்.”

வெளிநாட்டுப் பெண்கள்

வசந்தியின் கணவர் றெஸ்ற்றோறன்ற ஒன்றில் வேலை செய்கின்றார். லதாவின் கணவர் கிளீனீங் வேலை செய்கின்றாராம்!

உமாவின் கணவர் பாவம் பேப்பர் போடுற வேலையாம்!

ஏதோ அவர்களின் கணவன்மார்களுக்கெல்லாம் நல்ல வேலை கிடைக்கவில்லையே! என ஆதங்கப்படுவது போல அவர்களின் தொழில்களைப் பற்றி தரக்குறைவாக கதைப்பதே கமலாவின் பொழுது போக்கு. அப்படி கதைப்பதில் ஒரு வித சந்தோஷமும் கூட.

தனது கணவர் மட்டும் விமான நிலையத்தில் வேலை செய்கின்றார் என்று சொல்வதில் கமலாவிற்கு லொட்டோவில் முதல் பரிசு விழுந்தது போன்ற சந்தோஷம்.

கமலா தன்னைப் பற்றி பெருமையாக கதைப்பதைக் கேட்கும்போதெல்லாம், தனது மனைவி, தன் மீது வைத்துள்ள மதிப்பை நினைத்து பெருமைப்பட்டுக் கொள்வான் சேகர்.

பாழாய்ப்போன காச்சல் வந்து கமலாவை இரண்டு நாட்களாக படுக்கையில் போட்டுவிட்டது.

கமலாவின் கணவர் தான் வேலையால் வந்து சமைப்பது பிள்ளைகளைக் கவனிப்பது எல்லாம்.

என்னதான் இருந்தாலும் பெண்ணாகப் பிறந்தவள் ஒரு நாள் படுத்துவிட்டால் போதும்! வீடே நாறி விடும். கமலாவின் வீடும் அதே நிலையில்தான் இருந்தது. பிள்ளைகள் கழட்டி போட்ட ஊத்தை உடுப்புக்கள் ஒரு மூலையில்... சாப்பிட்டு விட்டு கழுவாத கோப்பைகளும், சமைத்த பின் கழுவாத பாத்திரங்களும் குசினிக்குள் நிறைந்திருந்தன. இவையெல்லாவற்றையும் விட இரண்டு நாட்களாக சுத்தம் செய்யாத ரொய்லெட்டின் நாற்றம் வீட்டையே நாறடித்தது. இன்று உடம்பிற்குக் தொஞ்சம் சுகமாக இருந்ததால் கலா படுக்கையை விட்டெழுந்து வீட்டைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் துப்பரவாக்கத் தொடங்கினாள். இருந்தாலும் பழைய கமலாவாக துடிசாட்டமாக எதையும் விரைவாகச் செய்ய முடியவில்லை.

கமலா எழுந்து வேலை செய்யத் தொடங்கியதால் பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்து படித்துக் கொண்டிருந்தான் சேகர்.

“என்னங்கோ, எனக்குக் களைப்பாய் இருக்குது, அந்த அறையை ஒருக்கா ஆஷ்ப்பிறேற்றர் பிடிச்சுப்போட்டு உந்த ரொய்லெற்றையும் ஒருக்கா கழுவி விடுங்கோ, என்னாலை குனிஞ்சு நிமிரேலாமல் கிடக்கு” தனது வேலை பாரத்தைக் குறைப்பதற்காகக் கணவனிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தை முன் வைத்தாள் கமலா

“இஞ்சேரும் கமலா, இரண்டு நாள் சமைச்சு தந்ததே பெரிய விஷயமா நினைச்சுக்கொள்ளும்! உந்த

ரொயிலெட் கழுவிற்று ஆஷ்பிறேற்றர் பிடிக்கிறது உதுக்கெல்லாம் என்னை கேட்டா வீண் பிரச்சனை வரும் தெரிஞ்சதோ!” சேகரின் வாயில் இருந்து கொளுத்திப்போட்ட சீன வெடிகள் போல வார்த்தைகள் படபடவென வெடித்தன.

“இரண்டு நாளா நீங்கள் எனக்கேயப்பா சமைச்சப்போட்டநீங்கள்..? நீங்களும் பிள்ளைகளும் தானே சாப்பிட்டநீங்கள்.

ஏதோ சொல்வதற்காகக் கோபத்துடன் வேகமாகத் திரும்பினான் சேகர். அதற்குள் தனது அடுத்த புராணத்தைத் தொடங்கிவிட்டான் கமலா. “என்ரை புருசன் எய்யா, போட்டிலை வேலை எண்டு நானும் ஏதோ பெருமையாக கதைச்சதை கேட்டிட்டு நீங்களும் ஏதோ பைலட் எண்ட நினைப்பிலை இருக்கிறியளாக்கும்...ஆ! ஏனப்பா அங்கையும் உங்களுக்கு ஆஷ்பிறேற்றர் பிடிக்கிறதும், ரொயிலற் கழுவிறதும் தானையப்பா வேலை? வீட்டிலை செய்தா என்னா குறைஞ்சா போயிடுவியள்?” கமலா பொரிந்து தள்ளினாள்.

சேகர் வாயடைத்து நின்றான்! கமலா தன்னைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் பெருமையாகக் கதைப்பதெல்லாம் தனது கௌரவத்திற்காகத்தான், ஆனால் அவளும் மற்ற பெண்களைப் போல பத்தோடு பதினொன்றுதான் என்பதை இப்பொழுதுதான் புரிந்துகொண்டான் சேகர்.

සමාජය

සමාජය යනු මනුෂ්‍යයන්ගේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි.

මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි. මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි.

මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි. මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි.

මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි. මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි.

මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි. මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි.

මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි. මෙම සමාජයේ සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව විවිධ අංශවලින් සමන්විත වන්නාවූ සමූහයකි.

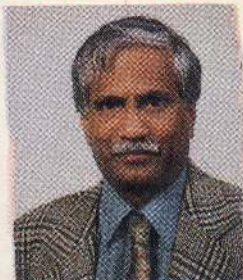

ஆசிரியரைப் பற்றி...

நான் யாழ்ப்பாணம் 'ஈழநாடு' பத்திரிக்கையில் உதவி ஆசிரியராக இருந்த காலம் - 1977ல் யாழ்ப்பாண மாநகரசபை தேர்தலில் அப்போதைய மேயர் விசுவநாதன் அவர்களை எதிர்த்து முன்பின் அறிமுகமில்லாத இளைஞர் ஒருவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிடப் போகிறாராம் என்ற செய்தி ஒரு கேலியாகப் பேசப்பட்டது. கம்யூனிஸ்ட்டுகள் முற்போக்கு கொள்கையுடைய துடிப்புள்ள இளைஞர்களை ஒருமுகப்படுத்தி 'குளப்படிக்காரர்' என்ற பட்டத்தை பெற்றுக்கொடுத்த காலமது. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட இனத்துக்காக, உழைப்புக்குத் தகுந்த வேதனம் கொடுபடாத தொழிலாளருக்காக கரம்கொடுக்கும் 'போராளி'களாக இந்த கம்யூனிஸ்ட்டுகள் பேசப்பட்டனர். இவ்விதம் சோஷலிசம் சமத்துவம் என்று முழங்கிய ஆசான் கார்த்திகேசு அவர்களின் பாசறையில் வளர்ந்த இந்நூலின் ஆசிரியரான 'வண்ணை தெய்வம்' என்கின்ற தெய்வேந்திரன்தான் அன்று மேயர் விசுவநாதனை எதிர்த்துப் போட்டியிட முன்வந்த தைரியசாலி. அன்றுமுதல் இன்றுவரை இவரது முற்போக்கு சமுதாய சீர்திருத்த சிந்தனைகள் என்னைக் கவர்ந்தவை. வெளி உலகுக்குத் தாம் சொல்ல நினைத்த சில சங்கதிகளை நாளாந்த பேச்சுத் தமிழில் சிறுகதைகளாக பொல்லாத மனிதர்களில் கூறியிருக்கிறார். ஐரோப்பிய, அமெரிக்க புலம்பெயர் வாழ்வில் நடந்துகொண்டிருக்கக்கூடிய பல நிஜங்களை வெளிச்சமிட்டிருக்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலத்தில் இருந்த அடாவடித்தனங்களையும் கூறியிருக்கிறார். எழுத்தாளர் டொமினிக்

இந்நூலாசிரியர்
வண்ணை தெய்வம்

என்.கே. காசிலிங்கம்

ஜீவாவின் நட்புக்கூட நான் குறிப்பிட்டுள்ள தேர்தலில் அவரும் போட்டியிட்டதால் கிடைத்தது என்று கூறும் 'வண்ணை', எழுத்தாளர் அகஸ்தியருடனான நட்பையும் இந்நூலில் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. இவரது ஆக்கங்கள் மேலும் வெளிவர என் வாழ்த்துக்கள்.

பத்திரிகையாளர்

என்.கே. காசிலிங்கம்